

EL UTLLETÍ de Llagostera

Núm. 23 / 2ª Etapa
Setembre del 2001
600 ptes.(3,61 euros)

NUEVO CITROËN C5

TECNOLOGIA DIGITAL 100% UTIL.

La tecnología sólo es útil si aporta progreso y así es la tecnología digital del **NUEVO CITROËN C5**: Unica; la suspensión Hidractiva 3 controla automáticamente la altura del vehículo para una mejor aerodinámica, estabilidad y economía. Equipado con 6 airbags, sistema antipatinaje, detector de neumáticos poco inflados, ABS y ayuda a la frenada de urgencia que reduce la distancia de parada en un 20%... Iluminación automática de faros y activación de los limpiaparabrisas. Climatización independiente derecha/izquierda, filtro de partículas (FAP), caja automática secuencial, faros de Xenon y ayuda al estacionamiento. Con nuevos motores de inyección directa gasolina HPi de 143 cv y Diesel 2.2. HDi de 136 cv. El **NUEVO CITROËN C5** le demostrará que su tecnología es 100% útil.

Desde 2.871.000 Ptas.*

www.citroen.es ·

CITROËN C5

No te imaginas lo que Citroën puede hacer por ti.

*P.V.P. recomendado para el modelo 1.8 i 16V X aplicable en los puntos de venta que participen en la operación de lanzamiento. Válido hasta fin de mes. Equipamiento según versiones. Modelo visualizado: C5 Exclusive. Información Citroën 902 44 55 66.

CITROËN

Taller Esteve
Agent Oficial Citroën
Zona Ind. C/Migjorn, 1-3
Tel: 972-83.02.17 LLAGOSTERA

Col·lectiu de Redacció

Carles Cáceres, Cristina Cáceres, Jordi Cañigueral, Núria Capdevila, Jordi Comas, Sílvia Cortés, Cristina Garcia, Marta Genoher, Sònia Genoher, Teresa Gurnés, Enric Hospital, Lídia Mallorquí, Montse Mayol, Dani Moll, Jordi Moll, Jordi Pinsach, Jordi Plà, Santi Soler, Marc Sureda, Jaume Ventura, Marta Ventura, Pilar Ventura, Jaume Viñas.

Col·laboradors: Marta Albà, Eugènia Mascort, Ramon Motjé, Toni Navarro, Carles Oliveras, Roberto Pintre, Fina Solà, Arxiu Municipal, Biblioteca Julià Cutillé, Pub l'Enrenou.

Llagostera, setembre 2001
"Butlletí de Llagostera" Núm. 23

Portada: Oriol Cortés

Dirigit pel:
Col·lectiu de Redacció.
C/ St. Pere nº5 o Apt. Correus 76
Tel. 972.83.12.10
email: *elbutlleti@grn.es*
www: *http://ww2.grn.es/elbutlleti*

Impressió: Gràfiques Maçanet. Tel. 16 50 03. Maçanet de la Selva.
Dipòsit Legal: GI-1733/95

Amb la col·laboració de la Diputació de Girona

Membre de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal

4 **EDITORIAL**
5 **TEMA CENTRAL. LLagosterencs per dos mesos**
13 **LA BÚSTIA DEL PAPU**
15 **LA LÍNIA DE LES GAVARRES**
23 **SANITAT A LLAGOSTERA**
25 **UNA HISTÒRIA. L'anorèxia**
29 **ENTREVISTA. Elena Roget**
35 **VIè CONCURS LITERARI SANT JORDI**
45 **COSES DEL POBLE. Què hi falta i què hi sobra, la Festa Major, incendis, concerts, IV Festival d'estiu del Casino, teatre, taller de màgia, aplec de panedes, Rallie, solstici d'estiu, caminada a Can Nadal,** ***"Laura 2000", Sant Cristòfol, festes d'estiu, festa Astèrix, caminada a la llum de la lluna, campus esportiu, cur sets de natació***
67 **LLAGOSTERA A LA PREMSA**
69 **ENTITATS. Biblioteca Julià-Cutillé,El Niu, CEIP Lacustària, Col·legi Ntra. Sra. del Carmen, Colla Gegantera, Llagostera Ràdio, Casino Llagosterenc, Casal Parroquial Llagosterenc, G.E. Bell-Matí**
79 **RETALLS D'HISTÒRIA**
81 **LLETRAFERITS**
83 **EL CALAMAR**
87 **REGISTRE CIVIL**
89 **EN RECORD DE...**
90 **LLIÇONS DE BELLESA**
91 **EL RACÓ DE L'ART**
93 **GENT SANA**
94 **BOTÀNICA**
95 **PASSATEMPS**
97 **IOGA**
99 **HORÒSCOP**
101 **L'ÚLTIMA NIT A LA FRESCA**
103 **A BOCA DE CANÓ**
104 **DES DE CA L'ÀVIA LOLA**
106 **L'ÀLBUM DE FOTOS**

El Col·lectiu de Redacció vol respectar la llibertat d'expressió i la diversitat d'opinions. El Col·lectiu de Redacció no es responsabilitza necessàriament de les opinions dels col·laboradors i no es compromet a que tots els escrits rebuts siguin pulicats. L'únic article que expressa l'opinió de tot el Col·lectiu de Redacció és l'Editorial. Tanmateix s'acceptaran treballs signats amb pseudònim, però el Col·lectiu ha de ser sabedor del nom de l'autor. Per raons d'espai, el Col·lectiu de Redacció es reserva el dret de resumir el contingut dels escrits que excedeixin l'extensió d'un foli escrit a doble espai. Totes les entitats del poble que ho desitgin tenen una pàgina del Butlletí a la seva disposició.

Punts de venda: Llibreria Llirinós, Tabacs Montse Plensa, Llibreria Mallorquí i Llibreria Frigola

Enhrampats !!!

Aquest estiu ha estat un dels més calorosos a Llagostera, potser no tant pel que fa a temperatures però si per la presència del nostre poble als mitjans de comunicació. La maleïda línia d'alta tensió de les Gavarres ha continuat centrant l'actualitat quasi a diari. Mentre la camaleònica Generalitat de Catalunya intentava sense èxit mediar entre les parts implicades, la companyia optava per un tossut immobilisme dissecat. Però no només això, Fecsa-Enher es dedicava a crear una injusta alarma social digna de ser duta als tribunals i a criminalitzar Llagostera. Independentment de si finalment passa o no la línia, esperem amb candeletes poder, algun dia, donar-nos de baixa d'aquesta merda de companyia. En l'últim ple de l'ajuntament celebrat el passat dia 25 de juliol, tots els regidors de l'equip de govern i de l'oposició ratificaven unànimement, i a mà alçada, el rebuig a l'actual traçat. Una imatge insòlita que celebrem, compartim i esperem que es mantingui ferma fins al final.

Durant la Festa Major no hi va haver manca de subministrament elèctric però potser sí manca de gent. Creiem que la participació popular en alguns dels actes programats va ser molt poc satisfactòria. L'any passat aquest fet es va atribuir, en gran part, a les inclemències meteorològiques. Enguany aquesta justificació no és vàlida i no acabem d'entendre què passa realment. Si reflexionem i generalitzem amb les Festes Majors dels pobles veïns, potser ens adonarem que l'esperit anímic i festiu que acompanyava la Festa Major fa uns anys s'està apagant i no, precisament, per culpa de la línia de les Gavarres. Cada cop són més, els petits, joves i grans que s'agafen les Festes Majors com a una rutina més i potser prefereixen una oferta lúdica diferent. Una mostra d'això és l'èxit obtingut per la segona edició de la Carpa Dance que va omplir tots els dies i va fer venir gent d'altres poblacions. Amb tot voldríem destacar la fantàstica feina que ha fet la Comissió de Festes de Llagostera i la qualitat dels actes programats. També ens agradaria felicitar a la Colla Gegantera, que va omplir els carrers de Llagostera d'aquell ambient festiu que tant costa d'assolir. No obstant lamentem que en el programa oficial de la Festa Major editat per l'ajuntament, hi faltessin actes i hi sobressin faltes d'ortografia.

D'altra banda, durant l'estiu, Llagostera ha disposat d'una ambulància del CTSC les 24 hores del dia. Abans de tancar aquesta edició, estava previst que aquesta ambulància estaria a Llagostera fins el 15 de setembre. Esperem que no hagi estat un pedaç per passar l'estiu i que Llagostera disposi d'un servei permanent d'ambulància durant tots els dies de l'any. Així mateix durant els mesos d'estiu, s'ha reforçat amb un equip mèdic les guàrdies de nit i caps de setmana del metge de guàrdia. Creiem que aquesta mesura no s'adapta a les necessitats geo i demogràfiques de Llagostera i esperem poder disposar d'un metge de guàrdia les 24 hores del dia com fins abans d'integrar-nos en el funcionament de l'àrea bàsica de salut de Cassà de la Selva.

Un any més les cues i els problemes de circulació han estat una molesta constant a les carreteres que creuen el poble, especialment a l'alçada del carrer Camprodon. Els semàfors en aquest punt van quedar inutilitzats durant tots els caps de setmana substituïts per una simpàtica parella dels Mossos d'Esquadra que, com sempre, donaven preferència als nouvinguts. No entenem per a què serveixen aquest semàfors, si durant l'hivern quan no hi ha trànsit, molts conductors se'ls salten i a l'estiu amb tant de trànsit sembla ser que fan nosa. Sigui com sigui, qui en pateix les conseqüències som nosaltres, els llagosterencs.

Per acabar, en aquest número hi trobareu un reportatge de les Colònies Sahrauís, que per primera vegada es realitzen a Llagostera. Valorem positivament aquesta experiència i felicitem cordialment a les famílies acollidores. Esperem que els cinc nens i nenes que han viscut durant dos mesos a Llagostera s'emportin una bona impressió del nostre poble.

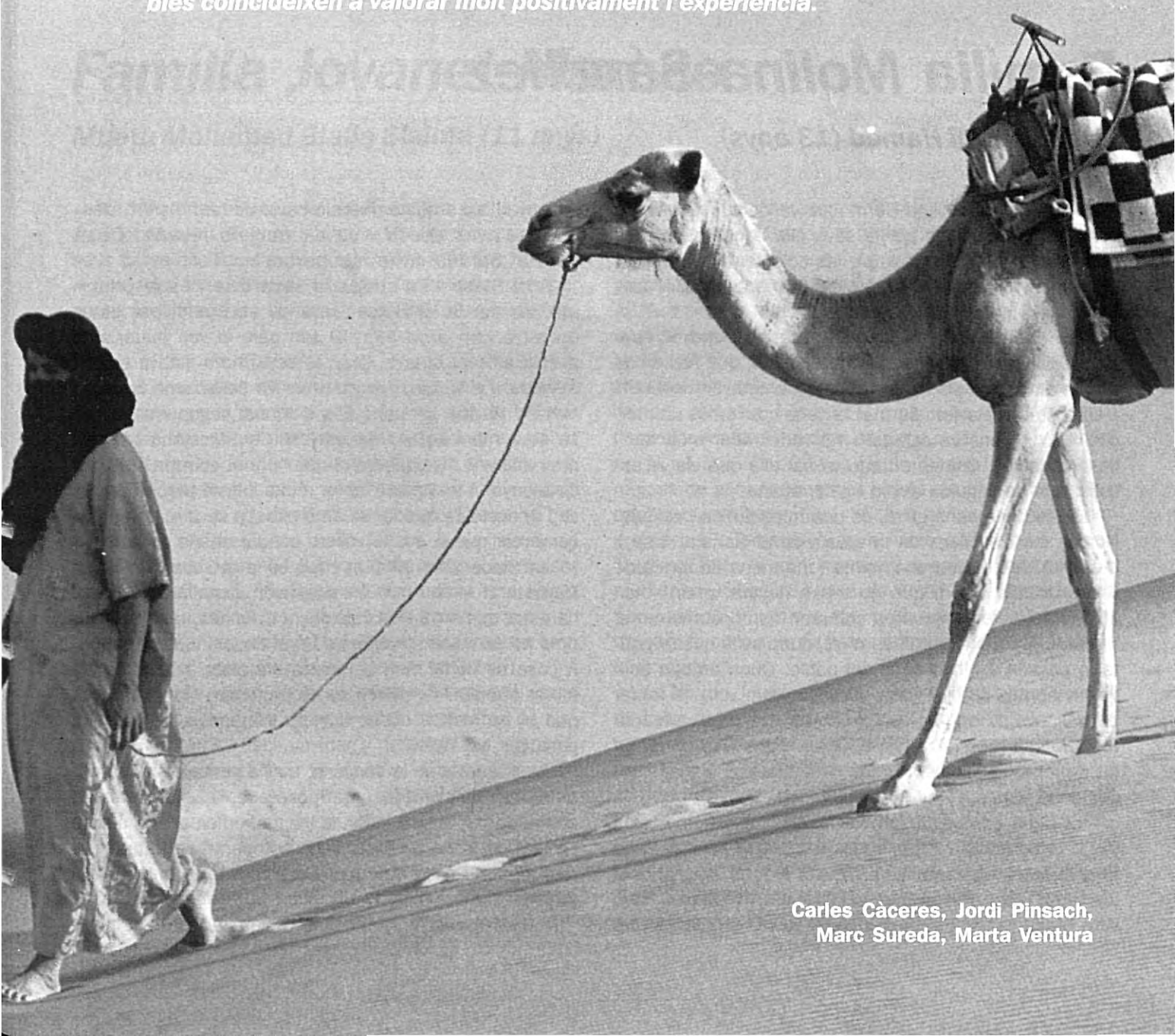
El col·lectiu de redacció

Llagosterencs per dos mesos

La Siada, la Mbatu, en Bazid, en Baraguin i la Fadou són cinc dels 800 nens i nenes sahrauís que aquest estiu han estat acollits per famílies catalanes.

Des de fa anys, l'Associació Catalana d'Amics del Poble Sahrauí (ACAPS) amb la col·laboració de diferents ajuntaments, organitza cada any unes colònies per a nens i nenes Sahrauís a diferents poblacions catalanes. Segons ACAPS les colònies consisteixen amb un intercanvi cultural entre els infants sahrauís i els catalans. Una oportunitat perquè aquest nens i nenes coneguin una realitat diferent de la que estan obligats a viure cada dia. Amb aquestes colònies els nens sahrauís tenen la possibilitat de rebre una revisió mèdica completa i en definitiva, no deixa de ser, una mostra de solidaritat envers el procés d'autodeterminació del poble sahrauí.

Enguany, és la primera vegada que Llagostera s'acull a aquesta iniciativa coordinada per la regidoria de Serveis Socials de l'Ajuntament. Pares acollidors i responsables coincideixen a valorar molt positivament l'experiència.

Carles Càceres, Jordi Pinsach, Marc Sureda, Marta Ventura

Família Molina-Sánchez

Siada Emradi Hamed (13 anys)

El matrimoni Molina-Bermúdez va decidir acollir un nen sahraui empesos per la seva filla Vanessa després de veure un full informatiu de les colònies al dispensari municipal. Van anar a l'ajuntament i van formalitzar l'acolliment.

Quan van anar a buscar la nena a Girona es vam trobar que no tenien una nena assignada, que havien de triar-la entre tots els nens i nenes que estaven destinats a Llagostera. "Havíem de triar la nena com si fos un mercat. Això no ens va agradar i ho vam trobar molt fort i desagradable". Comenten que va ser ella que els va escollir, que de seguida els va agafar afecte.

La Siada no parla gaire, és una mica tímida i callada. Només explica coses de la seva vida al Sahara si se li pregunta. Allà viu en una haima (una mena de tenda de tela gruixuda) i com que no tenen nevera, quan volen alguna cosa fresca la van a comprar i la consumeixen al moment. La roba l'aprofiten molt, quan se'ls queda petita la passen a altres nens del poble. Quan arriben aquí vénen només amb la roba posada. "Vam voler-la rentar però ella va dir que ho llencéssim tot. Després vam anar a comprar-li roba i, a més, el Corte Inglés li va donar un lot de roba, tovalloles...També hem aprofitat algunes coses de la Vanessa que li van bé".

Tot i que ens pugui semblar estrany, allà tenen tele i per això coneixen moltes coses del nostre país. A la nit mira la tele i juga amb les amigues. Al matí s'aixequen a les 6 per resar. Resen 5 vegades al dia. "El primer dia li vam preguntar si volia resar i ens va dir que sí. Li vam ensenyar cap a quina direcció havia de fer-ho però després se'n va desdir i va dir que no resaria. Quan torni al Sahara ja ho recuperarà".

A la Siada l'ha criada la seva àvia i és la principal raó per la qual vol tornar al seu país, per estar un altre cop amb ella. El seu pare el van matar a la guerra amb el Marroc quan la seva mare estava embarassada d'ella. La seva mare es va casar amb un altre home i té dos germans fills d'aquest segon matrimoni. La seva mare estava aquest estiu a Barcelona i la van anar a veure. "No sabem ni què hi fa ni com ha arribat a Catalunya. A la Siada li va fer molta il·lusió però no va fer cap intenció de quedar-se amb ella. La seva mare ens va comentar que si ens la volíem quedar ens la donaria."

La Siada s'ha adaptat molt bé a la seva família de Llagostera. Al seu país els ensenyen castellà a l'escola i ha estat tres anys fent colònies a Canàries, per tant l'idioma no és massa problema. Va al Casal i li agrada molt. A casa es porta molt bé, renta els plats, i fa totes les feines que se li demanen sense protestar. Menja bé, tot i que hi ha moltes coses que no li agraden, el peix i el porc, per exemple.

Aquí dorm amb la Vanessa, la filla petita del matrimoni. Al matins, s'aixequen tard, cap a les 12. També solen anar a dormir tard. A la Siada li agrada molt anar a futbito perquè es troba amb els seus companys sahrauis, xerren, juguen i comenten les seves coses. Si un dia no hi va ja ho troba a faltar.

Família Jovanet-Moreno

Mbatu Mohamed Blaila Slaima (11 anys)

La Mbatu és la nena saharauí acollida per la família Jovanet-Moreno. Segons la Mbatu té onze anys, però els seus pares acollidors creuen que, com a mínim, té dos o tres anys més. "Potser falsegen l'edat dels nens per poder acollir-se a les colònies" comenta l'Encarnita Moreno.

Ens expliquen, l'Encarnita i en Josep, que varen conèixer la possibilitat d'acollir un nen sahrauí a través del cartell editat per l'ajuntament que es va repartir pel poble. Varen assistir a la xerrada informativa i varen trobar interessant poder adherir-se a la campanya d'acolliment. Abans de decidir-ho, però, varen demanar l'opinió dels avis i dels fills, ja que tant en Josep com l'Encarnita treballen tots els dies. Val a dir que en la decisió de la família Jovanet-Moreno poc va influir que els nens acollits fossin sahrauis. "Si haguessin sigut d'un altre país o d'una altra banda del món, l'haguéssim acollit igualment". D'aquesta manera, deixen clar, que no volen entrar amb els problemes polítics entre el Marroc i el Sahara.

El dia que varen arribar els nens a Catalunya, varen anar a Girona amb les altres famílies acollidores de Llagostera i la Mbatu "ens va triar a nosaltres de seguida". L'Encarnita comenta que la Mbatu, "de seguida es va adaptar molt bé a la seva nova llar" tot i que "s'estima molt el seu país i no es voldria pas quedar per sempre". La Mbatu és una nena molt intel·ligent i activa. "els primers dies d'estar a Llagostera volia sortir a totes hores". També li agrada molt ballar, la percussió, pentinar-se i vestir-se amb roba típica del seu país. Coneix moltes cançons de moda "apreses a la tele del seu país" i sap distingir entre el Barça i el Madrid. És la primera vegada que visita Catalunya i quan va venir no parlava gaire l'espanyol tot i que l' ha après molt ràpid. "Gesticula molt i es fa entendre molt fàcilment". A més a més, comenta la família acollidora, que "el verb querer el duia molt après i el feia servir molt" i tenia poca consciència del cost de les coses. L'Encarnita creu que aquest nens i nenes, "venen i marxen amb una visió bastant distorsionada de la realitat de Catalunya". Això ho atribueix al fet que les colònies siguin durant l'estiu, quan la majoria de gent fa vacances i cada dia hi ha una festa o espectacle en algun lloc; "poden pensar que això sempre és així". Tampoc té gaire noció dels horaris ni dels nostres hàbits. Al començament, per exemple "li era igual menjar-se un iogurt abans de dinar". Els primers dies, "intentes dir-li que si a tot, però amb el temps acabes tractant-la com a un fill més i comences a posar-li fre i a dir-li que no".

La família Jovanet-Moreno valoren molt positivament l'estada de la Mbatu, però si l'any que ve decideixen tornar a participar amb l'acollida preferirien que fos un nen. També ho recomanen a altres famílies però que "no es pensin que és un caprici o una experiència fàcil". En definitiva "es tracte d'un ésser humà que l'acabes educant, com si es tracta d'un fill, d'un membre més de la família". La família Jovanet-Moreno se sent acollidora però volen deixar clar que creuen que ha sigut tot el poble de Llagostera qui ha acollit als nens.

Família Fa-Cateura

Bazid Mohamed Salem Salik (10 anys)

La Sílvia Fa va veure al programa "Entre Línies" de TV3 un reportatge que parlava de les Colònies Sahrauís i *a l'escola on treballa una companya coneixia una noia* que a casa seva havia acollit una nena. Es va posar en contacte amb aquesta noia, va explicar-ho a casa seva i la seva mare la va animar a tirar-ho endavant.

La Sílvia ha demanat l'acolliment ella sola. Ens comenta que no cal ser un matrimoni per acollir-se a les Colònies Sahrauís. "Demanen molt pocs requisits. L'ACAPS dóna plena confiança al responsable de cada poble a l'hora d'escollir la família acollidora. De "mares solteres" som una noia de Cassà i jo".

En Bazid explica molt poc de la seva vida allà, costa treure-li coses. Viu en una haima amb la seva família. El seu pare és metge i té tres germans. L'any que ve ja viurà fora de casa, a l'escola on, per raons de distància, s'hi quedarà en règim d'internat. L'estiu passat va estar a Madrid de "Colònies" i va ser el primera vegada que va sortir del seu país.

Va venir amb una motxilla amb regals per a la família acollidora: collarets, polseres, anells, pedretes pintades... "Ens han dit que a tots els nens els feia molta il·lusió donar els regals, però en Bazid els va deixar sobre la taula perquè tothom s'agafés el que volgués, sense fer massa cerimònia".

En Bazid és un nen molt nerviós i trapella però també molt planer. "No estem acostumats a la seva manera de jugar. Abans els nens no tenien la tele ni totes les joguines *que hi ha ara, i jugaven més sovint amb la gent*, tirant-se a terra, penjant-se de l'esquena...Amb en Xevi juguen molt d'aquesta manera. Un dia en Xevi estava molt cansat de treballar i li va dir que no tenia ganes de jugar. Des d'aquell dia, quan el veu, el primer que fa és preguntar-li: *"estás cansado hoy?"*

La Sílvia ens comenta que ha trobat curiosa la relació d'en Bazid amb les dones. Hi ha com una distància i un respecte. En canvi, amb els homes de la casa és molt enganxós. Allà tenen molta relació amb els homes i els adults són molt seriosos. El segon dia d'estar a Llagostera *ja el van portar amb la Colla Gegantera i quan va veure* que els adults també sabien fer el boig de seguida s'hi va ajuntar. Amb la Colla s'ha adaptat molt bé, ja porta un cap-gros, toca el tambor i vol intentar portar xanques.

A en Bazid li encanta el telèfon. Hi juga tot el dia, truca a l'un i a l'altre. "Fa molta gràcia perquè truca només per preguntar on som, o què estem fent. De vegades estàs parlant i et surt ell per l'altre telèfon".

Al Sahara no mengen porc, però en Bazid menja tot el dia pernil dolç, salsitxes, botifarra... "si li dónes a triar botifarra o pollastre tria la botifarra. Amb aquest tema ens van dir que els deixéssim fer, que no els obliguéssim a res. Després, quan torni al seu país ho explicarà o no".

La Sílvia ens explica que aquests nens vénen amb la lliçó molt apresa de demanar coses que els poden fer falta per endur-se allà, però que en Bazid no els demana res. "Un dia vam anar a Tossa i li vaig preguntar què podríem comprar per la seva mare i ell va dir: "uns collarets". Jo li vaig dir que potser caldria comprar alguna cosa que fes més servei i ell va contestar: "uns collarets".

La possibilitat que aquests nens rebin una revisió mèdica complerta és un dels objectius de les "Colònies Sahrauís". En Bazid està bé de salut però té problemes en un ull. "Li vam dir que potser hauria de portar ulleres, com molta gent de la meva família, però ell va dir que de *cap manera, que allà fins que no s'hi veuen molt poc no* se'n posen".

La Sílvia valora positivament l'experiència. "Jo ho recomanaria a tothom, tot i que conec algun cas que el nen ha portat problemes o que la família no ha sabut portar la situació. *L'any que ve sembla ser que es repetirà* l'experiència i que es podrà repetir amb el mateix nen. Depèn de moltes coses, però no ens faria res tornar a tenir en Bazid amb nosaltres un altre estiu".

Família Santamaria-Moreno

Baraguin Salai (10 anys)

La família Santamaria-Moreno va assabentar-se de l'existència de les colònies per a nens i nenes sahrauís a Llagostera a través dels fulls informatius editats per l'ajuntament. Animats pels seus fills i familiars més propers, van demanar més informació i finalment van decidir acollir un nen: en Baraguin Salai, de 10 anys.

Un cop a Llagostera, en Baraguin s'ha adaptat molt ràpidament al seu nou entorn. L'any passat va estar acollit per una família de Lleida amb els quals encara manté contacte i això ha ajudat a la seva adaptació. Segons la seva família de Llagostera, és un nen molt intel·ligent i espavilat. Entén molt bé el castellà i per aquest motiu la comunicació amb ell no ha estat cap problema.

Quan va arribar portava uns detallets per a les famíles, uns regals. En Fermí ens explica que van notar que la bossa li pesava molt, "la vam obrir i a dins i portava una ampolla grossa de Coca-Cola plena de sorra del Sahara. Aquests nens s'estimen molt el seu país, són molt nacionalistes i en Baraguin no vol ni sentir a parlar d'anar a viure a un altre lloc que no sigui el Sahara. Sembla ser que des de petits ja els inculquen la defensa del seu país". Al Sahara viu amb la seva família. Els seu pare és cabrer i en Baraguin és el segon de sis germans. Ell assegura que només vol tornar de "colònies" un any més. A les nenes les deixen marxar més grans, però els nens, quan tenen uns dotze anys ja els fan quedar a treballar al seu país.

Al principi no es comunicava gaire, però quan van tenir més confiança va començar a explicar coses del seu país, per exemple que en el full de propaganda de les Colònies Sahrauís surt la foto de la seva escola i que reconeixia algun dels nens que hi ha.

Li agrada moltíssim jugar a futbol i assegura que és seguidor del Futbol Club Barcelona. Diu que sempre que pot mira els partits del Barça gràcies a una televisió comunitària de què pot disposar al seu poble. Aquí a Llagostera participa al campionat de Futbito per a la seva edat i de seguida s'ha integrat perfectament en el seu equip. "Amb una pilota és el nen més feliç del món, però de la bicicleta encara no en vol saber res".

També participa al Casal d'Estiu, on ha fet molts amics. Ens expliquen que en Baraguin és un nen que es fa amb tothom i que quan surt al carrer saluda els nens de la seva edat.

En Baraguin té molt clar que la carn de porc ni tocarla. "Un dia li vam posar pernil de gall d'indi però com que s'assemblava al pernil dolç no el va voler ni tastar". De la resta menja de tot, ens asseguren que és un nen molt menjador. També li agrada molt el formatge i sucar pa als plats. "Al seu país no mengen amb coberts i agafen el menjar amb els dits o amb un tros de pa. Segurament és per això que li agrada tant el pa". També li agrada molt la xocolata. "Un dia li vam dir què voldria que compressim per als seus germans i ell ens va contestar: Nocilla !!!".

A en Baraguin li encanta la dutxa i l'aigua en general. "Un fet curiós és veure com es renta la cara. Comença per la cara i es renta tot ell, es tira aigua a tot el cos". De la tele li agraden els dibuixos i els reportatges d'animals. També li agrada molt la música i es passa el dia cantant les seves cançons, xiulant...

Tot i que aquest estiu ha estat molt diferent per a la família Santamaria-Moreno, ells intenten no variar els seus costums. "No fem res extra, nosaltres fem la nostra vida normal del dia a dia". Han fet alguna excursió, han anat a Palamós on en Baraguin es va sentir força impressionat pels pescadors, les gavines i els peixos. També van anar a "derrapar" una mica amb els Karts on ens asseguren que en Baraguin s'ho va passar pipa.

"Ens hem mentalitzat que en Baraguin ha vingut de vacances i segur que quan marxi el trobarem a faltar. Es nota que aquests nens estan acostumats a viure amb mínims i per això són encara més agraïts. No demanen mai res i, quan demanen, sorprenen perquè les seves prioritats són molt diferents de les nostres".

Família García-Bermúdez

Fadou Labeid Bachir (13 anys)

Els fills del matrimoni García-Bermúdez, van insistir fins a aconseguir que la seva mare, acompanyada de la seva germana, assistís a la reunió informativa que hi va haver a l'Ajuntament sobre l'acollida de nens saharauis aquest estiu. Tot i que el matrimoni, en un principi, no tenia la intenció d'acollir cap nen, ens diuen que allà els van engrescar, i ja van firmar els corresponents papers.

Des d'aquell dia, la família va començar a rebre trucades dels organitzadors de les colònies per tal de preguntar-los algunes coses o aclarir-ne d'altres abans no arribés la Fadou, de tretze anys. Fins i tot ara, un mes després de la seva arribada, en reben per tal de fer un seguiment de l'adaptació de la nena.

La família García-Bermúdez ens diu que la Fadou és molt divertida "li agrada molt cantar, ballar i també parlar". Recorden que els primers dies els parlava molt més de la seva família "suposo que els trobava més a faltar però ara, ja no en parla tant. Sabem que es òrfena de pare i que viu amb les seves 4 germanes i la seva mare, amb la que ja ha parlat per telèfon un parell de vegades des de que està amb nosaltres".

La Fadou no va conèixer el seu pare, ja que a aquest el van matar a la guerra quan la seva mare estava embarassada d'ella. Ella i la seva família, viuen en una haima. Ens explica que a la seva haima hi ha una estora al cim de la qual hi menja i hi dorm tota la família ja que no tenen ni taules ni llits, és així que, quan reben la visita d'alguna família espanyola es veuen obligats a comprar matalassos i una taula amb cadires que retiren de seguida que aquests marxen. "Solem quedar-nos només amb la taula que utilitzem per posar-hi coses al damunt, però no per menjar, ja que nosaltres, en taules, no hi sabem menjar". Aquí però, s'hi ha acostumat tot i que en un principi ens expliquen que la Fadou s'assentava amb els peus al damunt de la cadira.

Ara ja fa més d'un mes que està amb ells, i amb aquest temps ja han pogut comprovar que la Fadou i la Míriam,la filla del matrimoni, de deu anys, no s'avenen gaire. Les desavinences entre les dues venen donades perque no comparteixen les mateixes inquietuds i creuen que els 3 anys que les separen hi tenen molt a veure. De fet la família ja ho havia previst això, i per aquest motiu van demanar que l'edat del nen o nena a acollir estigués entre els 4 i els 10 anys. Al final però, això no va ser possible.

La cosina de la Fadou és la Siada que acull la família Molina-Bermúdez. Ens comenten que quan estan juntes es desmadren una mica, i per aquest motiu eviten portar-les juntes a alguns llocs. Tot i això, es veuen al Casal, on la Fadou hi ha fet molts amics, a la piscina o alguna nit a futbito, on coincideix amb els altres nens saharauis acollits.

Expedició al Sàhara

Durant la realització d'aquest reportatge, ens vam assabentar de l'expedició al Sàhara del llagosterenc Francisco Vidal.

L'expedició, formada per en Francisco i d'altres nois de Calella de Palafrugell, va marxar el passat desembre per fer la ruta amb 4x4 desde Calella al Sàhara. El seu objectiu, a banda de viure una nova experiència, era aprofitar el viatge per portar material al campament sahrauí.

Aquest any, el grup torna a repetir el viatge i anima a tots aquells que vulguin passar unes vacances diferents. El recorregut d'enguany serà: Llagostera-Tànger-Rabat-Casablanca-Guelmine-Sàhara. El cost de l'expedició és d'unes 70.000 ptes per persona i la durada del viatge és d'uns 15 dies.

Tota col·laboració serà benvinguda i s'espera que aquest any puguin augmentar les ajudes aportades respecte l'any passat.

Per qualsevol informació: Francisco Vidal
Tel. 972 83 04 20 / 678615577

nogue

Corredoria d'Assegurances
Cd'a
COL·LEGIAT

assessoria laboral i fiscal
corredor d'assegurances

e-mail: **nogue@girona.com**
c. Almogàvers, 21
Tel. 972 83 01 35
Fax 972 83 01 01
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Centre Estètica

Mª Assumpció Llobet

C/ Almogàvers, 22
17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 83 01 47

Carmen Mestres Pigem

BAR MESTRES

C/. Pau Casals, n.º 2 — 17240 LLAGOSTERA
Tel. 83 05 22 — (Girona)

Barberia JOSEP

Els dimarts, preu especial per a jubilats.

C.Migdia, 28 — 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 83 06 40 — (Girona)

Floristeria
Cal - Ri
C/Concepció, 4
LLAGOSTERA ☎ 972 83 09 88

Composicions florals
Rams de núvia - Ceràmiques
Servei a domicili

CALÇATS
LLINÀS

LLAGOSTERA
Plaça Catalunya, 1
Tel. 80 52 91

LA BISBAL
C/ Alta Riera, 5
Tel. 64 32 91

COMERCIAL MONTSE

* P. RABASEDAS - M. BOADELLA, C.B.
CONFECCIONS - GÈNERE DE PUNT
LLENCERIA - CORSETERIA
ROBA DE CASA
Plaça Catalunya, 1 - Local A
Tel. (972) 83 05 46
17240 LLAGOSTERA

El metge de capçalera

Fem escrit per dir el que la realitat ens ha demostrat d'una manera clara, la vigència i la necessitat del metge de capçalera.

El nostre pare, en Joaquim, en Quim de Carril com el coneixia tothom, va morir fa pocs dies després d'una llarga malaltia. Va poder estar durant tot aquest temps a casa i això ens va permetre de cuidar-lo i de donar-li l'assistència que necessitava.

La Dra. Marta Beltran era la metgessa de capçalera del nostre pare i va ser ella qui el va assistir. SLa seva professionalitat impecable, igual que la del practicant Lluís Cabarrocas, la proximitat, el coneixement personal, la visita diària i un tracte humà que el nostre pare necessitava, fa imprescindible el metge de capçalera. Tot i que el metge de capçalera és un professional, en Quimet va rebre un tracte que només és capaç de donar qui fa de la seva professió una vocació.

Durant aquest dies hem pogut conèixer la Dra. Marta Beltran; una persona meravellosa, senzilla, amorosa, sabent estar a cada moment i amb una humanitat que ens ha captivat.

Amb el nostre més sincer afecte i agraïment,

Família Boadella-Butiñach

La línia d'alta tensió

Llagostera 8 d'Agost de 2001

Sorprèn com està actuant la Generalitat a través del conseller Subirà i del seu Director d'Energia Albert Mitjà, en el cas de la línia de Les Gavarres. Al mateix temps que Mitjà assegura que havia donat "un xec en blanc" a Llagostera perquè proposés un nou traçat aeri que no passés pel costat de cap habitatge, el Conseller es despenja amb una carta amenaçant que la línia passarà pel traçat actual, amb o sense el consens entre les parts, en el més alt to "caciquil" que creiem superat des de la mort del dictador.

L'Alcalde de Llagostera vol seguir dialogant per fer passar la línia per un nou traçat aeri (no pas soterrat com es demanava a l'inici) Està fart de repetir que el projecte l'ha de preparar la companyia, doncs l'Ajuntament no disposa de mitjans ni coneixements tècnics. El que sí pot fer Lluís Postigo és parlar amb cadascú dels nous afectats. Cal recordar que a l'inici de l'estiu per part de l'Alcalde, s'havia proposat a la companyia i a la Direcció d'Energia un traçat més coherent que l'actual, que passa a dotze metres d'alguna masia.

Amb les darreres actuacions unilaterals, tant de la prepotent ENHER com del propi Conseller, es demostra que els qui no tenen cap ganes d'arribar a desencallar la línia de Les Gavarres són ells. Des del passat Desembre Llagostera està esperant les alternatives d'un nou traçat, tal i com es va acordar en la pública reunió mantinguda amb l'Ajuntament, ENHER, Direcció d'Energia, Coordinadora Antilínia i afectats. En aquesta trobada es va presentar un estudi mediambiental per part de la mateixa ENHER, en el que reconeixien que en alguns punts actuals del trajecte s'hi havien de fer substancials modificacions per allunyar la línia dels habitatges.

L'única solució viable és replantejar el traçat de Llagostera i Sta. Cristina, fent passar la línia per indrets on no comprometi ni la salut de les persones, ni la seva qualitat de vida, ni malmeti el medi. A Llagostera pot passar per la part fronterera de Cassà i aprofitar una zona de tallafocs (en el lloc de l'aeròdrom). Si la Generalitat imposa per la força el nyap de l'actual traçat, quedarà clar el fariseisme del Conseller i del Consell Executiu, en aprovar una línia que malmet el municipi, menysprea el medi i posa en perill la salut de les persones obligades a viure al costat de 110.000 volts.

Josep Mª Ricart. Portaveu
de l'Associació Antilínia
Juià-Castell d'Aro

Lloem Déu

Amb aquestes paraules cantem, sovint, un himne del nostre llibre Cants de Glòria, i ho cantem a tota veu, amb força, perquè veritablement, volem lloar Déu Nostre Senyor. Així, diumenge rera diumenge els nostres cultes es veuen alegrats pels cants, mitjançant els quals, la comunitat vol participar-hi.

Tot això pot ésser molt bonic, però hi ha una cosa que ja fa molt de temps que m'ha sorprès, i és la següent: alguns germans i germanes, quan cantem un himne en el "Himnario Cristiano", no canten, ni tan sols obren els himnaris. Això m'ha sorprès molt. Jo estic habituada a lloar al Senyor en el culte, cantant en català, castellà, francès, alemany, i, encara que no en sé gaire, amb anglès, perquè d'alguna manera em sento participant d'aquell culte de l'església que està per tota la terra, i per això m'estranya que dins de la nostra comunitat alguns es neguin a cantar amb castellà. Jo comprenc que a Catalunya durant molts anys no s'ha pogut cantar a les nostres esglésies en català, i ara estem contents de poder fer-ho, però trobo l'actitud de les persones que es neguen a cantar amb castellà tan radical com els castellans que es neguen a fer-ho en català, i, sobretot, em sembla que també pot ser deguda a un enteniment equivocat del que és la lloança, fent-ne un assumpte de "defensa de la llengua". Jo crec que a l'església hi estem per lloar Déu, estimar als germans, ser misericordiosos amb els que ens necessitin, pregar Déu, participar a la Sant sopar.

Tot això ens fa joia i ens conforta per a la resta de la setmana. El Psalm numero 100 ens diu: "Aclameu el Senyor tota la terra, serviu el Senyor amb alegria, veniu joiosos a la seva presència". Crec que això deu ésser prioritat de la nostra participació als cultes dominicals, i deixar de banda motius que no tenen res a veure amb la nostra fe, i la manifestació que fem d'ella. Tenint compte que a la nostra església hi ha membres que no són catalans, uns forasters, els altres estrangers, també per respecte i amor a ells hem de donar-los l'oportunitat d'integrar-se en els nostres cultes cantant en castellà, de la mateixa manera que ells s'integren cantant en català. Espero que aquest sia un motiu de reflexió entre nosaltres.

Lídia Carbonell

FELICITATS!!

MASIA SUREDA CONVIDA ALS RECENT CASATS A PASSAR UNA NIT ROMÀNTICA AMB UN GRAN ESMORZAR EN EL NOSTRE HOTEL
PODEU PASSAR A BUSCAR L'INVITACIÓ PEL NOSTRE ESTABLIMENT

Oferta vàlida per a habitants de Llagostera, casats durant l'any 2001 a la Parroquia del poble

MASIA SUREDA S.L VEÏNAT PANEDES, 43. Tel.: 972805500

Entrevista a Lluís Postigo

"La línia de les Gavarres ha estat una prova de foc per a l'ajuntament"

Lluís Postigo, alcalde i portaveu de l'ajuntament de Llagostera, ens explica que el tema de la línia d'alta tensió de les Gavarres no li ha tret la son però que ha estat una vertadera prova de foc per a tot l'equip de govern. Postigo considera que val la pena lluitar pels interessos del poble de Llagostera i agraeix el suport de CiU tot i que es queda amb el dubte de què hagués passat si CiU hagués governat amb majoria a l'ajuntament. També ens explica que la pressió mediàtica és més forta que no pas la de Fecsa-Enher, la Generalitat i la del sector turístic de la Costa Brava.

Marc Sureda

Molta pressió, suposo...

La pressió de la Generalitat de Catalunya, de la companyia Fecsa-Enher i del sector hoteler potser m'atreviria a dir que és la més fàcil de portar. Si bé es cert que aquesta pressió és important quan la Generalitat i la companyia et truquen, et convoquen per fer reunions i trobades... Però, en definitiva, el que vertaderament és pressió i més difícil de portar és el fet de ser actualitat constantment i que el poble de Llagostera, l'alcalde i l'equip de govern estiguin en boca de tothom durant tant de temps. Això de ser notícia de forma tan permanent ocasiona moltíssima pressió. Sempre que es produeix una petita novetat respecte a la línia, l'allau de trucades dels mitjans de comunicació és impressionant. Contestar contínuament les mateixes preguntes dels diferents mitjans de comunicació és bastant dur, tot i que entenc que s'ha de fer.

Quin paper creus que juguen els mitjans de comunicació en tot aquest tema?

Hi ha una mica de tot. Generalitzant crec que més o menys tothom intenta treure la notícia el més objectivament possible, intentant contrastar les informacions. Tot i que sempre hi ha algun mitjà de comunicació que et dóna la sensació que vol anar més enllà i es posa de la banda d'alguna de les parts, ja sigui la nostra o de l'empresa i/o de la Generalitat. Sense anar més lluny la mateixa TV3, en més duna ocasió, crec que ha actuat de forma partidista i posicionant-se a favor de la Generalitat. Amb tot, crec que la premsa ha reflectit prou bé el que realment passa amb aquest conflicte. Ara bé, en una taula negociadora amb tres parts (o quatre quan ha vingut algun representant del sector hoteler), a la sortida tothom en treu les seves impressions i parlant amb la premsa cadascú diu o destaca el que més l'interessa.

Marc Sureda

Lluís Postigo sota una de les torres d'Enher al Pla de Panedes

I els editorials dels mitjans que s'han posicionat clarament a *favor d'Enher i de la Generalitat*?

No se si fer una valoració negativa d'entrada o potser dir que molt probablement només s'ha escoltat una de les parts implicades. Alguns rotatius, suposo que com tothom, tenen els seus interessos i actuen segons els convé. Sempre que hem tingut oportunitat d'explicar el nostre posicionament respecte a la línia de les Gavarres, tothom ens ha entès. Els únics interlocutors que no ens comprenen són la Generalitat i la companyia elèctrica.

Quan vas entrar a l'ajuntament ara fa dos anys i et vas trobar el tema de la línia d'alta tensió a sobre de la taula pendent de resoldre, pensaves que agafaria les proporcions que ha agafat?

En absolut. Suposo que no érem conscients del moment en què ens torbàvem, no només a nivell de Llagostera sinó de tot el país. Vivim en un temps en què ha sorgit una forta oposició a diferents nivells respecte a les línies d'alta tensió. Això ha fet que les companyies elèctriques i les administracions supramunicipals intentessin sortir d'aquest impàs amb molta més força, no només per intentar solucionar el tema puntual de Llagostera sinó de solucionar aquest, tots els altres i els que poden venir en un futur. Imaginar-nos que per defensar els interessos de Llagostera s'arribaria a criminalitzar el poble i a responsabilitzar-nos del correcte subministrament elèctric a la Costa Brava era impensable, injust i irresponsable.

En quin sentit?

Deixar córrer el rumor o la possibilitat que es puguin produir talls en el subministrament elèctric, i ho dic a títol personal, crec sincerament que és una gran irresponsabilitat intolerable. Hi ha molts municipis i molta gent que inverteix molts diners en promoció de la Costa Brava. La Generalitat no hauria d'haver deixat mai que aquesta notícia transcendís als mitjans de comunicació i ja que es va fer pública, entenc que la Generalitat hauria d'haver actuat contundentment l'endemà mateix, per no dir el mateix dia. Tot i que, des de sempre, nosaltres hem posat en dubte la possibilitat que es produeixin aquest talls de llum per culpa de la línia, pensem que una de les solucions és posar generadors de reforç a la costa. Ells ens diuen que això és

tercermundista, nosaltres diem que tercermundista és que hi hagi talls de llum.

La Generalitat és ambigua?

Completament i mai ha tingut clar què ha de fer.

La línia de les Gavarres és un obstacle per a l'ajuntament de Llagostera per poder treballar correctament en tots els altres temes municipals?

Evidentment haver de dedicar tant de temps a un sol tema fa que hagis de deixar de banda altres tasques. El que passa és que si precisament ens hi hem volcat completament, és perquè pensem que és una prioritat per al municipi. De totes maneres això no ha provocat, ni molt menys, una paràlisi en el funcionament de la l'ajuntament. Tot al contrari. Penso que el ritme de treball dels darrers mesos a l'ajuntament és molt bo. Diguem que és un treball extra i que li dediques més temps del que li dedicaves abans.

És també una prova de foc per a l'alcalde i per a l'ajuntament?

Sens dubte. Ha estat una prova de foc per a mi i per a tots els regidors que formen l'equip de govern. Negociar, prendre desicions a mesura que es precipiten els esdeveniments, ha requerit per part de l'equip de govern un gran esforç de parlarne, de discutir, de debatre, d'enfocar el tema.... I tant que ha estat una prova de foc, i molt important.

I el grup a l'oposició de Convergència i Unió?

L'opció més intel·ligent, en aquest cas, per un grup a l'oposició és posar-se de banda de l'equip que governa. Per part de CiU hem rebut força suport. Sempre hem cregut que la nostra postura no és capritxosa sinó que realment defensem, o intentem defensar, els interessos locals de Llagostera. Si CiU volgués buscar l'enfrontament i punts de divergència, crec que seria dolent per a ells. De totes maneres tothom es quedarà amb la incògnita de saber com actuaria CiU si estigués a l'alcaldia. No em val l'exemple de la Pilar Sancho. Tenia una postura bastant ambigua i, tot i que va decretar l'ordre d'enderroc, per mi no és un exemple vàlid perquè el va dictar en un moment en què ella sabia que no seria cap de llista i que no es tornaria a presentar. Fent un gest així, la Pilar quedava molt bé davant d'un sector molt crític de la població. Sempre quedarà aquesta incògnita, ja dic, no sé què hagués passat si CiU governés.

Creus que la línia ja estaria feta?

(Riu) No tinc clar que CiU estigués disposada a enfrontar-se amb la mateixa Generalitat. Ho dic perquè en els plens CiU defensa molts temes obeint la disciplina i directrius del seu partit. No m'atreveixo a afirmar rotundament que amb un govern de CiU a Llagostera la línia ja estaria feta. De totes maneres, sí a posarho en dubte. D'altra banda és d'agrair el suport que hem tingut per part de CiU, no vull recriminar-los res, al contrari, la seva actitud ens facilita les negociacions. Només faltaria que després de discutir amb la Generalitat i Fecsa-Enher, a més haguéssim de barallar-nos a l'ajuntament amb l'oposició.

Quina creus que és la imatge de Llagostera vista des de fora?

Suposo que hi ha gent que jutja el tema molt a la lleugera i deuen dir que aquests de Llagostera només fan que tocar la pera. Altres, i ho dic per trucades que hem rebut de gent de Barcelona, de Vic i d'altres poblacions, ens mostren la seva solidaritat i ens entenen perfectament i tenen una imatge de Llagostera com a gent valenta i....

Com els gals?

(Torna a riure) Sí, hi ha molta gent que ha fet aquest comentari i precisament la Comissió de Festes va organitzar el passat 4 d'agost una festa fent un paral·lelisme dels llagosterencs amb els gals...

Suposo que hi ha gent que pensa així i segurament també n'hi ha que pensen que som uns torracollons.

Val la pena lluitar?

Si el resultat acompanya suposo que sí, que haurà valgut la pena. De tota manera crec que durant el camí de la lluita hi ha moltes coses positives que fan que valgui la pena.

Per exemple?

Penso que s'han aconseguit moltes coses. Hi ha hagut una reacció de la Generalitat, potser de cares a la galeria si vols, però arrel de tota aquesta polèmica ara existeix un decret que obliga les companyies elèctriques a establir uns terminis per a la connexió de centrals solars. També s'han establert sancions importants a les elèctriques que no garanteixin el subministrament pels talls de llum. Tampoc hem d'oblidar que la gent cada cop està més sensibilitzada amb tots aquest temes.

El simple fet que es parli de la problemàtica de les línies d'alta tensió i que es creï debat social, crec sincerament, que és positiu.

Has somiat amb Enher alguna vegada?

No, mai. Per sort dormo molt bé i a nivell personal no m'ha trencat la son, tot i que potser algun dia m'he hagut de llevar més d'hora.

Alguna cosa més...

M'agradaria afegir que tinc la sensació que amb tot aquest tema es personalitza massa. Crec que hi ha molta gent que es pensa que l'ajuntament és l'alcalde i prou i això no és cert. Sempre he volgut lluitar contra això, perquè no és just per a la resta de regidors de l'ajuntament i sobretot per a la resta de l'equip de govern. Els posicionaments que jo puc transmetre, els faig com a portaveu, i per tant són fruit d'una discussió prèvia i de les aportacions de cada un dels regidors. Per tant no m'agrada que es personalitzi. Suposo que aquesta personalització ve molt donada pel precedent de Cassà de la Selva, on crec que hi ha hagut un excessiu presidencialisme, per dir-ho d'alguna manera. L'Entesa per Llagostera vol ser un grup de treball obert i cada regidoria treballa de forma molt autònoma i coordinada. Amb temes complexos com pot ser la línia d'alta tensió, les decisions es prenen conjuntament. Crec que les flors i les patacades han de ser no només per a l'alcalde sinó per a tots els regidors. Si hi ha algun mèrit a reconèixer és de tot l'equip.

Mai he pres cap decisió sol i, tot i que l'Entesa té majoria absoluta, si veiéssim que clarament hi ha dues postures majoritàries enfrontades, no tindria cap inconvenient a convocar una consulta popular.

Marc Sureda

La línia d'alta tensió

Un any més, amb l'arribada de l'estiu, s'encenia amb força la polèmica sobre la necessitat, o no, d'enllestir la línia d'alta tensió Juià-Castell d'Aro. L'alcalde de Cassà de la Selva, Antoni Baulida, s'anticipava avivant el foc, donant llum verda a Fecsa-Enher per acabar les obres d'aquesta línia al seu pas per aquest municipi.

A finals de maig, Fecsa-Enher presentava el seu pla d'emergència energètic i convocava tots els mitjans de comunicació per avisar de possibles talls a la Costa Brava durant els mesos d'estiu. Poques setmanes després, la mateixa companyia enviava cartes a promotors immobiliaris per fer-los saber que sense la línia de les Gavarres no es podria satisfer les seves demandes i necessitats energètiques. D'aquesta manera, Fecsa-Enher es negava a donar noves altes i s'invitava els promotors a engegar accions legals contra l'ajuntament de Llagostera acusant-lo de màxim i únic responsable d'aquesta precarietat energètica. Dies després la mateixa Generalitat de Catalunya declarava il·legal aquesta pràctica i obligava Fecsa-Enher a rectificar. Començava així un intens debat a múltiples bandes, que hores d'ara encara no s'ha tancat. Un encreuament d'acusacions i una de les pressions mediàtiques més fortes sobre el poble de Llagostera. Articles d'opinió, editorials, portades, notícies a la premsa escrita i audiovisual, programes especials, entrevistes, debats radiofònics, han estat una constant, amb el denominador comú de Llagostera, durant els últims mesos. Associacions d'hotelers i restauradors de la Costa Brava, cambres de comerç, empresaris, ajuntaments, la coordinadora anti línia, Fecsa-Enher, la Generalitat de Catalunya, consellers, mitjans de comunicació, associacions ecologistes, líders d'opinió, partits polítics de tots els colors, defensaven, amb més encert o menys, els seus interessos. L'aparent feblesa de Llagostera prenia força quan el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya es pronunciava a favor de Llagostera, donant potestat a l'ajuntament per enderrocar les torres, després de desestimar un recurs presentat per Fecsa-Enher en contra de l'ordre d'enderroc presentat per l'antic govern convergent de Pilar Sancho. Curiosament, després d'aquesta resolució, es reprenen les negociacions aparcades després que Llagostera es negués a deixar passar la línia a precari durant l'estiu. La Generalitat torna a assumir el rol de mediador entre Fecsa-Enher i Llagostera.

Marc Sureda

Torre amb pintades anti Enher a Panedes

Després d'intenses reunions, i de la negativa de la companyia a presentar traçats alternatius o soterrats, les negociacions tornen a quedar en un punt mort. Amb tot, ha passat l'estiu i les obres de construcció de la línia de les Gavarres continuen aturades.

Durant el més de juny, el debat sobre la línia i la pressió sobre Llagostera arriba al seu moment més àlgid. Apareixen les primers cartes al director i articles d'opinió donant suport a l'alcalde de Llagostera, però també editorials contràries. A la web de llagostera.com s'obre un fòrum que sota el títol "Adhesions a en Postigo contra Enher" pretenia donar suport a Lluís Postigo i criticar la pressió

mediàtica que patia l'ajuntament i el poble de Llagostera. L'iniciador del fòrum apuntava que l'alcalde "no està sol", qualificant de prepotent la companyia Fesca-Enher i de "juràsic el conseller d'Indústria Comerç i Turisme Antoni Subirà". Una altra intervenció al mateix fòrum qualificava Postigo "d'Astèrix" i es criticava el *transfuguisme d'Antoni Baulida*", alcalde de Cassà de la Selva.

En aquest mateix setit, la foguera de la revetlla de Sant Joan d'enguany, organitzada per la Comissió de Festes, es solidaritzava amb l'ajuntament cremant una torre d'alta tensió. La torre, feta de fusta, estava situada al centre de la foguera ubicada davant del Pavelló Municipal d'Esports. Una mostra més simbolitzant l'oposició al traçat de la línia d'alta tensió de les Gavarres. Lluís Postigo va manifestar que amb aquest acte, "es pretien simbolitzar la guerra oberta que existeix actualment entre Llagostera i la companyia Fecsa-Enher". Segons Postigo, "es tractava de treure ferro i fer broma d'un tema bastant delicat i complicat". No era la primera vegada que Llagostera feia broma amb la línia d'alta tensió. El pregó de festa major de l'any passat i l'edició del calendari 2001 de l'ajuntament també ironitzaven sobre la línia d'alta tensió. Així mateix, el secretari de la coordinadora anti-línia, Quim Bosch, va valorar positivament l'organització de la cremada simbòlica de la línia de les Gavarres dient que "és un acte de resposta a la pressió injusta a què s'ha sotmès la població de Llagostera per oposar-se al traçat actual de la línia d'alta tensió".

Amb el conveni signat a Cassà de la Selva per desencallar la construcció de la línia d'alta tensió de les Gavarres, la coordinadora anti línia, es veu amb la necessitat d'actuar. Primer ho fa a Cassà de la Selva, aprofitant la celebració de la Festa Major. En aquest sentit es varen penjar diverses pancartes oposant-se a la línia i demanant la dimissió de l'alcalde de Cassà. Tres setmanes després, la coordinadora organitza una jornada batejada amb el nom de marxa anti línia. Els actes van començar diumenge dia 1 davant de l'ajuntament de Cassà on es va retirar "la Mosca de Sant Narcís 98", (guardó aconseguit per la coordinadora antilínia pel seu afany de protecció del territori i va ser dipositada a l'ajuntament de Cassà quan aquest donava suport a la coordinadora i s'oposava a la construcció aèria de la línia). Després d'una botifarrada popular, i de llegir un manifest criticant l'actuacio d'Antoni Baulida, unes

Marc Sureda

Foguera de Sant Joan el dia abans de cremar

Marc Sureda

Tots els regidors de l'ajuntament en el moment de la votació en el ple celebrat el dia 25 de juliol

60 persones varen anar a Llagostera amb bicicleta seguint el carril bici. A Llagostera, Quim Bosch va lliurar "La Mosca" a Lluís Postigo, com a agraïment a la lluita i oposició de l'ajuntament de Llagostera a l'actual traçat de la línia.

De Llagostera, els participants a la marxa es varen dirigir cap al pla de Panedes seguint el traçat d'un tram de la línia fins arribar a Santa Cristina, on l'acte va acabar amb un dinar. A la marxa varen participar-hi unes 200 persones. El mateix dia de la marxa, el conseller del Departament d'Indústria, Comerç i Turisme de la Generalitat de Catalunya, Antoni Subirà, reitarava la necessitat de construir la línia.

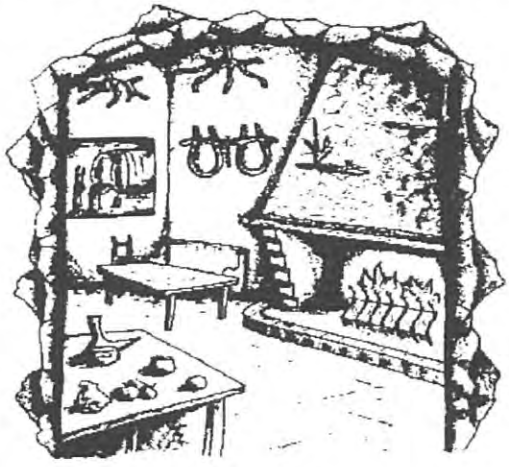
Dies després l'ajuntament de Llagostera es tornava a reunir amb la Generalitat i la companyia. L'ajuntament esperava que Fecsa-Enher proposaria un nou traçat aeri, però un cop més i segons Postigo, l'immobilisme de la companyia i l'ambigüitat de la Generalitat deixaven un cop més les negociacions aturades. L'ambient es torna a escalfar quan es demana a l'ajuntament que presenti un traçat aeri alternatiu. Aquest fet va indignar l'ajuntament de Llagostera, quan a través d'alguns mitjans de comunicació es donava a entendre que l'ajuntament havia perdut l'oportinat d'escollir el traçat més idoni per a Llagostera rebutjant aquesta proposta. Segons Postigo, tot i que en diverses ocasions ja s'havia insinuat quin traçat podria ser acceptat per Llagostera, no és l'ajuntament qui havia de presentar un projecte sinó la companyia, que és qui té els coneixements tècnics.

Passen els dies i s'arriba a finals del mes de juliol. El dia 25 l'ajuntament de Llagostera dóna compte al ple municipal de la situació actual en aquell moment referent a la línia d'alta tensió. Durant el ple Postigo sotmet a votació, a mà alçada, que es ratifiqui la postura de l'ajuntament fins al moment i el rebuig a l'actual traçat. S'acorada per unanimitat que l'ajuntament continua preferint un traçat soterrat, però que està disposat a estudiar un nou traçat aeri si aquest és presentat per la companyia. Aquesta postura va ser aplaudida per la trentena d'assistents a la sala plenària i elogiada pel secretari de la coordinadora Quim Bosch.

Moments abans de tancar aquesta edició d'El Butlletí, el conseller d'indústria, comerç i turisme de la Generalitat de Catalunya, Antoni Subirà, enviava una carta a l'alcade de Llagostera on s'amenaçava en fer passar la línia per la força, fent canviar el planejament urbanístic del municipi i Postigo no descartava fer enderrocar les torres per la via judicial.

Marc Sureda

Bar Restaurant
Can PANEDES

Desde 1966 Cuina Casolana

Carretera de Sant Feliu, 5
Tel. (972) 83 03 56
LLAGOSTERA (Girona)

BOBINATGES FRANCESC

Serveis Tècnics de Reparació

Metabo · imcoinsa · bombas boo · BOMBA PRINZE · PIT · ENARCO S.A · PERLES · BOSCH · KÄRCHER · Lifer · HITACHI HERRAMIENTAS ELECTRICAS

C/ Gavarres, 24
17240 Llagostera
Tel.-Fax: 972 83 09 73

JOAQUIM COMAS CORRIUS S.L.
CONSTRUCCIÓ D' OBRES C.I.F.: B-17034265

Carrer Maiena, 15 - Telèfon i Fax: (972) 83 02 06
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Sanitat:

Implantació de l'Àrea Bàsica de Salut a Llagostera

Marc Sureda

L'Ajuntament de Llagostera va demanar a finals del mes de maig d'enguany a l'Institut Català de la Salut que millorés el servei de metge de guàrdia a Llagostera, després de detectar diverses queixes dels *llagosterencs i deficiències i preocupacions* sobre el nou sistema sanitari.

La reunió informativa convocada per l'Ajuntament de Llagostera per parlar del funcionament de l'Àrea Bàsica de Salut, el passat dia 17-5-01 es va convertir en una exposició de queixes i preocupacions dels llagosterencs assistents a l'acte sobre l'Àrea Bàsica de Salut. La polèmica generada a Llagostera arran de la implantació del nou sistema d'atenció sanitària integrat en l'Àrea Bàsica de Salut de Cassà de la Selva va dur l'Ajuntament de Llagostera a convocar una reunió informativa per parlar sobre els canvis i el funcionament d'aquest nou sistema sanitari. Tot i que en un principi l'acte estava pensat que el presidís Oriol Duch, responsable de l'Institut d'Atenció Sanitària (IAS), que gestiona l'ABS de Cassà de la Selva, Lluís Postigo va preferir que l'acte fos més de tipus polític i participatiu que no pas merament informatiu amb la intenció de donar resposta a les preocupacions fetes arribar a l'Ajuntament durant els últims dies, pel fet que Llagostera no tingui un metge de guàrdia durant els vespres i caps de setmana, ja que aquest està localitzat a Cassà de la Selva.

Lluís Postigo va comentar que la situació actual a Llagostera respecte al tema sanitari és el resultat "d'un cúmul de circumstàncies" i de decisions alienes a les competències de l'Ajuntament. En aquest sentit Postigo va explicar que, des que Creu Roja va deixar de realitzar el transport sanitari per carretera a Llagostera, i amb la posterior implantació de l'ABS, molts llagosterencs han mostrat el seu descontent i preocupació a l'Ajuntament, pel fet de que Llagostera hagi deixat de tenir un metge de guàrida les 24 hores del dia i ha deixat de tenir ambulàncies operatives al municipi. Precisament en aquest sentit dues setmanes abans d'aquesta reunió alguns veïns de Llagostera van recollir i presentar a l'Ajuntament unes 2.200 signatures demanant a l'Alcalde que fes tot el possible per restablir el servei de metge de guàrdia a Llagostera. Dues setmanes després, Postigo portava al ple les signatures i s'acordava per unanimitat demanar al Servei Català de la Salut que millorés el funcionament dels metges de guàrdia a Llagostera ja que es considera insuficient.

Segons Postigo, les reunions periòdiques de l'Ajuntament amb l'Ins-

titut Català de la Salut i l'IAS que gestiona l'ABS de Cassà han possibilitat disposar durant l'estiu d'un reforç amb un nou equip mèdic de tardes i de caps de setmana. Abans de passar el torn de paraula al públic assistent Postigo va voler fer una explicació cronològica i històrica de la situació actual. Postigo també va considerar que "si s'avalua el nou sistema sanitari de forma global hi ha molts punts positius", tot i que "el tema del metge de guàrdia s'hauria de poder millorar ja que és el més conflictiu". Segons Postigo ara es disposa de més hores d'atenció a l'usuari, s'eviten les cues per a les visites dels metges amb una programació anticipada i, entre d'altres millores, s'ha augmentat el servei de pediatria i d'infermeria de 8 hores a 36 hores setmanals. Pel que fa a la majoria de les intervencions fetes pels assistents a la sala, anaven encaminades a mostrar la preocupació i el descontent d'aquest nou sistema, incidint en el fet que els llagosterencs estan preocupats i inquiets per no tenir un metge de guàrdia les 24 hores del dia a Llagostera i que els llagosterencs s'hagin de desplaçar al municipi veí, amb els inconvenients que això suposa. Algunes de les intervencions també es queixaven del "mal tracte rebut" per telèfon de l'ABS de Cassà. Durant les intervencions es van viure moments de certa tensió quan va intervenir el responsable de l'IAS de Cassà de la Selva, Oriol Duch. Duch va voler explicar que existeix un protocol per determinar via telèfon si una demanda de servei mèdic és urgència o no i si cal que el metge es desplaci o que es desplaci el pacient. Algun dels assistents indignats va contestar, seguit de rialles i aplaudiments, que "s'està fent tot el possible per liquidar-nos a tots".

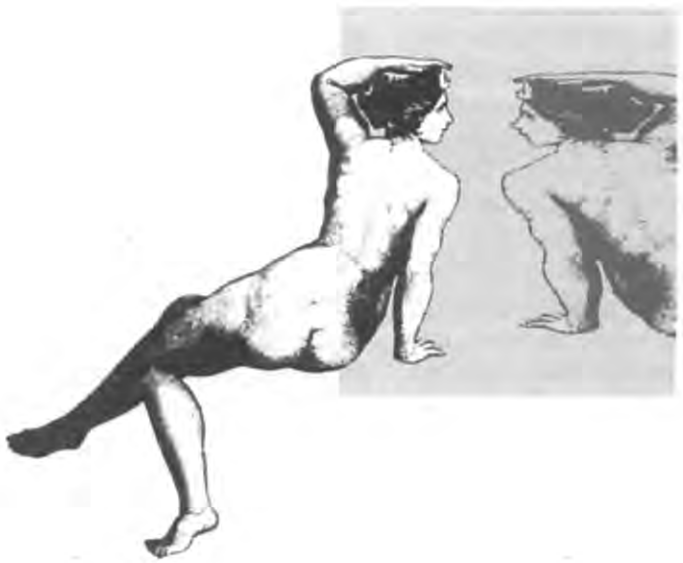
Marc Sureda

L'anorèxia

Va començar als 15 anys, anava a segon de F.P. era una noia que m'anaven força bé les coses, no sortia amb ningú, però tenía una bona colla d'amigues i amics que ens ho passàvem genial.

Els estudis d'Administratiu els portava força bé i superava els cursos amb facilitat. El meu objectiu era fer després una carrera, volía anar a la Universitat. No tenía decidit què volia fer però era un somni que volia convertir en realitat. Els meus pares es portaven mot bé amb mi, tot i que en aquell moment no m'ho semblava pas. Jo volia ser independent, volia controlar la meva propia vida i els meus pares no paraven d'imposarme normes, al meu entendre absurdes, sobre totes aquelles coses que per a mi eren de vital importància, com per exemple l'hora que havia de tornar a casa i quins dies podia sortir. Jo era feliç i les coses en general rutllaven. Però de sobte va passar un fet que em va capgirar la vida.

La meva millor amiga va començar a sortir amb un noi. S'agradaven molt i sempre anaven junts. Ja no podia anar amb ella després de classe a prendre alguna cosa i no sempre que la necessitava per parlar dels meus problemes la trobava amb facilitat. Tot i que jo tenia altres amigues, amb ella ens portàvem molt bé. Des de petites anàvem juntes pertot arreu, érem cul i merda, com es diu vulgarment. Per aquest fet, em vaig discutir amb ella algunes vegades. Jo em sentia desplaçada i no m'agradava. Vaig pensar que la solució passava per trobar una parella i així podríem sortir tots quatre junts. Però això es va convertir en la meva obsessió. Els diumenges a la tarda, anàvem de discoteca i jo sempre intentava engrescar algun noi, sense aconseguir res. Vaig començar a pensar que tal vegada si millorés la meva imatge i em cuidé o m'arreglés una mica més, tot seria més senzill. I va arribar l'estiu.

Cada dia anava a la platja, moltes vegades menjava qualsevol cosa amb els amics i vaig començar a anar al gimnàs de forma regular. Em sentia bé. Vaig decidir que menjaria molta fruita i vaig començar a prendre aliments desnatats etc.. Tot ho feia per estar més sana i sentir-me millor.

Quasi cada nit sortia a prendre alguna cosa i els caps de setmana no em perdia cap de les festes que s'organitzava el poble o els voltants. Em llevava tard i moltes vegades els meus pares ja havien marxat a la Platja. Sense adonar-me'n em vaig aprimar uns 8 quilets. Em veia més bufona, em posava coses més estretes, més "sexis". Aquell estiu vaig conèixer molts nois i em vaig divertir d'allò més, fins i tot vaig enrollar-me amb un parell o tres . Em sentia bé. Ja no buscava un nòvio formal, em sentia segura de mi, em sentia gran. Gràcies al meu esforç en el control de la dieta i gràcies a la meva nova imatge jo era una noia millor (*). Així doncs vaig pensar que per què deixar-ho, això em confortava.

El començament del següent curs vaig continuar anant el gimnàs i aquell any dinava fora de casa per qüestions d'horari escolar, així que amb qualsevol cosa m'apanyava. En dos mesos setembre i octubre, em vaig aprimar 5 quilos més. Tot anava bé, fins que un dia la meva mare va entrar al bany quan jo sortia de la dutxa. Mai no oblidaré amb la cara amb què em va mirar i la seva exclamació: Que has fet!. Jo no entenia res. Em va dir que quan acabés em vestís, que volia parlar amb mi. Va ser la primera de moltes llargues discussions familiars sobre un mateix tema, HAS DE MEJAR.

Des d'aquell moment cada àpat es va convertir en un infern , les discussions i els plors a casa meva eren constans. Estava en un moment de

(*)El meu físic havia canviat, el meu caràcter també, era més oberta divertida. Jo em sentia segura de mi mateixa i això feia que fos especial. Després vaig entendre que no només era el físic que atreia a les persones (nois i noies), sinó la meva nova forma de ser.

rebel·lia i el fet d'aprimar-me es va convertir en la meva arma. Jo tenia el control ells no. Però va arribar un moment, que la situació es va fer inaguantable, vaig abdicar. Estava farta de discutir-me i vaig pensar que el millor seria mejar davant seu. Em costava però mica en mica vaig tornar a menjar amb regularitat. Això no m'agradava, em feia sentir malament.

Em vaig engreixar 1 quilo en un mes. Cada matí em pesava . Per evitar-me discussions quan acabava de menjar anava el wàter i vomitava, fins que un dia la meva germana gran em va enganxar. La meva excusa va ser que m'havia sentat malament el dinar, però ella no s'ho va creure. Quan a casa va començar a aparèixer el suposat problema alimentari, ella com a germana gran es va informar de diferents malaties. L'experta deia que això era un símptoma clar de búlimia, QUÈ SABRÀ ELLA!, pensava jo. Així doncs, vaig intentar canviar d'estratègia, vaig començar a prendre laxans i continuava anant al gimnàs.

A casa menjava poc, però menjava i el meus pares estaven més tranquils. Jo començava a recuperar la meva llibertat perduda. Així vaig passar tot aquell any: amb discussions familiars, visitant regularment al metge per donar-me estimulants de la gana i controlar les faltes de la menstruació, vomitant, prenent laxans, fent gimnàs, menjant poc, o engulint tot el que trobava. Tan sols vaig perdre 7 Kg. I va arribar l'estiu. Començà el drama familiar. Em veien en bikini i altre vegada escarafalls i crits. Jo estava força bé, tot i que podia millorar. Estava tipa de sentir sempre la mateixa història, ja no podia més. Els amics, els pares, tothom m'agobiava. "Joder!" jo sabia que estava fent, ho tenia controlat i no paraven de tractar-me com una nena petita. Però estava contenta de mi mateixa, aquell any vaig treure unes notes excel.lents, les millors que mai no havia tret. No havia sortit tant amb les meves amigues, i m'havia dedicat més als estudis.

Les companyes s'havien convertit en unes pesades, i d'altra banda sempre que quedaven era per anar a brenar a mitja tarda, per anar a sopar o per anar a dinar; semblava que l'únic que els importava era menjar.

13 de Juliol, 7 de la tarda, vaig desmaiar-me a la platja. Em porten a Creu Roja, parlen amb els meus pares, LA NENA TÉ UN TRANSTORN ALIMENTARI. Els meus pares decideixen parlar amb mi i em comuniquen la seva decicisió: has d'anar a un psicòleg. A finals de juliol comença un tractament.. Dos dies a la setmana a parlar amb la senyoreta Pepis de torn, fins que comença el curs escolar. Reconec que no menjo, pero menjar em fa sentir pitjor. Aquell any la meva mare s'encarrega de fer-me el menjar i controlar que la fiambrera arribi buida. Els dos dies que he de dinar fora de casa, jo llenço el menjar. I prenc diurètics i laxants per expulsar el sopar. La psicòloga parla amb el centre i no em deixen fer gimnàs, també m'esborren del centre esportiu. Peró jo abans de tornar a casa vaig a córrer cada dia durant una hora i abans d'anar a dormir faig exercicis a la meva habitació.

Arriba Nadal. M'he aprimat 4 Kg més. La nit de Cap d'Any em desmaio. M'ingressen en un hospital de Barcelona. A l'hospital vaig estar-hi dos anys. Els dos anys pitjors de la meva vida. CONTROL TOTAL: no podia veure la meva família quan volia; vaig estar 7 mesos sense veure els meus pares (fins que no vaig recuperar 4 Kg.), i la primera trucada va ser el cap de 3 mesos (havia recuperat 2 Kg.). Horaris estrictes per a cada àpat, controlaven el temps que trigàvem a menjar. No podia anar el lavabo si no avisava i abans de tirar la cadena miraven que havia fet. Reixes a les finestres, xerrades diàries, revisions a l'habitació , em pesaven dues vegades al dia, terapia individual, en grup...No entenia què feia allà, no era com les altres noies que estaven ingressades, hi havia gent que estava malament del cap, JO NO. Al principi vaig intentar algunes estratègies per despistar el personal clínic: posar-me pedres a les butxaques quan em pesaven, o posar les mans en el radiador i cremar-les perque així no pogués menjar. Però en mica en mica vaig deixar estar els intents; era impossible enganyar-los. Quan feia 9 mesos que estava allà em van donar permis per sortir durant el cap de setmana. Vaig soritr molt enfadada, estava enrabiada amb tothom, sobretot amb els meus pares, tot era culpa seva. EM SENTIA TAN SOLA. Vaig passar el cap de setmana sense parlar amb ningú, tancada a la meva habitació. Tan sols vaig sortir per anar a veure les meves amigues, això és el que vaig dir, perquè vaig anar a caminar una bona estona. Dilluns em van pesar, havia perdut 600 gr. Havia conseguit alguna cosa, ho havia aprofitat. Estava contenta. Però aquella mateixa setmana va passar una cosa que mai no oblidarè. La Margarita, la meva companya d'habitació, es va suïcidar. Ens havíem fet molt amigues, passàvem llargues hores enraonant, quan havien apagat els llums. Parlàvem del TEMA, el tema PROHIBIT, el menjar. Ella deia que no podia més. No suportava pensar que s'havia d'engreixar, no podia. Deia que ho havia intentat, però no podia. Els sentiments de culpa i d'angoixa eren tan grans que no podia suportar-ho. Sabia que era quelcom irracional però era totalment inevitable. Preferia morir. Ella no ho entenia. Sempre deia - NINGÚ HO ENTÉN, però és així, no puc fer-hi res, NINGÚ POT FER-HI RES-. Aquelles paraules se'm van repetir al cap milers de vegades durant moltes nits.

Un dia al matí, vaig aixecar-me i vaig decidir que jo no era com elles, jo volia sortir d'allà. i vaig escoltar el que em deien, feia el que em deien. Va ser duríssim, vaig haver de lluitar

contra pensaments i sentiments que es repetien dia rere dia i hora rere hora. L'angoixa i l'ansietat eren tan fortes que perdia pes en comptes d'augmentar. L'esforç que feia en cada àpat em costava els grams que podia haver guanyat aquell dia. Cada cop que pujava a la balança, no parava de plorar, però AL FINAL HO VAIG SUPERAR. Mai he entès per què vaig començar, ni per què ho feia, però l'important és que ho vaig aconseguir. Després de dos anys vaig començar a sortir. Durant el dia podia sortir i a la nit anava al centre. Vaig tenir tres recaigudes, però les vaig superar.

Tinc 21 anys, ara puc dir que estic bé, però he perdut dues amigues, la Margarita i la Sònia. Moltes no sortiran mai. Moltes mai més no tornaran a viure.

Vaig començar quan tenia 16 anys, pesava, 62 Kg i media un 1, 75 cm.

Quan em van ingressar tenia 18 anys, pesava 39 Kg i media un 1.75 cm.

Vaig sortir als 20 anys, pesava i peso 55 Kg, medeixo un 1.75 cm.

Totes hem començat per raons diferents, totes tenim un procés diferent, però totes acabem igual. He perdut 5 anys de la meva vida i no ha valgut la pena, ara ho puc dir, no ha valgut la pena.

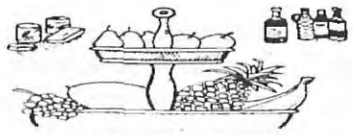
Resursos i adreces d'interès

http://www.acab.org
http://gonzalomorande.eresmas.net
http://www.aluba.org

Lídia Mallorquí

Fruites i Verdures

CAN MADÍ

C/ Almogàvers, 8 - Tel. (972) 83 00 98
17240 LLAGOSTERA

Des de 1952

Matança pròpia
Embotits Casolans
Plats Cuinats

Passeig Tomàs A. Boada, 12
17240 Llagostera (Girona)
Tel. 972 83 02 14
e-mail: cesteve@grn.es

Carns Esteve

Assegurances
CATALANA OCCIDENT

Asseguradors des de 1864

PER QUALSEVOL INFORMACIÓ:
Mercè Salvadó Berenguer

Àngel Guimerà, 21 - bis
Tel. i Fax 972 80 53 70 - Part. 972 83 04 45
17240 LLAGOSTERA

Celler Can Ramiro

C/ Comte Guifré, 1 - Tel. 83 01 63
LLAGOSTERA

Combustibles ROBERT BADOSA

Petrocat

C/ Panedes, 35
LLAGOSTERA
Tel. (972) 83 02 11

ALIMENTACIÓ
VENDES A L'ENGRÒS

Comercial MESTRES, S.A.

C/ Fivaller, 9 - Tel. 83 02 95 Fax 83 11 01
17240 LLAGOSTERA

Constructor d'Obres

Martí Plà

C/. Músic Aguiló,3
Telèfon (972) 83 04 17

17240 Llagostera
(Girona)

projecció
decoració
reforma
de
locals
comercials

dD DISSENY

INTERIORISME COMERCIAL
Maiena, 3 - 17240 Llagostera
tel 972 805519 fax 972 830527

Http://members.xoom.com/ddisseny
E-mail : ral@grn.es

"A alta mar no hi havia res. Bé, sí, hi havia onades al·lucinants"

Elena Roget Armengol

Va decidir estudiar física quan feia COU, tot i que el seu professor, mig en broma mig seriosament, li ho va desaconsellar. Poc es devia pensar aleshores que els quaranta anys els faria a seguint el paral·lel 53N a bord d'un barco de recerca rus, amb l'objectiu d'estudiar turbulències oceàniques en unes condicions meteorològiques extremes: onades de fins a 15 metres i vent de 30 metres per segon. Aquesta llagosterenca de caràcter vital, que no té res a veure amb els científics introvertits i llunàtics que ens presenten a les pel·lícules o a la literatura, forma part del grup de Física Ambiental de la UdG, un grup de referència dintre de l'estat espanyol pel que fa a l'estudi físic de sistemes aquàtics naturals.

No a tothom el conviden a formar part d'una expedició científica a aquests nivells. Com va ser que t'ho van proposar?

Jo estic, des de l'any 85 o 86, a la UdG i ara pertanyo al grup de Física Ambiental del departament de Física. Dins d'aquest grup hi ha dues branques, una que treballa més amb atmosfera i una altra especialitzada en sistemes aquàtics. En aquest últim, en el qual he participat activament en la seva creació i consolidació, treballem amb embassaments, llacs... i també fem alguna cosa d'oceanografia. Una de les línies de recerca que tenim oberta és sobre turbulències en sistemes aquàtics naturals, fent-ne una aproximació tant teòrica com experimental, per la qual cosa disposem d'instrumentació molt bona. A la Universitat de Girona vam aconseguir una ajuda del Ministeri i de la Generalitat i vam comprar una sonda que costa nou milions de pessetes i que aquí a l'Estat Espanyol som l'únic grup que la té. De fet, a tot Europa n'hi deu haver tres o quatre.

La persona que em va convidar a formar part de l'expedició és el professor Iossif Lozovatsky, de la Universitat d'Arizona i que també és membre honorífic del Institut Shirshov d'Oceanografia de l'Acadèmia de Ciències Russa, que és qui subvencionava la major part de l'expedició. Ja m'havia demanat d'anar-hi altres vegades; nosaltres teníem la qüestió instrumental a punt i vaig creure que era una bona oportunitat.

Sònia Genoher

L'Elena Roget amb les seves dues filles.

Quants dies va durar aquesta particular aventura?

La campanya era de 15 dies. Vaig sortir de Girona el 14 d'abril, l'expedició sortia el disset i vaig tornar a Barcelona el 5 de maig.

L'Akademik Ioffe.

Quina és la ruta que van fer a bord de l'Akademik Ioffe, el barco de l'expedició?

Hi vam anar des de Canadà, St. John's –a la zona del Mar del Labrador- i ells van arribar fins a Kaliningrad, però a nosaltres ens van deixar a Kiel. La idea era seguir el paral·lel 53 i pel camí paràvem en tot un seguit d'estacions on anàvem prenent mesures. En principi hi havia una trajectòria definida, però vam trobar molt mala mar, onades de 15 metres i vents de fins a 30 metres per segon. Era una època de l'any inestable, l'època en què hi ha totes les borrasques i el cel està tapat. Això vol dir que de sortides i postes de sol maques no en vam veure ni una, com tampoc vam veure ocells, ni dofins, ni balenes, ni tampoc altres barcos, perquè estàvem totalment fora de les rutes comercials. No hi havia absolutament res. Bé, sí, hi havia onades que eren al·lucinants. Com que són tan fortes no pots seguir la trajectòria marcada. Si fa vent has d'aturar el barco, has de mirar d'agafar bé les onades, perquè si no

es tombaria. Vam anar un dia i mig en direcció contrària on volíem anar, però no tens sensació de perill, perquè l'Akademik Ioffe és un barco molt gran, pesa unes 6.000 tones i està molt ben equipat.

Quantes persones convivien a bord?

De gent que fèiem ciència érem una vintena. Hi havia gent de Rússia -els millors del país-, del Canadà, d'Estats Units i de Girona jo i en Xicu Gómez, que feia el suport tècnic. Pel que fa a la tripulació és tot un món, una estructura molt jerarquitzada. En aquest cas eren un centenar de persones, totes russes.

El grup de recerca.

Com és la vida al barco?

Pel que fa a la tripulació hi ha tres torns i té unes normes força estrictes de conducta. No sé si és la disciplina o el propi caràcter rus, però realment és una vida molt sòbria i tancada. Hi ha molt poc lloc per a la tertúlia. La veritat és que nosaltres hi interaccionàvem poc. Amb qui teníem més relació era amb la gent de la cuina i amb tots els que feien el suport tècnic del barco, que eren també els qui feien el suport tècnic de la recerca. Al barco hi teníem tallers i si, per exemple, necessitàvem una politja d'una determinada mida i de determinades característiques ens la portaven al moment.

I com funciona la logística al barco. El menjar, per exemple?

Tot això es portava des de la sortida. Pel camí no hi ha illes, no hi ha res. Des de la meva perspectiva vàrem menjar molt bé, però és que jo m'adapto a tot. Hi havia gent a qui costava una mica més. Menjàvem de manera molt diferent de com estem acostumats aquí. Al matí ens donaven pèsols freds i un frankfurt, per exemple, i per dinar menjàvem un peix cru.

Era una dieta sense gaire greixos ni sucres, perquè menjaves poc però sovint.

Quin era l'idioma d'entesa?

Ens comunicàvem bàsicament en anglès, però tot el que eren maniobres i simulacres de salvament es feien en rus. Si al costat hi tenies algú que parlava anglès te les traduïa, però si no donava lloc a malentesos divertits. Un dia, per exemple, ens van dir que si sonaven tres senyals de sirena havíem de córrer al menjador, perquè volia dir que hi havia foc; i que si sentíem una sirena en continu havíem de trobar-nos a les barques de salvament perquè el barco s'enfonsava. A última hora, però, van canviar-ho i ho van dir en rus i, tot i que a nosaltres ens ho van traduir, l'altre noi de Girona no ho sabia i no va aparèixer al menjador fins un quart d'hora després, perquè ens havia estat esperant a les barques de salvament. Un altre dia ens vam espantar una mica més, perquè no ens havien avisat que era un simulacre i els canadencs es van espantar de debò. Només veies gent que corria i no ens trobaven enlloc.

Vas arribar a passar por en algun moment?

No, perquè com que teníem feina de recerca ens posàvem a l'ordinador i quan ens capficàvem no teníem temps de pensar en res més. Els tècnics potser van tenir més temps de pensar-hi. De fet, quan vàrem arribar van dir que no volien tornar-hi més, però ja s'han refet.

***Què et va sorprendre més de* la convivència amb gent tan diferent?**

El que és anecdòtic, per exemple, són les celebracions dels russos, que en general tenien una manera de fer molt tancada però una vegada t'agafaven confiança eren molt càlids. Quan treballaven eren molt freds, però llavors al vespre ens passaven a buscar per anar a una festa en alguna cabina. A les celebracions es bevia vodka i cadascú havia de brindar per una cosa. Hi havia dos brindis ineludibles: un pels qui es deixen a terra i un altre pels que érem al mar, i la resta improvisaven. Això volia dir que si en una reunió érem dotze hi havia dotze brindis.

En ple simulacre d'emergència.

Un dia que per ells és molt extraordinari és l'aniversari. Jo vaig fer els *quaranta anys al barco i vaig quedar* sorpresa perquè molta gent amb qui havia tingut molt poc contacte em van venir a trobar per donar-me un regal. El bo del cas és que ells no ho sabien que algú celebraria l'aniversari aquells dies, però portaven els regals per si de cas. El cap del meu grup de treball, en Iossif Lozovatsky, l'endemà del meu aniversari va fer 53 anys i recordo que a les dotze menys deu ens van venir a trobar per donar-nos regals, a mi abans de les dotze, i passades les dotze, a ell.

I com es combat el mareig amb onades de quinze metres?

Jo estava molt espantada per aquesta qüestió del mareig. Havia fet una campanya a un parell de milles de la costa de Lloret i amb només una mica de mar de fons vaig agafar una marejada horrorosa. I la veritat és que aquí, amb onades de quinze metres, res de res. Potser va ser el fet que anàvem tan espantats... Recordo que el primer dia estàvem a un grau sota zero i nevava. Tothom estava a dintre menys nosaltres, que preparàvem els instruments a coberta. Des de dintre ens deien que entréssim, que feia fred, i nosaltres contestàvem: "no, que aquí ens toca l'aire".

El que sí que em va costar molt va ser poder dormir, especialment els primers dies. Entre que estàs molt excitat, que portes el *jet lag* perquè has travessat l'Atlàntic, que tot és nou, que fas campanyes durant la nit i que a les quatre del matí ja surt el sol... amb tot això vaig passar tres o quatre dies sense pràcticament dormir. Ho vaig solucionar demanant al metge una pastilla i així em vaig regularitzar. De tota manera, no era l'única que tenia problemes d'insomni. Hi havia gent que ho tenia més difícil, perquè només feia campanyes de nit i havia de dormir de dia, amb més moviment al barco.

Com es treballa en una expedició d'aquest tipus?

La campanya funciona de la següent manera. Quan s'arriba a una estació tothom s'aixeca i pren les seves mesures sigui l'hora que sigui, les dues, les tres o les quatre de la matinada. Hi havia altres grups que baixaven els aparells fins a 5.000 metres de fondària i anaven prenent les mesures (densitat, temperatures...) cada metre. Aquesta és la manera de saber l'estructura de l'aigua de tota la columna a mesura que vas avançant.

Nosaltres analitzàvem la microstructura dels 200 primers metres de l'aigua. Baixàvem la sonda a una velocitat constant d'un metre per segon amb una resolució d'un mil·límetre; és a dir, sabem exactament quina temperatura i quina conductivitat hi ha a cada mil·límetre, fluctuacions de velocitat a aquesta escala, l'energia que es dissipa a l'oceà, i per tant podem inferir com es barreja i com evoluciona la seva estructura física.

D'altra banda, portàvem una torre que mesurava dades de l'atmosfera que ens permet estudiar la transferència d'energia a través de la superfície del mar.

Amb la sonda a punt per treballar.

COMERCIAL MIQUEL-VALENTÍ, SL
Pernils i embotits
Jordi Miquel Perxachs
C. Fivaller, 14 17240 LLAGOSTERA -Girona-
Tel. i Fax 972 80 50 17

DPC
PROJECTE I FABRICACIÓ D'ENVASOS PER LES INDUSTRIES ALIMENTARIA, COSMÈTICA i FARMACÈUTICA
TRANSFORMACIÓ DE PLASTICS
INJECCIÓ
COMPRESSIÓ
EXTRUSIÓ
BUFAT
DECORACIÓ
SERIGRAFIA
TERMOGRAVAT
DOMINGO PASCUAL CARBÓ,S.A.
17240 LLAGOSTERA (Girona)
C/. CAMPRODÓN,55 TEL. .(972) 83 00 25
FAX .(972) 83 07 59
E-Mail: dpcsa @ nexo.es

ELECTRONICA GENOHER
Exposició, Venda i Reparació de:
RÀDIO - TV-COLOR - HI-FI
VIDEO - AUTO-RÀDIO
ELECTRODOMÈSTICS
i ANTENES PARABÒLIQUES
Distribuidor EDESA
C/ BARCELONA, 12 - Tel. 83 04 30
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Esports Pujolràs
C/. Joan Maragall, 18. Apartat 14
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Per a què serveixen a la pràctica aquestes dades?

Serveixen bàsicament per parametritzar models de circulació oceànica. Aquests estudis estan subvencionats pels organismes estatals dels EEUU. Els interessen molt i hi destinen molts diners. Les dades que se n'extreuen ajuden a conèixer la hidrodinàmica dels oceans, que té importants incidències en camps tan diversos com el clima com en la biologia i l'economia.

Les dades es comparen amb campanyes d'anys anteriors o de llocs diferents i se n'extreuen conclusions, ajuden a complementar altres estudis. Es tracta de mostrejar coses concretes per entendre un mecanisme concret i llavors posar-lo en el model més gran, per entendre com funciona globalment. Aquesta campanya el que té d'especial és que és la primera vegada que es mostreja en condicions climàtiques tan dures.

Quina relació teníeu amb els altres companys científics?

Molt bona. En el nostre grup hi havia gent de tres universitats, i la veritat és que ens portàvem molt bé. Després de la campanya, estem aprofitant molt les possibilitats que dóna Internet per treballar conjuntament, i la veritat és quasi com si treballéssim a la taula del costat. Per cada tipus de mesures hi ha un grup de recerca a darrere. Tothom processa les seves pròpies dades i s'intercanvien les que poden necessitar els altres.

També tenim contacte més directe en estades d'intercanvi. Pel que fa al contacte amb la resta de la comunitat científica, es fa principalment en jornades i congressos internacionals, publicacions a revistes... tot el que és la dinàmica de recerca de la universitat.

I què es fa en aquests moments amb els resultats de l'expedició?

Aquesta campanya, ha estat subvencionada per l'acadèmia de ciència Russa i el govern americà, i la nostra participació ha tingut també el suport econòmic del govern espanyol. Per tant els resultats que obtinguem s'han de presentar a aquests organismes que els han d'avaluar. Si aquests treballs es fan bé i els resultats són interessants, vol dir que a posteriori potser et tornaran a subvencionar i podràs continuar aquest tipus de recerca. Concretament, amb les dades que vam obtenir en Manuel Figueroa està fent una tesi, que codirigeixo amb el professor Lozovatsky. Aquesta persona és d'un centre d'Oceanografia Mexicà i té una beca per fer una estada de tres anys en la nostra universitat. Tanmateix hi ha moltes altres línies obertes entorn aquesta campanya....

Baixant la sonda per prendre mesures.

El grup de Física Ambiental de la UdG col·labora amb grups internacionals de molt prestigi. Aquí a casa nostra us sentiu prou reconeguts?

Sí, anem treballant. Fa molts anys que treballem en diversos projectes i tant la Generalitat com el Ministeri de Ciència i Tecnologia del estat espanyol ens va subvencionant els projectes que anem presentant. És cert però que falta molta infrastructura i suport tècnic. Si la sonda té algun problema, per exemple, s'ha d'enviar a calibrar a Alemanya. La manca de recursos humans és també un problema. Però anem fent..... Tenim un programa de doctorat de Medi Ambient amb una línia que permet especialitzar-te en física ambiental, i que és l'únic de tot Catalunya que està subvencionat pel Ministeri. Una universitat petita com la nostra el que ha de fer és especialitzar-se en un camp on hi hagi possibilitats. Fer una recerca que no es faci en un altre lloc, que sigui una cosa nova.

Jordi Comas
Sònia Genoher

Foto Kim

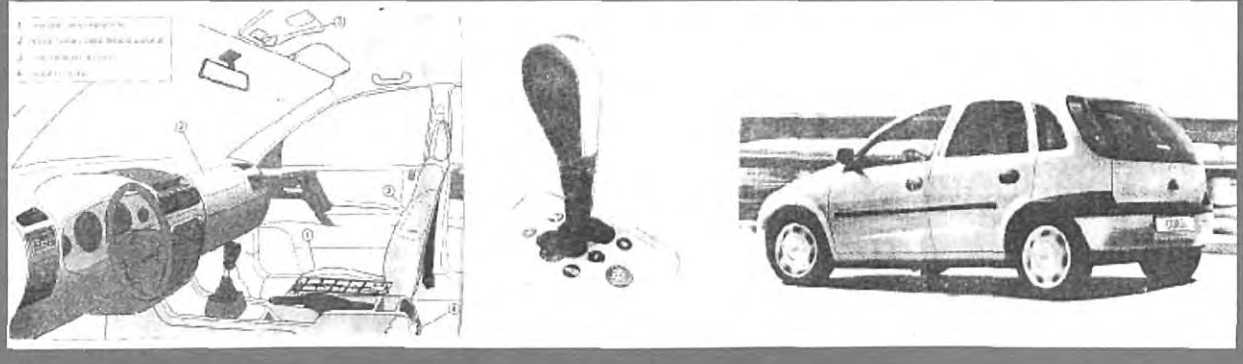
Reportatges
Fotos d'Estudi
Material Fotogràfic
Fotos de Carnet a l'instant
Revelat en 24 Hores
Marcs a Mida
Fotocòpies

Carrer Comte Guifré,8
17240 Llagostera

Telf. i Fax: 972 83.02.04

ARCO IRIS
DE KODAK

TRES RAONS PER COMPRAR EL NOU OPEL CORSA

SEGURETAT MANEJABLE DISSENY

TALLER JOSEP SAGUÉ
C. Cantallops, 6 (davant la parada de la TEISA)
Tel 972 83 02 43 - 972 80 56 56
LLAGOSTERA

El tresor dels ibers

1r premi del Concurs Literàri Sant Jordi 2001. Categoria Juvenil A

Em dic Martí Ferriol. Com ja sabeu sóc el descobridor del tresor de la deessa Demet, però el que no sabeu és com el vaig arribar a trobar: ara us ho explicaré.

Tot va començar l'estiu del 2001. En aquells moments era un estudiant d'arqueologia i amb la universitat, estàvem excavant les restes del poblat ibèric d'Ullastret. Els ibers eren una antiga civilització que va viure entre els segles VI i I aC, van prosperar gràcies al comerç que van tenir amb els grecs i els fenicis, però, van desaparèixer sota el domini de l'imperi romà. Un dia que era molt calorós, vaig veure una cosa que no lligava, en un mur d'un antic palau que excavàvem hi havia una pedra massa plana; quan la vaig tocar, vaig veure que es podia moure i la vaig treure, hi havia una inscripció. Aquell vespre, vaig traduir el text gràcies un llibre que ens havia arribat feia poc, el text deia el següent:

"Viatger, si t'agraden els reptes aquí en tens un, la recerca d'un tresor valuós. El tresor de la deessa mare, Demet. La recerca no et serà fàcil. Aquí tens la primera pista: la segona pista la té la més petita d'unes germanes que recullen aigua quan plou.

Primer no l'entenia, però al cap d'una estona el vaig compendre, la resposta era la més petita de les cisternes del poble que abans recollia les aigües. Després de sopar vaig anar al poblat ibèric, era negra nit quan vaig arribar-hi, la vaig il·lumina amb la llanterna que portava i quan vaig baixar-hi vaig relliscar i em vaig donar un cop a la paret. En aixecar-me vaig veure que el cop havia fet caure sobre meu, un disc que estava amagat a la paret de la cisterna. Me'n vaig tornar a la meva habitació i vaig amagar el disc i m'adormí. El matí següent, després d'esmorzar, vaig veure que en el disc hi havia una inscripció, al cap d'una estona havia traduït el document, que deia el següent:

"Felicitats, has resolt la primera pista, viatger, però encara et queda molt a fer. La segona pista és aquesta: A la primera sitja que està alineada al carrer més petit del poblat de les mil sitges, hi ha l'entrada al laberint on hi ha amagat el tresor. Per facilitar-te la feina entre les lletres de la següent línia hi ha el nom del poblat: EATIMVBNASWDJHIVCXKDFSART."

Primer vaig poder resoldre l'enigma del nom del *"poblat de les mil sitges"*, els ibers li deien Indika, Indika era el nom de la capital dels ibers indiketes, els ibers que van viure a l'Empordà. Al cap d'una estona vaig poder-lo identificar en un jaciment ja descobert: les restes d'Indika eran al jaciment del Mas Castellar, a Pontós, un jaciment poc excavat, però força important. Però en aquell moment va entrar a la meva habitació el professor nord-americà d'arqueologia ibèrica, el professor William Maridend, amb el qual ja havia treballat anteriorment. Apuntant-me amb una pistola em va dir:

- On és el tresor?
- Quin tresor?
- No et facis el llest, Martí, saps molt bé de quin tresor parlo, *el tresor dels ibers*...
- Oi que ets el famós lladre que roba peces ibèriques?
- Com ho saps?
- Perquè vols aquest tresor amb uns mètodes propis d'un lladre, i coneixent-te tens prous escrúpols per a voler per tu sol totes les peces ibèriques del món.
- Tens raó, i si no em dius on és el tresor t'enviaré a l'altre barri...

Aprofitant que estava distret i que a darrere seu hi havia la finestra que donava al carrer oberta, el vaig empenyer i va caure al carrer sobre un remolc d'un tractor que portava fems de vaca. Vaig sortir corrents de casa (amb les traduccions i amb alguns diners). Després de trencar el vidre d'un cotxe per poder entrar-hi, vaig obrir la caixa dels fusibles de sota el volant, anava provant amb els cables a veure si podia fer un pont al cotxe; quan els homes d'en Wiliam estaven a punt d'arribar al cotxe, vaig poder fer el pont i em vaig poder escapar, davant de la seva sorpresa.

Tot em va anar bé fins que vaig arribar a la N -II, on, en mirar pel retrovisor vaig veure que en William i els seus homes (un total de quinze homes) em perseguien amb cotxes i motos d'última generació.Vaig prémer tot el gas, i els altres em van començar a disparar. Al cap d'una estona un cotxe dels homes d'en William estava al meu costat li vaig donar un cop amb el cotxe i el faig sortir de la carretera on explotà i s'incendià. La persecució semblava treta d'una película americana, ens saltàvem els peatges trencant les barreres, les rodones les passàvem pel mig. Al cap d'una estona un tret foradà un camió cisterna el petroli del qual es besà a la carretera i féu que rellisquessin les motocicletes i alguns cotxes. Els que no relliscaven em continuaren perseguint. Mentrestant vaig veure un cartell que deia:

- "Mas Castellar de Pontós. Jaciment arqueològic. "

Aprofitant que no em veien, posant la velocitat al màxim vaig obrir la porta em vaig tirar a un camp que encara no havien segat, i em vaig amagar entre el blat.

Després que passessin els perseguidors seguint el cotxe on creien que anava jo, vaig sortir de l'amagatall i vaig anar al jaciment. Vaig arribar-hi quan començava a fosquejar. Al costat del jaciment hi vaig trobar un mas on hi vivien un home i una dona que regentaven un hostal en el qual em vaig allotjar per passar la nit. Mentre sopava, l'home em va explicar moltes coses sobre el jaciment, com que el seu avi quan el llaurava trobava molts talls de ceràmica, i que primer es pensava que eren talls de ceràmica de la Bisbal que la gent tirava al seu camp, però quan va començar a trobar monedes, ell va sospitar que allà hi havia

alguna cosa estranya. Va ser ell, qui havia estudiat arqueologia, que va descobrir el poblat; també em va dir que havia calculat que al poblat hi havia hagut unes tres mil sitges, i em va explicar moltes altres coses.

L'endemà al matí, després d'esmorzar, vaig anar al jaciment. Després de passar al costat de restes més antigues del poblat vaig arribar a les runes que m'interessaven, entre dues cases vaig trobar-hi el misteriós carreró, solament hi podria passar una persona de costat, ningú sabia, per què servia. Vaig trobar la sitga a què es referia el text, vaig baixar-hi i vaig examinar-la. Al cap d'una estona vaig notar que la part que estava examinant es movia i la vaig poder treure; tenia forma de disc, a l'altra cara hi havia gravat el dibuix d'una espiga de blat. En aquell mateix moment una part de la sitja es va moure cap al costat de dintre, i va hi aparèix un passadís estret, vaig entrar-hi, al cap d'una estona vaig trobar una inscripció a la paret que la vaig traduir fàcilment, deia el següent:

" Felicitats viatger, has endevinat els enigmes. Però ara et ve la part més difícil, el tresor està amagat en aquest laberint, el laberint de la Mort, el laberint que el qui entra no surt mai més viu. Vigila viatger, vés-hi amb molt de compte."

Vaig tornar a la sortida per poder lligar en una pedra un fil del jersei, de tal manera que mentre anava pel el laberint, el jersei se'm descosia i em quedava un fil que em marcaria el camí de tornada.

Quan estava dintre d'una sala del laberint vaig sentir un crit que venia de la sala anterior, vaig anar-hi i vaig trobar-hi el doctor Wiliam i els seus homes,-un dels quals estava a terra amb una llança clavada a la panxa; havia trepitjat una llosa on hi havia dibuixada una calavera i havia sortit disparada una llança d'un forat de la paret i l'havia matat, en un moment em vaig veure envoltat de pistoles, i en Wiliam em va sotmetre a un interrogatori:

- Que són aquests discos?
- El disc gran és el que diu a quin poblat hi ha el tresor, i al petit hi ha gravada una espiga.
- I aquest paper? – Digué agafant-me'l.
- Hi ha la traducció d'una inscripció que he trobat al passadís.
- Nies, destrueix els discos i després mata l'estudiant!!! – Digué en Wiliam.
- Una pregunta; com sabíeu que jo era aquí?
- T'ho diré, al principi el truc del cotxe va funcionar, però el cotxe va xocar contra un senyal de tràfic, quan vam mirar a dintre, vam veure que no hi havia ningú, ja vam pensar que t'havíem perdut, però quan ens vam adonar que érem a Pontós vam lligar caps, ens vam recordar que a Pontós hi ha les ruïnes d'un poblat. Per no aixecar sospites ens hem fet passar per un grup de jubilats, i la resta ja la saps.

Mentrestant en Nies havia destruït el disc que havia trobat a Ullastret, però quan va voler destruir l'altre, disparant-li un tret, a la sala es va sentir un xiulet fort i mentrestant en Nies va desaparèixer desintegrat; espantat, en Wiliam va recollir el disc i vam continuar explorant el laberint.

Al cap d'una estona vam arribar a una sala, al mig de la qual hi havia dotze destrals alineades amb un forat al mig, a l'altra banda hi havia una porta de pedra amb un colom gravat al mig. En un racó hi havia un arc amb unes fletxes, i a la paret hi havia una inscripció, que en Wiliam la va traduir fàcilment, l'inscripció deia el següent:

" Escolta viatger, que pretens el tresor: jo t'ofereixo l'arc del gran cap Amose diví, si aconsegueixes engegar una fletxa per l'ull de les destrals, totes dotze, i encertar el colom, tindràs l'arc i podràs continuar buscant el tresor, si no moriràs."

Primer va provar en Herdenson, era el que tenia més bona punteria, però la fletxa va rebotre al primer arc, de sobte en Henderson va ser cobert d'una llum vermella, i quan la llum va desaparèixer vam veure que en Henderson s'havia desintegrat, però aquest fet no va desanimar els altres, que van continuar provant, però tots els que van anar provant van patir la mateixa sort que en Henderson, perquè no havien encertat el colom. Al final solament van quedar uns set homes. Per no perdre més homes em va donar l'arc a veure si podia fer la proesa.

- Puc fer-te una última pregunta?
- Fes-la.
- Com vas saber que jo coneixia l'existència del tresor?
- La nit que estaves buscant el disc a Ullastret, vaig entrar dins la teva habitació a veure si tenies alguna troballa per quedar-me-la. Vaig trobar la traducció, i la vaig llegir. Per poder saber on era el tresor calia traduir un enigma, i per estalviar-me feina et vaig vigilar per en el moment just apoderar-me de la traducció i matar-te, però, com ja saps el pla em va fallar.

Quan va acabar, vaig disparar la fletxa, la fletxa va passar per l'ull de les destrals, sense tocar-les i es va clavar al colom. En aquell moment la porta es va obrir, i vam poder continuar. L'arc el portava en Wiliam.

La major part de les trampes del laberint eren sempre les mateixes: llances que es disparaven amb dipositius automàtics, pous tapats amb falses rajoles, sales que quan entraves, et tornaves de pedra, portes que si passaves per sota desapareixies, dards que sortien disparats des de la paret, pous que s'havien de passar per damunt d'unes rajoles que estaven suspeses a l'aire; al final solament vam quedar un home, que es deia Roger, en Wiliam i jo, però no estàvem il·lesos, jo tenia una ferida a la cama, perquè m'havia tocat un dard, en Roger no tenia voluntat

pròpia perquè l'havia perdut en passar per sota una porta que l'hi havia fet perdre, i en Wiliam tenia el braç dret paralític, perquè un dard enverinat li havia tocat el braç. Al final vam poder arribar a una porta on hi havia gravada una espiga, i vaig posar-hi el disc que havia trobat en la sitga, quan vaig posar el disc sobre el gravat, la porta i el disc van desaparèixer i vam poder entrar a una sala gran i preciosa, amb les parets eren decorades amb linines rectes a la part de baix. El sol era de terra batuda, hi amb un altar fet amb el marbre mes pur de Grècia, a sobre, hi havia un peveter en honor a Demet, era un recipient per cremar perfums, i sortia representada la cara de la deessa amb els seus símbols (una parella de coloms, un parell d'espigues i tres raïms), darrere l'altar hi havia dos escales recolzades a la paret que duien a una porta oberta des de la qual hi vam poder-hi veure el tresor, estàtues gregues de bronze, ceràmiques àtiques* plenes de dracmes* d'or, copes i pàteres* d'argent i de plata ibèriques, joies que provenien de tots els cantons del Mediterrani, estàtues gregues de marbre. Davant d'aquest espectacle vam quedar meravellats, Al cap d'una estona vam veure que a l'altar hi havia una inscripció que deia el següent:

" Felicitats viatger, has superat les proves del laberint de la Mort, solament et falta la prova final, que és la següent:

Agafes el peveter de la deessa Demet, i puges per l'escala que hi hagi escrit la resposta del següent enigma, totes les religions són verdaderes o solament ho és la teva? "

- Jo crec que totes les religions són verdaderes.- Vaig dir.

- No, solament el cristianisme és la religió verdadera, les altres són falses.-Va dir en Wiliam- I com que jo mano, tinc raó. Vine Roger.

Va agafar el peveter i seguit del seu company va pujar per l'escala que hi havia escrit " *Solament la meva.*", quan estava pel tercer esglaó, el laberint va començar a trontollar, les rajoles s'esberlaven, la pintura queia a terra, vaig agafar el fil que assenyalava el camí de tornada, però me'l va agafar en Wiliam quan fugia seguit del seu home. Jo però, vaig poder agafar-li l'arc d'Amose i el peveter, de sobte el laberint va quedar destruït, (menys la cambra on era jo, i la cambra del tresor) sepultant en Wiliam i en Roger. Quan van acabar els tremolors, la sala era totalment diferent, la pintura era terra, l'altar estava sepultat sota les restes de l'escala on havia pujat en Wiliam, al final vaig poder arribar a l'escala que hi havia escrit " *Totes.*", vaig arribar a la sala del tresor, era tal com l'havia vist de lluny, al terra hi vaig trobar una inscripció que deia el següent:

" *Felicitats viatger, has trobat el tresor, és tot teu. Va ser enterrat aquí quan els romans van començar a destruir el nostre poble, el tresor hi ha totes les ofrenes fetes a la deessa Demet.*" Al costat hi havia gravada una espiga que la vaig tocar, al fons de la sala es va obrir una porta que em va dur a fora, la sortida donava a prop de l'església de Pontós. Vaig trucar als meus companys que estaven a Ullastret, els hi vaig comunicar la troballa. Al cap d'una estona van arribar, i els vaig ensenyar el tresor.

Els mesos següents vam treure el tresor. De l'altra sala solament vam poder recuperar l'altar, i algun tros de pintura. Ho vam portar tot a la universitat per investigar-ho.Quan vam treure l'última peça que quedava la porta es va tancar i mai més cap persona ha entrat al laberint de la Mort.

Àtica*- Provinent de la zona d'Atenes.

Dracma*- Moneda grega de l'època.

Pàtera*- Vas metàl·lic en forma de bol.

Pau Turón
Dibuix: Montse Mayol

EDUARD GALOBARDES
ADVOCAT
AGENT DE LA PROPIETAT IMMOBILIÀRIA
ADMINISTRADOR DE FINQUES

ASSESSORIA JURÍDICA I FISCAL
VENDA I LLOGUER D'IMMOBLES
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES
ASSEGURANCES

C/ Fivaller, 24
Tel. 972 830926
Fax: 972 830900
17240 Llagostera

Horari:
Matins: 9 a 13,30
Tardes: 17 a 20,30
Dissabtes tarda tancat

FORN DE PA - PASTISSERIA
ANTONI GARCIA

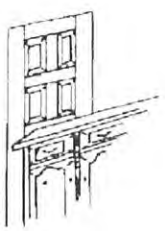

C/. St. Feliu, 17 - Tel. 83 05 01
LLAGOSTERA
R.S.I. 20.18.159 GE

pintura
decorativa
font pintors, s.l.
pintura industrial
doll de sorra abrasiu

Taller
C/ Indústria, 12 (Sector CAVISA)
Tel. 972 80 54 89 - Fax 972 80 55 61
17240 LLAGOSTERA

Fusteria
ROIBA, S.L.

MOBILIARI DE CUINA I BANY

C/ Llevant, 1 - Tel. 83 08 20 - Fax: 80 52 69
17240 LLAGOSTERA

El fons de l'abisme

1r premi del Concurs Literàri Sant Jordi 2001. Categoria Juvenil B

Mao Lee es tragué cautelosament el cigar *havano* de la boca, i expirà intensament, enterbolint l'ambient d'aquell clímax que aviat esdevindria el final d'una llarga partida de pòquer. Era el seu torn. Va examinar una per una les nervioses i pensaroses mirades dels seus col·legues, i somrigué tot mostrant una boca poblada de dents *fosques i descol·locades, malmenades per aquell vici que* tant el condemnava, el cigar. Va esclarir-se la tràquea amb bastes expectoracions, i amb una veu ronca delatora d'un fumador apassionat, esbossà les últimes paraules d'aquella sessió.

- Aquesta vegada jo soc el guanyador.- Va col·locar amb brutalitat la seva última carta sobre el terreny de joc, i sense esperar la reacció dels altres jugadors es va apoderar de la pila de diners que reposaven sobre la pista del billar on tornejaven habitualment. Estossegà i prosseguí: - Demà a les vuit, us vull tots aquí.- Llavors localitzà la seva gavardina que es trobava submergida dins l'habitual aglomeració d'abrics, s'envoltà bruscament amb una llarga bufanda de color gris fosc i es cobrí la calba testa amb un barret amb el qual s'identificava tota la gent de la tríade. Abans d'abandonar definitivament el local, es posà la mà dins el butxacó de la gavardina i n'extragué un altre cigar; l'encengué, se'l col·locà immòbil entre els llavis i gairebé sense obrir la boca per no perdre el cigar, es despedí: - Amics, *ci veriamo doppo*. -

Mao Lee era el cap de serp d'una tríade d'orient, una minoria mafiosa que depenia d'un col·lectiu internacionalment conegut: La Gran Màfia Xinesa. Tenia cinquanta anys, era calb, baix i home de vida. Tot ell era una fidel representació d'una bola de billar: Una gran massa esfèrica amb un reflex brillant sobre el cap. La inclinació i l'estretor dels seus ulls, inconfusiblement orientals, denotaven una aparent tristor i innocència que eren rebatudes per molts dels seus simpatitzants. La boca segurament estava amollada al cigar que subjectava permanentment, de manera que a primer cop d'ull, resultava tenir uns llavis carnosos i encisadors. Però quan descobria el seu interior per pronunciar paraules amb veu ronca i entretallada, les dents delataven una extremada deixadesa. De tant fumar, la nicotina havia reaccionat violentament amb l'esmalt tot donant lloc a una dentadura malmenada de tonalitats groguenques. Algunes fins i tot no havien resistit l'atemptat i s'havien precipitat en el buit de la seva gola plena de mucositats repugnants. Era realment nauseabund. A més a més, l'aroma personal que desprenia fruit d'una mescla entre sudoracions corporals i organismes en procés de putrefacció era fidelment desagradable. Aquest devia ser el motiu pel qual Lee era temut i respectat per tots els seus col·legues de la màfia oriental. Famós per les seves impecables operacions maquiavèl·liques i gràcies a la seva

astúcia, es podia permetre el luxe de viure com un autèntic home de negocis. A més a més, tenia molt enginy pels jocs de taula, sobretot el pòquer, i sovint s'embutxacava grans sumes de diners. A parer dels demés, només li faltaven un parell de coses: bona presència i una família. Se'l veia insatisfet i, psicològicament, els seus col·legues identificaven la manca d'afectuositat amb la brutalitat del seu caràcter. Evidentment, ell no es mostrava així: – jo, Mao Lee, sóc el millor, sense defectes i amb una família compresa dins la comunitat mafiosa; no necessito res més -. Així d'enganyat vivia!

Aquella nit era la tercera vegada en tres anys que Lee guanyava la partida patentada com a *juougo per benefizio* (era habitual dins la màfia xinesa que introduïssin xenismes italians per referir-se a tecnicismes adequats al context). Aquest joc clandestí era un torneig de pòquer que es realitzava mensualment a fi d'aconseguir noves idees per contribuir a la pervivència del negoci. El guanyador havia d'idear una estratègia, preferiblement innovadora, per guanyar diners destinats a un fons comú i repartits entre els integrants, *a posteriori*. I evidentment, havia de pensar en un adequat sistema tapadora. El dia següent al torneig, el guanyador presentava la seva proposta davant el tribunal d'aprovació presidit per un col·lectiu escollit a l'atzar i si aquest quedava emmarat de suficient convenciment, la proposta es duia a terme. Llavors, restava en mans del guanyador decidir si ell mateix dirigia el projecte, si delegava la direcció a algun altre integrant de la tríade, o en cas necessari, si se n'ocupava tot un col·lectiu.

La vigília del dia següent, Mao Lee va arribar puntual a la reunió. Des de fora estant es sentia el murmuri dels senyors que esperaven amb deliri saber quina hauria estat l'elucubració del gran savi Lee. Va obrir la porta impetuosament i va penetrar dins aquell ambient abrusador. Es desabrigà i s'assegué al setial del conferenciant tot arremangant-se les mànigues de l'americana i esclarintse la veu com de costum, fins que va haver assolit l'estat genuí d'un autèntic líder disposat a iniciar el discurs. Encengué l'habitual cigar i començà l'exposició del seu projecte: - L'objectiu és captivar un grup de joves de famílies poc agraciades per portar-los a Barcelona, on hi ha tantes pàries que serà difícil ser sorpresos pels ordres policíacs del país. Els joves ens seguiran confiats que tots els diners que guanyin treballant a Barcelona aniran destinats a mantenir les seves famílies pobres. Evidentment, complirem la nostra paraula, però com a intermediaris, ens quedarem amb un cinquanta per cent del benefici. Primer de tot, cal fer la recol·lecta de joves d'entre sis i quinze anys, de mode legal i amb naturalitat. La millor manera d'atraure'ls és crear una Associació d'Ajuda als Fills Menors de Pares Pobres, que aparentarà ésser un local que adoctrinarà els joves social i culturalment, perquè creixin amb una base sòlida cap a un futur millor, per ells gairebé quimèric. En el pla educatiu s'hi inclouran tècniques sectàries consistents en convèncer els joves i les respectives famílies, que ells són el futur de la seva nació i cal que vagin a treballar als països desenvolupats per aportar diners per mantenir els familiars que es queden al país. Quan tots els permisos referents a la família estiguin en ordre, ja podrem començar "l'operació diàspora xinesa infantil a Catalunya"-. Va fer una pausa tot analitzant les cares dels seus col·laboradors. En vista de l'aprovació generalitzada, estossegà i continuà: - El procés requereix educadors, falsificadors de passaport, passadors de frontera i receptors. Les tres primeres tasques les deixo a lliure elecció, i la quarta, si em permeteu, l'assoleixo jo mateix. Necessito un canvi d'aires, i un passeig per la Mediterrània serà el millor mitjà d'evagació pel meu propi Jo -. Lee va aturar-se novament. Cansat, es va omplir el vas d'aigua i va beure'n fins a la última gota. Llavors va fer un parell de pipades i prosseguí: - El traspàs de polissons del nostre país fins a Catalunya, el farem per mitjà d'una companyia de patinets. D'aquí a un mes just, carregaran un transatlàntic amb caixes de patinets i s'exportaran cap a Catalunya. Amb una bona recompensa podem aconseguir que facin un doble compartiment dins les caixes per donar cabuda a cinquanta nens en total. Jo m'ocuparé de la seva rebuda, els controlaré i els instruiré per la delinqüència, que vistes les condicions de misèria, és d'allà on extrauran més benefici. Des de Barcelona, continuarà vigent l'Associació d' Ajuda als Fills Menors de Pares Pobres, amb l'objectiu de concentrar els menors i mantenir-los fora d'especulacions del govern català. Finalment, cada mes els passadors de frontera vindran a recollir els diners i en faran les distribucions convenients -.

Mao Lee tenia el projecte lligat de cap a peus i a més a més, havia trobat una excusa no fortuïta per fugir d'aquell ambient botornós que tant el marejava. Es sentia com un forat negre entremig de la societat xinesa destinat a la soledat eviterna, malgrat no ho volia reconèixer. I davant la predestinació a aquesta solitud, preferia viure emmarat dels refrescants aires mediterranis.

El seu projecte es va aprovar per majoria absoluta sense ésser rebatut, tot i que era una pensada molt similar a anteriors sistemes emprats per aconseguir diner negre.

Després de l'aprovació, Lee va fer uns quants aclariments més, es va aixecar i va iniciar el ritual de comiat: la gavardina, el barret, el cigar subjectat entre els llavis i el seu característic... *ci veriamo doppo!* Però en realitat, aquest "fins ara" va resultar ser un adéu definitiu i irreversible.

El dia següent, el gran cap de serp va abandonar la república xinesa, proveït de totes les seves pertinències materials i econòmiques. Volia començar els preparatius a Barcelona per l'arribada dels immigrants il·legals: havia de fer oficial l'Associació d'Ajut als Menors de Pares Pobres i al mateix temps calia buscar un local que servís de magatzem de mercaderies, així com un pis perquè ell s'hi allotgés. Quan finalment ho va tenir tot lligat, el van avisar de l'arribada del vaixell que transportava patinets, al port de Barcelona. Va ordenar que es fes el desembarcament a mitja nit per aconseguir la màxima discreció. El viatge havia durat una setmana i els nens, que només havien disposat d'aigua, estaven realment exhausts. Tenien gana i el seu aspecte era tan penós que hagués trencat el cor de qualsevol humà, però no pas el de Mao Lee.

Un cop van tocar terra ferma, els nens van seguir el seu líder com si es tractés del flautista d'Hamelin, fins el local magatzem de mercaderies. Alguns nens famèlics, queien a terra abatuts; d'altres s'arrossegaven, però tots van arribar a lloc. Lee no s'havia preocupat ni de procurar-los un tros de pa. De fet, el seu objectiu era l'extorsió no pas la protecció, així que ja feia el que li pertocava.

Tan bon punt van ésser tots dins el magatzem, Lee els va explicar quina era la seva situació i què haurien de fer a partir de llavors. La seva veu ressonava per sobre els plors i els gemecs dels recent arribats, però ell, com qui sent xiuxiuejar perdalets, va parlar i parlar fins que li va semblar que tot havia quedat clar. Els nens sabien que estaven allà per aconseguir diners per mantenir les seves famílies i també sabien que des del primer moment s'haurien d'espavilar sols, però el que no s'imaginaven era com els seria de difícil sobreviure en aquell nou món. Els mancaven els seus estimats pares que els havien alimentat i protegit en el seu país i per tant, s'iniciava per ells una dura etapa d'autosuficiència. Lee els va ordenar que diàriament acudissin al magatzem a les vuit del vespre per lliurar-li els guanys del dia. A canvi, ell els facilitaria el contacte telefònic amb els familiars perquè els asseguressin que tot anava bé. En acabar, els va acomiadar: - nens i nenes del carrer, aneu cap a la vostra nova casa -.

Aquestes paraules van esglaiar una de les presents criatures. La nena es deia Cocó, i envoltada per la seva llarga cabellera negra, restà arraulida al costat d'unes caixes de cartró, mentre la resta de nens desfilava cap al carrer per iniciar la recaptació de diners. Quan tots van haver marxat, Lee es va dirigir cap a la nena per fer-la fora del local. Els foscos ulls de Cocó seguien els passos del mafiós fins que el decandiment i la por van ser tant profunds, que la imatge de Lee va començar a semblar-li molt llunyana i es va desmaiar. El diminut cos de Cocó es va desplomar damunt d'aquell terra brut i fred, i el rostre li quedà amagat darrera la llarga cabellera. Lee, amb tota frivolitat pensà que la nena era molt dèbil i no havia resistit les dures condicions del viatge. Va arribar fins allà on jeia l'immòbil cos i es va agenollar tot apartant-li els cabells de la cara per comprovar que respirava. En fer-ho, va descobrir un rostre angelical; la pal·lidesa de la cara de Cocó es veia intensificada per la il·luminació dels focus i va despertar en ell un sentiment desconegut. Sentia com si un exèrcit de formigues estigués formant dins el seu cos i el coronel acabés d'ordenar: - militars, disparin!-. Per primer cop a la seva vida coneixia què era el sentiment de commoció. Frisava per agafar la nena en braços i consolar-la, però senzillament es va limitar a observar com reposava plàcidament i s'anava recuperant, mica en mica. No volia que quan la nena es despertés, s'adonés que el temut cap de serp Mao Lee, havia estat una estona contemplant-la amb ulls brillants d'admiració i un somriure de plaer i commoció alhora. Tenia un vertader aspecte de tarlà. Poc després, Cocó es va començar a moure i, reanimada pels càlids raigs de llum dels fluorescents del local que incidien sobre el seu rostre, va obrir els ulls. Lee va intentar dissimular l'afectuositat que havia sentit durant uns instants i es va apartar de la nena. D'esquenes a ella, va encendre un cigar per apaivagar l'exhilarant ambient que de sobta l'envoltava, i després d'unes quantes pipades, li ordenà que marxés immediatament del local. Cocó es va alçar, i es va resignar a obeir-lo.

Al carrer ja no hi quedava ningú. La criatura indefensa caminava tremolosa i desconsolada, sentint només la companyia de la negra nit i alguns gats juganers que l'acompanyaven al seu pas. Al cap d'un estona, va caure vençuda pel rendiment dins d'una caixa d'un televisor prop de les

escombraries i allí hi va passar la nit, entre tremolors i deliris.

Mentrestant, a l'altre extrem de la ciutat, el gran senyor Mao Lee també tremolava i delirava, desconcertat per aquella sensació que havia experimentat en veure el rostre angelical de la nena. No el podia esborrar de la seva ofuscada ment; no hi havia ni un moment en què no pensés en ella, però això no li havia fet oblidar la seva missió a Barcelona. I tampoc havia oblidat qui era i el respecte que s'havia guanyat dins la comunitat a la qual pertanyia. Precisament, aquell respecte li era merescut per la brutalitat del seu caràcter i el seu monstruós aspecte.

El matí següent, uns moviments de balanceig de la caixa de televisor van despertar la nena, que havia aconseguit adormir-se plàcidament malgrat el malestar que l'assetjava. El dels xinesos més petits, l'havia estada buscant per les rodalies del barri i finalment l'havia trobada. En veure-la dins la caixa, van acudir tots per ajudar-la a sortir i li van oferir un tros de pa del qual s'havien alimentat totes deu criatures.

Els cinquanta nens i nenes s'havien agrupat per edats, perquè treballant col·lectivament, es sentien més protegits del mafiós que els controlava. A Coco, pels seus vuit anyets, li va tocar integrar-se en el grup dels més petits. Ajudats d'un gran companyerisme, els nens van començar a robar a vianants dels carrers que estaven sota el seu domini. Hàbilment els robaven la cartera i pocs metres més avall, els la tornaven buida de diners. Més endavant, van començar a fer petits robatoris a les botigues i grans supermercats, però el seu àmbit de delicte no va quedar restringit aquí.

A mesura que avançaven els dies, els nens esdevenien més conflictius i el seu estat físic empitjorava. Poc temps van trigar en adonar-se que estaven essent víctimes d'una autèntica explotació. Bona part dels diners que havien convingut que es destinarien als seus familiars residents a Xina, era enviada a la tríade i ells no podien fer res per evitar-ho. Per fugir d'aquell malson, molts nens van decidir desertar i les conseqüències que van haver de pagar foren desastroses: Lee va ordenar que apallissessin brutalment tots els joves que tinguessin la gosadia d'escapar-se. Altrament, alguns eren segrestats i sotmesos a greus maltractaments i a d'altres se'ls mostraven esfereïdores imatges dels seus familiars maltractats, per espantar-los.

Alguns dels nens que tenien una actitud més moderada i havien aconseguit defugir els atacs de Lee, van caure en el gran vici de les drogues. Estaven tant desesperats que necessitaven introduir substàncies en el seu cos que els apaivaguessin la fam i el malestar físic i moral. La situació va arribar a tal extrem que alguns nens van acabar morint, abatuts per la misèria. Així doncs, pocs eren els nens i nenes que encara conservaven la puresa infantil amb la qual havien arribat a Catalunya.

L'escenari del crim era realment gravíssim i ningú feia res per reactivar la pau en aquells carrers dels barris marginals de Barcelona, on s'havien instal·lat els nens.

I mentre tot això succeïa, Mao Lee es recuperava de la seva angoixa i somniava amb l'angelical Cocó, mirant el mar des d'un àtic prop de la platja de la gran ciutat. Ell i el mar, el mar i ell... eren dos grans amics, dos grans compatriotes; tots dos violents, amb un fons temut i ple de misteris, no es cansaven de topar i erosionar. Lee, lentament s'anava emportant cap a la deriva les vides d'aquelles pobres criatures. Mica en mica, moment a moment, anava fent d'ells un no res; anava creant un penya – segat dins seu, i un dia s'acostarien tant a la vora que relliscarien i caurien en un buit del qual no en sortirien mai més. Alguns, fins i tot, ja hi havien caigut.

Havia passat un any des de l'arribada dels nens a Barcelona, quan un dia a les vuit del vespre, hora convinguda per lliurar els guanys, Coco no es va presentar. El nombre de nens es reduïa diàriament, però l'absència de Cocó el va trasbalsar. Havia viscut un any, recordant cada dia la imatge de Cocó estirada sobre aquell terra humit del magatzem i els seus cabells negres cobrint-li el cos. S'havia qüestionat repetides vegades si sentia una adhesió sexual envers la noieta, però estava segur que no. Era un sentiment completament anafrodisíac; més aviat un amor paternal, encara que no sabia del cert si classificar-lo així. El que sí que era cert és que cada dia, desitjava amb més fervor veure-la de nou, encara que només fos per tornar a sentir l'impacte de la blancor de la pell de Coco en els seus ulls. Però aquell dia no va poder.

Darrera l'últim nen que venia a oferir la paga, Lee va sortir disparat en busca de Coco. Durant hores, va inspeccionar tots els carrers del barri, buscant en els amagatalls més desagradables per a una nena, però ni rastre de la noieta. Fins i tot va qüestionar companys de Cocó, però tots deien que no l'havien vista. Finalment, quan gairebé ja desistia a la recerca, es va trobar una nena plorant al costat d'una caixa d'un televisor. Llavors va tenir una premonició. Sabia del cert que si li preguntava a aquella nena, descobriria on era la seva estimada Cocó. I efectivament, ho va saber: una patrulla de policies l'havia trobada dins una caixa d'un televisor amb símptomes d'hipotèrmia, desnutrició i maltractament, i l'havien portada a l'Hospital Sant Joan de Déu, de Barcelona.

Sense comprendre gaire bé la seva actitud, a Lee li van faltar cames per arribar a l'hospital. Un cop dins, va demanar per una nena xinesa que havia ingressat feia poques hores amb símptomes d'hipotèrmia, desnutrició i

maltractament, i li van dir que es trobava a una sala de vigilància, en estat molt greu. Llavors, la recepcionista li va demanar la identificació: - És el seu pare, vostè? -. Lee restà mut per uns moments, però llavors respongué amb seguretat: - Sí, sí que ho soc -. No era pas veritat, però novament, Cocó havia estat la promotora d'un sentiment nou en el cos de Lee: En aquells moments, es sentia el seu pare, la seva mare i fins i tot els seus avis. Si s'esperava fins l'endemà al matí, tindria l'ocasió de parlar amb el metge i la podria veure. Així ho va fer. Va passar tota la nit d'insomni, pensant en Cocó i sentint-se terriblement culpable. I és que ho era. Ell era el culpable de tot el que havia passat a Coco i a tots els seus companys; el culpable de la misèria que estaven vivint tots plegats. De sobta, un sentiment de resipiscència i d'odi es va apoderar d'ell. Odiava la màfia, odiava Xina, odiava el pòquer, odiava els barrets i les gavardines, odiava els cigars, i sobretot, s'odiava a ell mateix. S'odiava amb tant d'ímpetu que la recepcionista va haver d'oferir-li un calmant; de no ser així, s'hagués autolesionat.

El matí següent, tant bon punt el metge va haver analitzat l'evolució de la jove pacient, va parlar amb Lee: - el cas de la seva filla és molt complicat, però no ens enganyem; no sé què li ha passat ni perquè li ha passat, però tant si se'n surt com si no, plantegi's la seva figura com a pare. Presenta un traumatisme cranial molt greu, diverses fractures arreu del cos i una lesió a la medul·la que li invalidarà la marxa per sempre. A més a més, té una forta pneumònia i símptomes aparents de desnutrició. El seu estat és realment crític però ara està desperta, així que, si la vol veure, vostè mateix -. Lee va pensar que si Cocó el veia, podia patir un xoc emocional molt fort; però més emocional seria el xoc per ell si no la podia veure, així que va entrar.

El rostre angelical de Cocó continuava tant pulcre com sempre, malgrat els embenatges i el seu aspecte malaltís. Lee se li va acostar cautelosament, preparat per una possible reacció violenta. Contràriament als seus pensaments, Cocó no va immutar-se. Estava tant abatuda i cansada de la vida, que to malgastava forces per lluitar. A més a més, Lee irradiava amor per tota l'habitació. Cocó ho va notar. Va notar que Lee havia canviat i no es va fer estranya. L'home li va apartar els cabells de la cara i li va besar el front. Durant un any havia estat desitjant que arribés aquell moment, és clar que no en aquelles condicions. Lee, encara sota els efectes dels calmants, volia dir-li moltes coses a la nena, però la única paraula que va saber pronunciar fou: - perdona'm -. Llavors, Cocó li va agafar la ma, i li va dir: - gran cap de serp, és difícil perdonar-te tot el mal que ens has fet, però si us plau, fes que tots els meus amics visquin millor que jo he viscut. Gràcies -. La mà de Cocó va deixar de subjectar la de Lee i els seus ulls es van tancar. Ara sí, ja no calia que Lee comprovés si respirava com va fer el primer dia que la va veure. Era evident que Cocó ja no tornaria a obrir els ulls; havia caigut del penya – segat. Lee va deixar-se caure sobre el cos de Cocó. Es sentia tant desconsolat que volia morir-se amb ella. Coco havia estat la única persona que l'havia fet sentir humà, la única persona que li havia fet notar el plaer d'estimar, i ja no hi era.

Dos metgesses van arribar just a temps per evitar una crisi nerviosa de Lee. Arrossegant-lo, van aconseguir fer-lo sortir de l'habitació, però ell no es podia treure del cap les últimes paraules de Cocó i la imatge del seu cos pulcre i sant, jaient inert sobre el llit de l'hospital.

Aquell dia, el va passar deambulant per Barcelona fins que va arribar a la platja, prop d'un penya – segat. La punta s'havia després i reposava a la base, tota esmicolada. Va acostar-s'hi i va seure-hi al damunt. En aquells moments, es sentia com si estigués abraçant a Cocó. Des de la roca estant, va passar-se hores i hores escoltant la remor del mar i observant les ones que s'apropaven i s'allunyaven, aportant-li bocins de nova vida, i emportant-se els pèrfids trossos d'una vida ja passada. El mar el va ajudar a entendre el que Coco li demanava i ben aviat va començar a viure i a deixar viure.

Va desfer qualsevol contacte amb la màfia xinesa i va facilitar el retorn dels nens amb les seves famílies. Ell però, no volia tornar. Volia viure per sempre més a la terra on havia perdut el seu amor, perquè l'olor dels carrers pels quals Cocó s'havia passejat, la brisa i la remor del mar, tots ells l'ajudaven a veure amb més nitidesa el refulgent espectre de la criatura. A més a més, el mar no cessava d'oferir-li noves propostes i ell les acceptava de bon grat. Va crear diverses organitzacions destinades a l'ajuda dels nens que vivien en situacions marginals, i amb la seva fortuna i les seves instruccions, va aconseguir que molts d'ells sortissin d'aquell estadi de misèria i poguessin desenvolupar una nova vida fora de perills.

Tot i aquestes nombroses bones accions que va dur a terme des de la mort de Cocó, Lee no va poder oblidar mai la seva vida passada. No podia ignorar que durant molts anys havia estat un autèntic escurçó i aquest remordiment el torturà parsimoniosament i erosionà el seu penya – segat interior tal i com ell havia fet amb aquelles criatures. Des d'aquell moment, Lee visqué prop de l'abisme, contemplant-ne el fons ple d'importunitats maleïdes que el van mantenir en captivitat eterna fins que finalment, hi va caure.

Gemma Roqueta
Dibuixos: Montse Mayol

CARNS I EMBOTITS

ELABORACIÓ PRÒPIA

GASCONS

C/ Migdia, 21 - Tel. 972 83 01 54
LLAGOSTERA

19 Maig 1940 - 19 Maig 2000

Puigdemunt

DROGUERIA i FERRETERIA

Carrer Nou, 7
Telèfon (972) 83 00 57

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

ESTETICISTES

Donna's

Dolors Pico

COSMACTIVE

CHOLLEY

C. Comte Guifré, 11 - Tel. 972 83 14 44
17240 Llagostera

farmàcia
lluís saurí
pau casals, 13 - tel. 805599
llagostera

electrodomèstics
Codolar

Agrupació
DEGISA

Som especialistes en electrodomèstics

Carrer Camprodón, 11 - Tel. 972-83.04.77
LLAGOSTERA (GIRONA)

Fotos Vall-llosera

Carrer Sant Feliu, 22
Telf. (972) 83 03 15

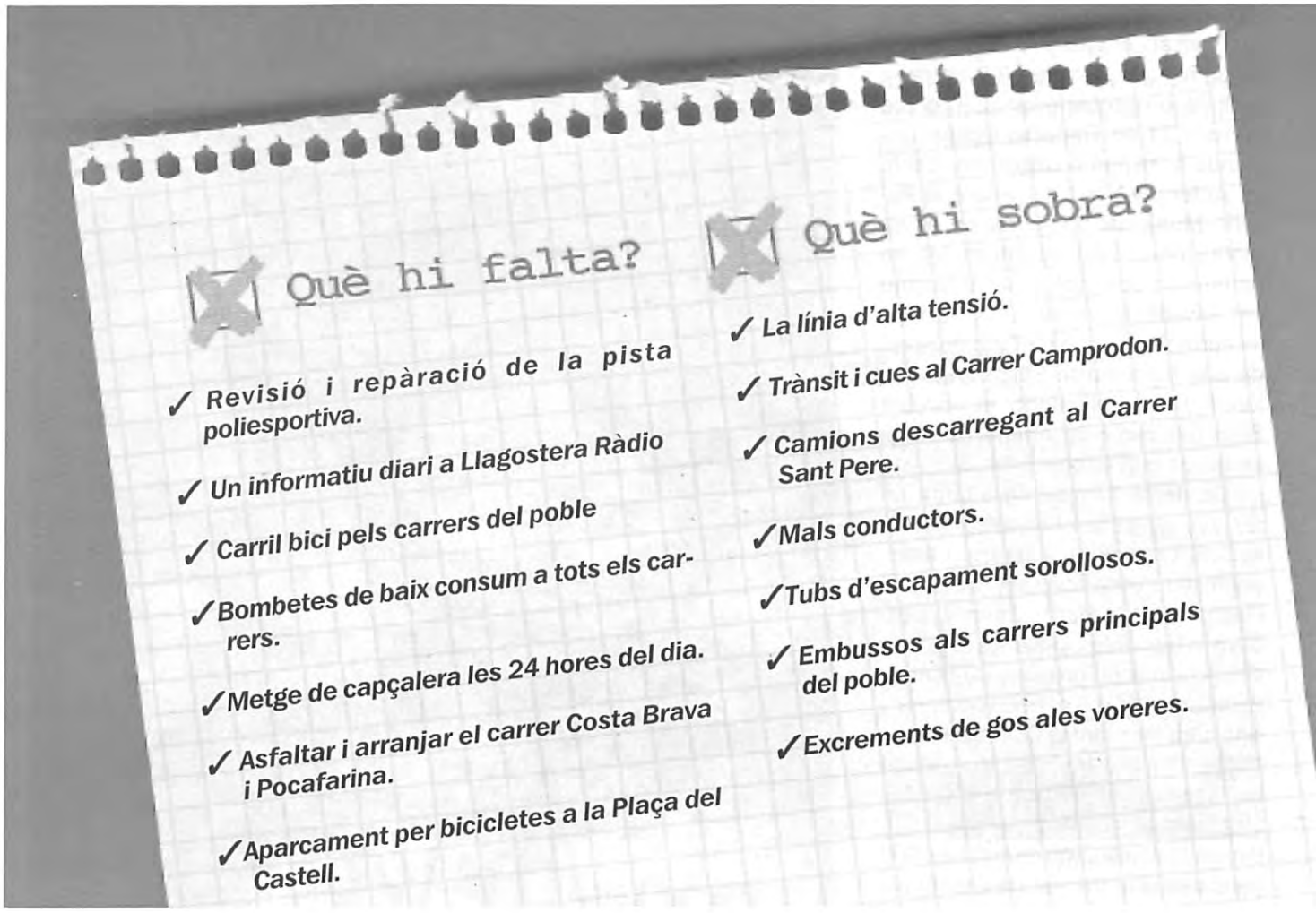
17240 LLAGOSTERA
(Girona)

JAUME CASTELLÓ MAYMÍ
FUSTERIA
EBENISTERIA
MOBLES D'ENCÀRREC
També FINESTRES DE FUSTA-ALUMINI
Av. Gironès, 36 - Tel. 83 10 98
17240 LLAGOSTERA

GIM 2X4

C/. Bon Aire, 1 - B
Tel. (972) 80 50 51
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Què hi falta i què hi sobra a Llagostera

Envieu-nos les vostres suggerències a l'Apartat 76 de Llagostera, o bé a la següent adreça:
C/ St. Pere nº 5 - 17240 LLAGOSTERA
Si ho preferiu, podeu deixar el missatge al contestador (972.83.12.10) o enviar-lo per e-mail (elbutlleti@grn.es)

Per adornar la llar, postals, llibres, revelat i material fotogràfic, escolar i d'oficina.
Per papers i objectes regal, marcs, fotografies carnet, fotocòpies, diaris, revistes...

Casa Llirinós de Pilar Sureda Torrent

Plaça Catalunya, 8 - LLAGOSTERA - Telèfon 83 00 97

Fa saber que a final d'any ens TRASLLADEM ÍNTEGRAMENT al núm. 15 de la mateixa plaça (antic Banc Central).

La Festa Major

Sense pregó, a diferència de l'any passat, enguany la festa major va començar el dijous 31 de maig amb la presentació de la Crònica número 21 de Francesc Cortés, dedicada a l'esport a Llagostera. L'acte es va fer a les vuit del vespre al Pavelló Municipal d'Esports on es va reobrir l'exposició de fotografies en commemoració del desè aniversari del Pavelló. L'alcalde, Lluís Postigo, va aprofitar per donar el tret de sortida a la festa major. Seguidament, a l'edifici del Polivalent, el conjunt Empordà Fusió va animar la festa dedicada a la tercera edat.

L'endemà a les set de la tarda, un repic de campanes i un cercavila amb la Colla Gegantera va fer que l'ambient festiu s'escampés pels carrers de Llagostera. A la Plaça Catalunya acabava la cercavila i començava un espectacle infantil i quedava inaugurada l'exposició "Un volt pel món geganter". Una hora més tard la Cantada infantil "Rebel·lió a la cuina" dels alumnes de les escoles de música del Casino Llagosterenc, Cassà de la Selva i Caldes de Malavella, van reunir unes 300 persones al teatre del Casino. El dia va acabar al Polivalent amb l'actuació musical dels grups Lax'n Busto i Whyskin's.

Dissabte dos de juny, a primera hora del matí, van tenir lloc a Cassà de la Selva els primers entrenaments de Tir al Plat organitzats per la colla de caçadors Sant Hubert. A partir del migdia i per segon any consecutiu es va poder visitar el Museu Etnològic, que acull l'exposició "De llenya a carbó. Memòria d'un antic ofici". Havent dinat, el tradicional campionat de botifarra, que aquest any s'ha celebrat al local Polivalent en lloc del Casino Llagosterenc. La tarda de dissabte, dedicada als més menuts, amb un concurs infantil de dibuix ràpid, organitzat pel G.E. Bell-Matí i l'espectacle infantil a càrrec del Grup Botxí Vermell a la Plaça Catalunya, van ser un èxit de participació. Durant la mateixa tarda, es varen lliurar els premis del VI Concurs de Pintura i del recuperat Concurs de Cartells de la Festa Major a la sala d'exposicions del local social de "La Caixa". Simultàniament la colla Gegantera reunia centenars de persones al Parc de l'Estació, amb una molt animada plantada de gegants i cercavila pels carrers del poble, que va acabar a Plaça Catalunya amb un ball de gegants, un concert de grallers i un descens de rappel de capgrossos des de l'edifici de Caixa de Girona. Ja ben entrada la nit, el correfoc començava a les onze de la nit a la Plaça del Castell. La jornada es va acabar a altes hores de la nit després de l'actuació de The Blues Brothers Show i Los Mejores al Polivalent i música a les Carpes d'entitats i Dance, respectivament.

El diumenge a les 10 del matí es fa fer una simultània d'escacs a la Plaça Catalunya, organitzada pel Casino Llagosterenc. Al carrer Fivaller unes dues-centes motos s'hi van concentrar abans de fer un recorregut pel poble. Al migdia el Cor Parroquial

Cartell Festa Major 2001. Original de Montse Mayol

Llagosterenc va oferir una missa cantada. Seguidament va quedar inaugurada l'exposició del concurs de flors, plantes i aparadors al local del Petit Casino, mentre la Cobla Baix Empordà tocava sardanes a la Plaça Catalunya. Els més petits van poder disfrutar de l'espectacle Juguimòbil al Passeig Pompeu Fabra i una desfilada de roba infantil al teatre del Casino va tancar la programació de la tarda. La nit, al Polivalent, va acabar amb un concert i ball a càrrec de l'orquestra Nueva Etapa.

Ja a la recta final de la festa major, dilluns i dimarts es varen fer diversos espectacles infantils, audicions de sardanes i teatre amb la companyia Teatre de Guerrilla al Teatre del Casino.

Paral·lelament, les dues carpes van oferir la seva programació fins a altes hores de la nit.

Engalanament de carrers

Marc Sureda

Amb l'arribada de la festa major, els veïns de Llagostera van engalanar els seus carrers amb serpentines, senyeres, peixos, cintes de colors,... La coordinadora antilínia de les Gavarres també va aprofitar l'avinentesa per penjar unes pancartes de rebuig a la línia al carrer Camprodon.

Marc Sureda

Marc Sureda

"Crònica" sobre l'esport

L'esport a Llagostera, així es titula la publicació Crònica nº 21 de l'Arxiu Municipal.

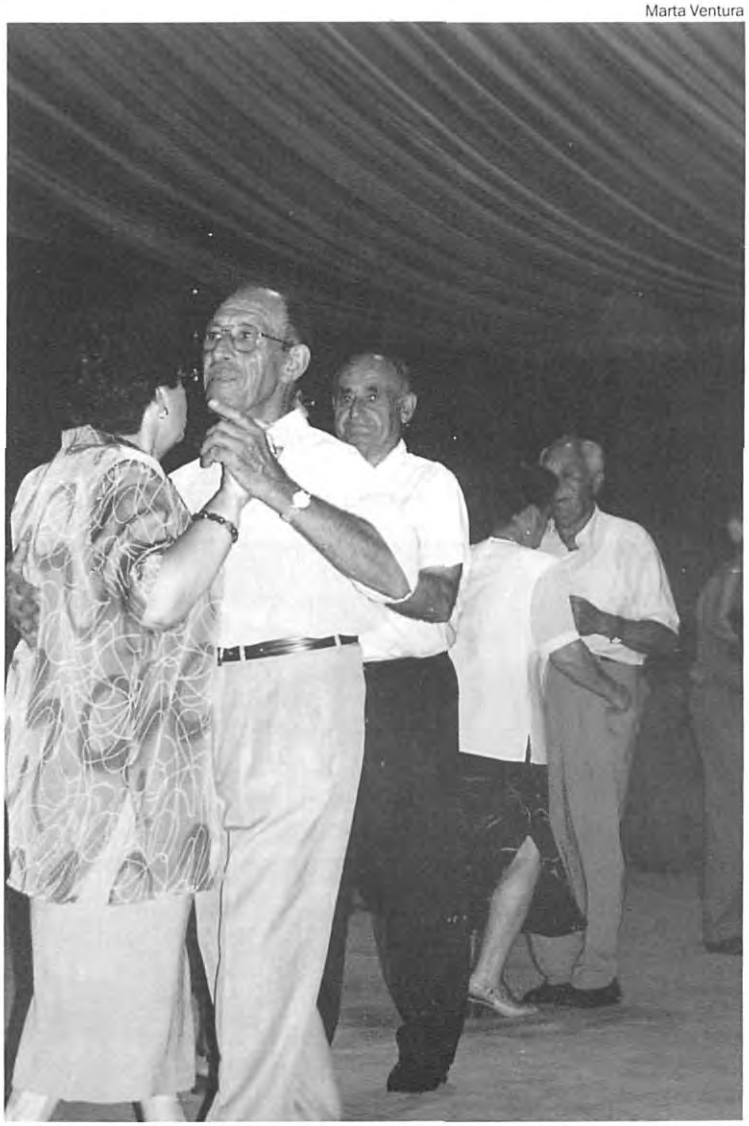
L'obra, escrita per Francesc Cortés fa un recull de l'activitat esportiva a Llagostera i va ser presentada oficialment el passat dia 31 de maig a les instal·lacions del Pavelló Municipal d'Esports.

El mateix dia va quedar inaugurada una exposició fotogràfica que commemorava els deu anys de vida del Pavelló i donava el tret de sortida a la Festa Major 2001.

Marc Sureda

Marta Ventura

Ball gent gran

Les cançons del grup Empordà Fusió van inaugurar les nits de la Festa Major al local polivalent, fent ballar la gent més gran del poble, el dijous 31 de maig.

Per recuperar les forces entre ballaruca i ballaruca van poder gaudir, gratuïtament, d'un bon tall de coca i una copa de cava.

En aquest ball va quedar demostrat que els avis del poble estan en plena forma.

Marta Ventura

Gegants i cercaviles

Marc Sureda

Més de mil persones varen participar en les activitats de la Colla Gegantera durant els dies de festa major.

Primer una multitudinària cercavila pels carrers de Llagostera, després una gran trobada de colles geganteres al Parc de l'Estació i una altra cercavila.

Balls de gegants i capgrossos, enmig de tocs de gralla, van animar les tardes de divendres i dissabte de la festa major d'enguany.

Més de 15 colles de diferents parts de Catalunya van assistir a la cita de Llagostera.

Els actes van acabar omplint primer el parc de l'Estació i després els carrers de Llagostera i la Plaça de Catalunya, on es varen presentar les diferents colles geganteres després que alguns capgrossos baixessin fent rappel per l'edifici número 8 de la Plaça de Catalunya.

Amb tot, un gran espectacle que mostrar el bon estat en què es troba la Colla Gegantera de Llagostera i la seva gran capacitat de convocatòria.

Marc Sureda

Marc Sureda

Marc Sureda

Oriol Cortés

Activitats a la Plaça

Durant els dies de la Festa Major, la Plaça de Catalunya va acollir diversos actes. Espectacles infantils, gegants i capgrossos, balls, simultànies d'escacs, exposicions...

El divendres dia 1 de juny, a les vuit del vespre, Jaume Barri va animar l'ambient i va fer riure a tots els nens i nenes amb un espectacle infantil. L'acte va ser organitzat per la recentment creada Comissió infantil. L'endemà dissabte el Grup Botxí Vermell va tornar a concentrar l'atenció dels més menuts i no tan menuts, amb un altre espectacle infantil.

Els pares i els més grans van aprofitar per visitar l'exposició "Un volt pel món geganter" al Casino Llagosterenc i l'exposició de plantes i flors al local del Petit Casino.

Els més matiners de diumenge van participar en una simultània d'escacs amb el mestre olotí Rafael Busquets i Prat.

A la partida d'escacs varen participar-hi 12 jugadors.

També diumenge a la tarda, dilluns i dimarts, es van poder escoltar i ballar audicions de sardanes amb les cobles Maravella i Marimba. De totes maneres la gent que va ballar sardanes va ser minoritària.

D'altra banda les terrasses dels diferents bars de la Plaça de Catalunya, també van omplir-se de gent. Gelats, canyes, cerveses, aperitius i algun cubata van fer més agradables les caloroses tardes de la festa major d'enguany.

Marc Sureda

Marc Sureda

Marc Sureda

Les exposicions

Un any més el Local del Petit Casino va acollir l'exposició de flors i plantes. L'exposició va romandre oberta al públic durant quatre dies. Com a novetat aquest any els organitzadors de l'exposició van convocar un concurs d'aparadors.

El lliurament de premis als guanyadors i el reconeixement a tots els participants va comptar amb la presència de l'alcalde, Lluís Postigo i del president del Casino Llagosterenc, Juli Schmid. Ambdues personalitats van destacar la magnífica organització de l'exposició i la gran qualitat de tots els treballs presentats.

Marc Sureda

Més de dues -centes motos es varen concentrar al carrer Fivaller, diumenge dia 3 de juny.

Després d'un esmorzar amb botifarres, vi i cervesa, els motoristes van desfilar pels carrers de Llagostera. La gran quantitat de motocicletes i la fressa que feien van despertar mes d'un llagosterenc ressacós.

Marc Sureda

L'exposició "Un volt pel món geganter", va romandra oberta al públic durant tots els dies de festa major. Unes 500 persones varen visitar l'exposició.

A la fotografia, els membres de la Colla Gegantera de Llagostera, el dia de la inauguració, parlant amb l'alcade, Lluís Postigo.

Oriol Cortés

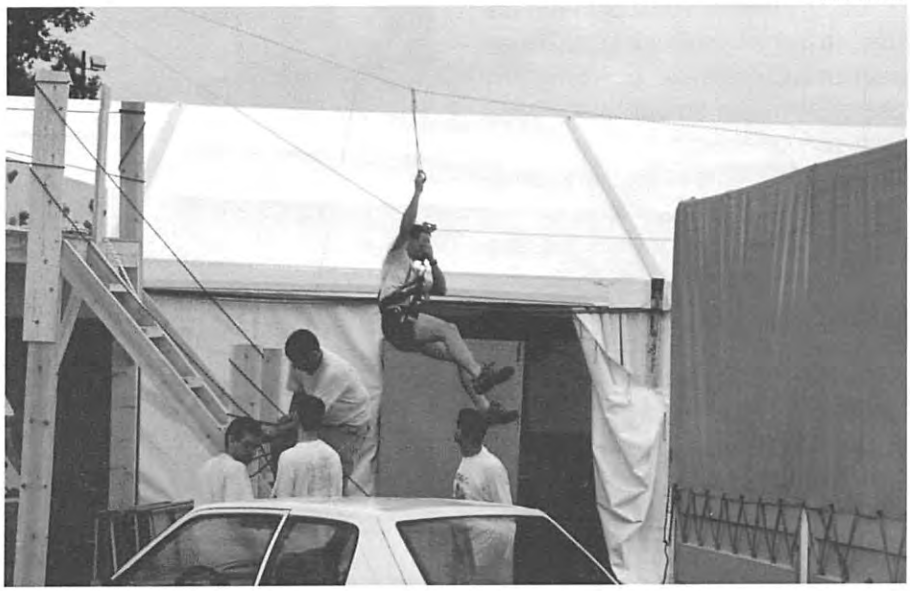
Les Carpes

Apart de la programació de la Comissió de Festes, la carpa d'entitats i la Carpa Dance van oferir la seva agenda alternativa durant els dies de Festa Major.

A l'exterior de la carpa d'entitats s'hi va instal·lar una tirolina per als més atrevits.

Concerts de roc, balls, música disco, salsa i jocs de mans amb els mags Mack Daniels i Eduard Juanola van animar els sis dies de la carpa d'entitats.

Marc Sureda

Per segon any consecutiu, un grup de joves de Llagostera va organitzar la carpa Dance amb música electrònica i altres espectacles de so, llum i projeccions de sexy's go go's virtuals .

Sessions de DJ's, regals i malabars van allargar l'oferta lúdica fins a altes hores de la matinada.

Programa editat pels organitzadors de la Carpa Dance

Concurs de cartells i de dibuix infantil

Enguany la Comissió de Festes i l'Ajuntament de Llagostera han recuperat el concurs de cartells de festa major. La convocatòria es va fer dos mesos abans de la festa. El tema del concurs, òbviament, era la festa major i la tècnica lliure. L´únic premi del concurs estava dotat amb 50.000 pessetes i l'obra premiada es va reproduir en forma de pòster i repartir per la població i rodalies. La guanyadora del concurs de cartells festa major 2001 va ser Montserrat Mayol. Al concurs varen presentar-s'hi unes 50 persones i les obres varen quedar exposades al l'escola de Belles Arts durant els dies de la festa major.

Paral·lelament, també el G.E Bell-Matí va organitzar un concurs de dibuix infantil a l'aire lliure.

L'alcalde de Llagostera, Lluís Postigo, va lliurar el premi a Montse Mayol, el dia 2 de juny a les sis de la tarda.

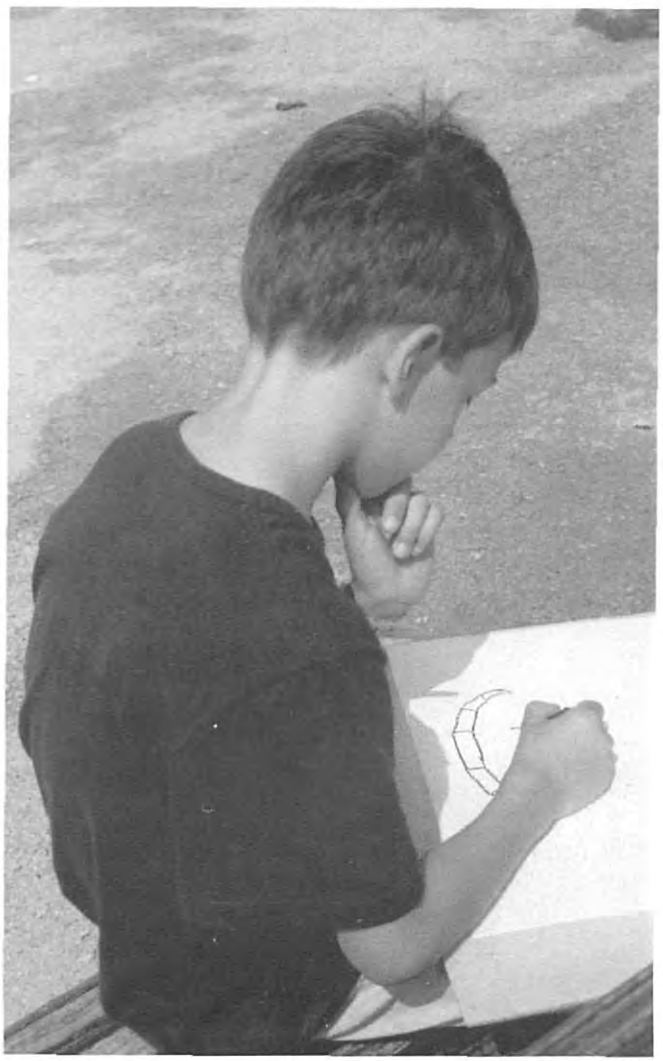
Lluís Postigo felicitant Montse Mayol, guanyadora del concurs de cartells

Programes de la festa major editats per l'Ajuntament

Incendis a Llagostera

La poca pluja i les elevades temperatures d'aquest estiu van propiciar la declaració de diferents incendis a Llagostera. A començaments de juny, un petit incendi va calcinar part d'un camp al costat de can Bareia de Panedes.

Dos incendis es declaraven a finals de juny, en menys de 48 hores, en una zona boscosa molt propera a la urbanització de La Canyera. La ràpida intervenció dels Bombers de la Generalitat de Catalunya va evitar que el foc s'estengués i no va caldre evacuar la urbanització. Segons diferents veïns de la urbanització consultats per El Butlletí de Llagostera, els dos incendis podrien haver estat provocats.

Marc Sureda

Tasques d'extinció dels bombers a La Canyera

A finals de juny, un nou incendi es declarava en un camp situat entre la urbanització Llagostera Residencial (Els Escuts) i Panedes. Afortunadament, el foc només va cremar uns 500 metres quadrats de camp. En l'extinció del foc varen intervenir quatre dotacions terrestres dels bombers i dos helicòpters, un de bombarder i un de comandament, ja que el foc es va declarar just al costat d'una important massa forestal i cases habitades.

El dia 9 d'agost, un incendi a Can Gotarra va cremar uns 2.500 metres quadrats de sota bosc. Segons varis testimonis visuals l'incendi es va declarar per culpa d'una torre de mitja tensió de la companyia elèctrica Fecsa-Enher.

Marc Sureda

Concerts

Albert Pla

Albert Pla va actuar al teatre del Casino Llagosterenc el dia 15 de juny en la seva gira per les comarques gironines. Pla va actuar amb el guitarrista Diego Cortés i la cantant Maria José López.

Unes dues-centes persones van escoltar les cançons de Pla, admirar la veu de López i disfrutar de la guitarra de Cortés, que va fer vibrar la sala i va fer aixecar tot el públic. El concert va durar una hora i mitja i va ser organitzat pel Casino Llagosterenc.

Com a curiositat dir que moments abans de començar el concert, Pla va demanar un altre sofà ja que el cedit pel Casino no li agradava prou. Finalment Lluís Postigo va deixar el sofà de casa seva. Per sort, Albert Pla no el va fer malbé, tot i que s'hi va enfilar i saltar més d'una vegada.

Albert Pla en plena actuació, a sota Diego Cortés

Marc Sureda

Marc Sureda

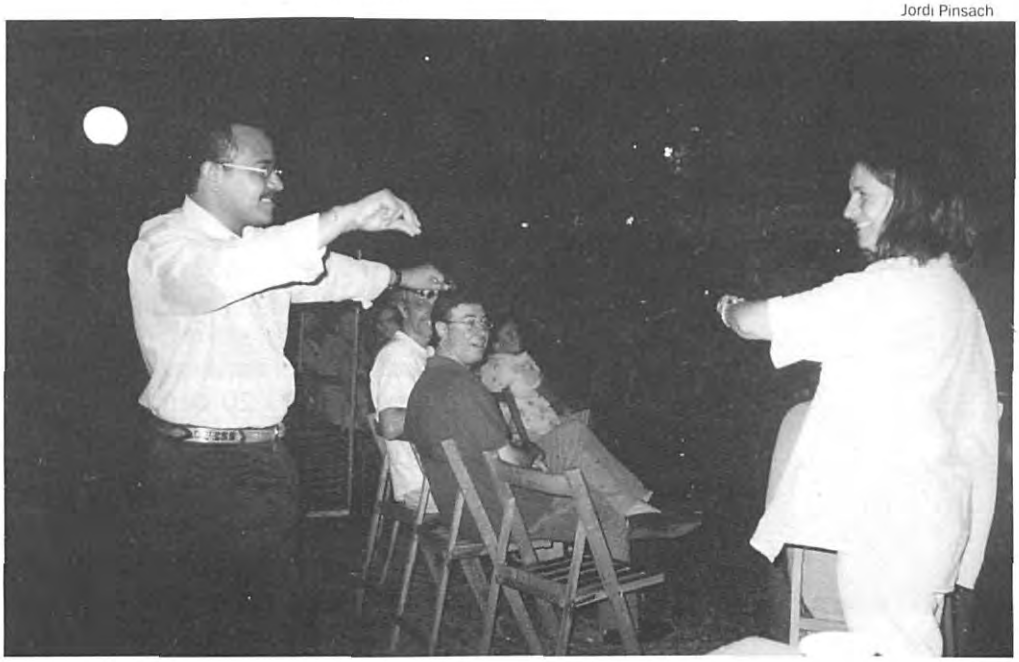
Pla i Mª José Lopez

Marc Sureda

Los Chilotes

Jordi Pinsach

Los Chilotes, amb la seva música llatinoamericana, van actuar al Parc de la Torre, el dia 30 de juny al vespre.

El concert va començar a les nou del vespre i es va allargar fins a les dotze de la nit. La Comissió de Festes va muntar un servei de bar.

Al concert varen assistir-hi unes 200 persones i va ser organitzat per l'Ajuntament.

4rt Festival d'estiu del Casino

Per quart any consecutiu, les nits de divendres dels mesos de juliol i agost, el Casino Llagosterenc va oferir els "concerts de músiques" a la Plaça de Catalunya.

L'èxit de les tres anteriors edicions van animar els organitzadors a continuar oferint aquests concerts de gèneres musicals diferents com jazz, rock, tangos, swing's i música celta, entre d'altres.

Els cicle de concerts va començar el dia 6 de juliol i va acabar el 31 d'agost.

Teatre

Les filles del taper

"Les Filles del Taper" van acabar la seva gira pels pobles de les comarques gironines el passat dia 30 de juny al Teatre del Casal Parroquial Llagosterenc.

Després de representar l'obra a Santa Coloma, La Cellera de Ter, Cassà de la Selva, Tossa de Mar i de guanyar cinc premis, acabava l'homenatge que el Casal Parroquial Llagosterenc i l'Ajuntament de Llagostera, havien dedicat als autors de "Les Filles del Taper", Pere Parés C. (text) i Martí Llosent (música).

Escena de Les filles del taper Foto Kim

Moment de la representació de Grease

Grease

"Grease", dirigida per Quim Planella i protagonitzada pels alumnes de l'escola de teatre i l'Aula d'Art del Casino Llagosterenc varen omplir els dies 18, 19 i 20 de maig el Teatre del Casino Llagosterenc.

Taller de màgia, circ i danses

Alumnes del taller de màgia preparant-se per a la classe

Marc Sureda

Uns quaranta nens i nenes van iniciar-se al món del circ, els malabars, la màgia i les danses tradicionals durant cinc dies.

A la sala de ball del local del Petit Casino es varen donar classes de malabars, acrobàcies i de jocs de mans mentre que a la sala de la discoteca s'hi feien classes de danses i balls tradicionals.

El taller de circ i danses tradicionals organitzat pel Casino Llagosterenc va ser un èxit, tant és *així que a principis de setembre es* va fer una segona edició d'aquest taller.

Aplec de Panedes

Tal i com mana la tradició, el tercer diumenge del mes de maig es va celebrar l'Aplec de Panedes organitzat pel Grup Excursionista Bell-Matí. Igualment que l'any passat l'Aplec va durar dos dies. El dissabte es va fer ball, al mateix lloc on es celebra l'aplec, amb no gaire participació però si amb moltes ganes de gresca per part dels assistents.

El diumenge, tal i com manen els cànons, es va celebrar una missa a l'ermita de Sant Ampèlit, tot seguit es varen organitzar jocs de cucanya per a la mainada i curses de sacs i estirada de corda pels pares de la mainada, amb molt d'èxit !!, l'inici del concurs de rams de flors boscanes i abans del dinar es va escollir la nova pubilla del veïnat.

*Cap a les dues es va co*mençar a servir l'arròs a les 300 persones presents, amb la novetat que, aquests any, *el Bell-Matí havia comprat cinc* paelles noves per tal d'anar tirant l'arròs a mesura que la paella anterior s'acabava i així aconseguir que tothom se'l mengés al punt. Un cop acabades les postres l'afluència de gent va augmentar per tal d'escoltar les sardanes tocades per la Cobla Nova de Roses.

A la mitja part de les sardanes va tenir lloc l'entrega de premis del concurs de flors boscanes i al final de les mateixes el tradicional cant dels adéus per despedir-se fins l'any que ve.

VILANOVA

GA GESTORIA

ASSESSORAMENT
ADMINISTRATIU-COMPTABLE
FISCAL-LABORAL-FINANCER

FINQUES API
Col·legiat 204

Col·legi núm. 134

ASSEGURANCES

JAUME VILANOVA I FONT - Reg. E.D.G.S. Clau F. 1.178

Tels. 972 / 83 02 29 - Fax 972 / 80 57 22
Apartat de Correus, 60 - C/ Alvarez, 10
17240 LLAGOSTERA

Centre de Ioga GRISELDA

Ioga - Relaxació - Gimnàstica correctiva

MATRÍCULA OBERTA
PLACES LIMITADES

Horaris
matí i tarda

- Mals d'esquena, musculars i articulacions.
- Insomni.
- Estrès.

Informació 972 - 83 07 27

Pub L'ENRENOU
Llagostera
Tel. 972 80 53 97

Venda i reparació de
MOTOS - BICICLETES
i ACCESSORIS

motos
jorma - 7

Jordi Rusiñol

Passeig Romeu, 13
Tel. 83 08 12
LLAGOSTERA

Rallie Cales de Palafrugell

Santi Soler

El passat 26 de maig de 2001 és va celebrar el 25è Rallye Cales de Palafrugell puntuable pel campionat de Catalunya de ralllis. El centre neuràlgic del rallye va ser la nostra població. Durant tot el dia, la urbanització de can Gotarra va servir de Parc d'Assistència (lloc obligatori per fer el manteniment dels cotxes) als equips participants i el Parc de l'Estació es va utilitzar com a "Parc Tancat" (moment on es fa un parèntesi a la competició per tal de reagrupar els equips participants i poder descansar i menjar una mica).

No gaire lluny del nucli urbà, la carretera que va de Sant Llorenç a Sant Grau s'utilitzava per a disputari un "Tram Cronometrat" (tram de carretera tallada al trànsit obert on els participants surten d'un en un i han d'intentar fer-lo amb el mínim de temps possible). Cal recordar que aquest tram s'ha utilitzat, més d'una vegada, en la prova del campionat del mon que s'organitza al nostre país. Un dels fets destacat del ralli va ser la presència de dos equips Llagosterencs.

Els germans Joan i Manel Ramírez, a la foto, que corrien amb un Mitsibishi Lancer enquadrats al grup N acabant quarts de la general i segons de grup i el germans Vicenç i Josep López que corrien amb un Peugeot 309 GTI enquadrats al grup RN acabant cinquantens de la general i tretzens de grup.

Solstici d'estiu

Jordi Pinsach

Amb un sopar-vetllada amenitzat amb música i l'actuació de diversos grups es va celebrar la Festa del solstici d'estiu a la Plaça Balladora de Sant Llorenç, el dia set de juliol.

La festa va començar amb un sopar a les nou del vespre i, com cada any, va acabar a altes hores de la matinada.

III Caminada a Can Nadal

Marc Sureda

Unes 200 persones varen assistir a la caminada i trobada a l'ermita de Can Nadal.

Per tercer any consecutiu, el grup Famílies amb esperança va organitzar la caminada a Can Nadal per dedicar la jornada a les persones i famílies que han patit algun accident de circulació. La Colla Gegantera va obrir els actes amb un ball de gegants i caps grossos a l'era de can Nadal.

La caminada va començar a les sis de tarda del dia 14 de juliol davant del Pavelló Municipal d'Esports. Una patrulla dels agents dels Mossos d'Esquadra va tallar momentàniament la carretera per deixar passar els assistents. Margarida Torrent va qualificar la caminada com a èxit. Durant la festa es van oferir begudes, coques, ball i jocs per a la mainada. Els actes varen acabar a les nou del vespre.

Presentació del CD Laura 2000

El passat mes d'abril el Dr. Pascual reunia a més de 300 persones, al teatre del Casino Llagosterenc per mostrar als llagosterencs una més de les seves múltiples facetes. "Laura 2000" és el CD recopilatori de 17 cançons, entre elles 7 poemes recitats, que ha editat el Dr. Pascual.

Laura, T'estimo, Cala Rovira, Engabiat, Sóc, El gos, Tramuntana i Kosovo són alguns dels títols de les peces del disc. Aquest Cd es va posar a la venda al preu de 1.000 pessetes.

Caràtula del CD "Laura 2000"

Sant Cristòfol

Marc Sureda

Amb incertesa fins al final, la festa de Sant Cristòfol es va celebrar el passat 14 de juliol, una setmana més tard que l'any passat.La fins ara comissió organitzadora de Llagostera Competició havia anunciat en el seu moment que deixava d'organitzar aquesta festa. Finalment cotxes, motos, quads, camions i altres vehicles a motor van desfilar pels carrers de Llagostera. Mossèn Josep Mª Jordà va batejar tots els vehicles a la Plaça de Catalunya.

La festa va ser organitzada per la Junta del futbol del Casal Parroquial Llagosterenc i l'Ajuntament. Tot i que la concentració de vehicles va ser molt important, es varen trobar a faltar els populars cotxes bojos. Els actes varen començar a les set de la tarda i varen acabara la nit amb un sopar al Parc de la Torre.

Festes d'estiu

Com cada any, la Plaça Balladora va acollir la Festa de sant Llorenç. A partir de les cinc de la tarda del passat 11 d'agost, van començar els balls, la música i les sardanes. La festa va acabar amb un sopar.

D'altra banda, el grup Voramar va tocar havaneres el dia 14 d'agost al Parc de la Torre on també es va poder beure un magnífic cremat.

Festa Astèrix

Marc Sureda

La Festa Astèrix, en contra de la línia d'alta tensió de les Gavarres i de la pressió a què s'ha sotmès el poble de Llagostera durant els últims mesos va reunir unes 300 persones.

El passat quatre d'agost, la Comissió de Festes de Llagostera va *organitzar una festa carregada de simbolisme*, batejada amb el nom de "Festa Astèrix". En el cartell que els organitzadors van editar i repartir pel poble es deia que es tractava de "la festa dels llagosterencs irreductibles" i que després del sopar "es repartiria la poció màgica per tenir forces i poder continuar aguantant la pressió d'aquest romans que estan tots bojos". En el cartell, en cap moment sortien les paraules línia d'alta tensió però sí una imatge del personatge còmic Obèlix gratant-se la panxa sota diverses torres d'alta tensió. Amb tot s'intuia clarament que la festa volia ser una mostra més en contra del traçat de la línia d'alta tensió Juià- Castell d'Aro, al seu pas per Llagostera.

L'alcalde de Llagostera, Lluís Postigo, va valorar positivament la iniciativa de la Comissió de Festes d'organitzar aquesta festa i va manifestar "que trobava bé donar una visió còmica a un tema tan delicat". En aquest mateix sentit es va manifestar *el secretari de la coordinadora* anti línia, Quim Bosch. Bosch va "trobar encertat el paral·lelisme que es va fer de Llagostera amb la Gàl·lia" i creia que "es tratava d'una mostra més del rebuig popular a la línia".

La festa va començar a partir de les deu de la nit al costat de Can Vidal del Pla de Panedes. Es va fer un sopar i un ball amb els grups Dark Coyote i Kaj Tiel Plu i es van posar a la venda uns divertits tiquets al preu de 1000 pessetes que donaven dret "a sopar i a poció màgica".

Caminada a la llum de la lluna

Santi Soler

Com ja és costum en les activitats d'estiu, el Grup Excursionista Bell-Matí va organitzar, el passat dissabte 4 d'agost, la 7na Caminada a la Llum de la Lluna. Tot i la ja tradicional amenaça de pluja o fins i tot pluja que va lligada en les últimes edicions d'aquest acte, 118 "irreductibles", amb edats compreses entre 4 i 73 anys, varen prendre la sortida en direcció a la Pineda Fosca.

El recorregut va ser planer i sense cap dificultat. Es va sortir de la piscina municipal en direcció al bosc de la Torre, per continuar cap a la Urbanització de Mont Rei, Can Galzaran, Mas Maiensa fins arribar a la Pineda Fosca on es va sopar a la llum de les lots. Un cop amb les forces recuperades s'emprengué el camí de tornada, passant per Can Fàbregas fins a trobar el carril bici que ens va guiar fins davant mateix d'on havíem pres la sortida. Allà, els més atrevits varen poder refrescar-se tirant-se a la piscina, mentre els altres es refrescaven per dintre prenen una mica de coca, cava i refrescs com a fi de festa. Per cert, aquest any vàrem veure la lluna tota la tornada !!!

Campus esportiu

Una de les ofertes d'estiu per a la mainada que més èxit ha tingut en els darrers anys és el Campus Esportiu. El Campus Esportiu 2001 va tenir una duració de cinc setmanes, durant les quals els 53 nens i nenes que hi van assistir van poder participar en diverses activitats esportives: esports col·lectius, de raqueta, jocs pre-esportius, sortides al medi natural... Com ja comença a ser tradició, el Campus va fer la seva cloenda amb una acampada molt divertida, que aquest any es va fer en els terrenys esportius de La Canyera.

Cursets de Natació

Jordi Pinsach

Jordi Pinsach

Durant 5 setmanes, els 79 nens i nenes que han participat aquest estiu al Curset de Natació han pogut aprendre diferents tècniques d'aquest esport encarades a perfeccionar els estils o simplement a millorar els moviments en el medi aquàtic.

Els nens i nenes, d'edats compreses entre 3 i 14 anys, van tancar el Curset amb el tradicional Festival de Cloenda.

D'altra banda, per segon any s'ha realitzat amb gran èxit d'assistència el Curset de Natació per Adults.

Gerard Cabarrocas

gm gràfiques maçanet
IMPRESSORS
Migdia, 15 baixos - **Tel./fax 972 16 50 03**
17412 MAÇANET DE LA SELVA (Girona)
e-mail: grafiquesmassanet@tecnogrup.com

Granja
Especialitats en:
Xocolates, Cremes, Entrepans . . .
Dolors Carreras
Joan Maragall, 10
Telèfon 80 54 37
LA CREMA
17240 **LLAGOSTERA**
(Girona)

Hostal el Carril
Tel. (972) 83 01 41
LLAGOSTERA
(Girona)

J C T d'A
JOSEP COMAS
TALLER D'ARQUITECTURA
C. Migdia, 36, baixos esq.
LLAGOSTERA (Gironès)
Tel 972 83 15 61 - Fax 972 83 18 64

Carns i elaboració
d'**Embotits** i preparats
Casolans
CODINA
Plaça Catalunya, 13 - Tel. 83 01 91
Llagostera

INSTAL.LACIONS
Rufí Restrudis s.l.
CALEFACCIÓ • AIGUA • LLUM • CLIMATITZACIÓ
Gestrònica
TV-VIDEO-HIFI-ANTENES SAT
C/ Jaume I, 12 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 80 50 91 - 972 83 11 76
Fax 972 80 53 07

Clínica Dental
Dra. Irene Capria
ODONTÒLOGA
Colegiada nº 1768
Implants Ortodòncia
Mas Sec, 35 Baixos
LLAGOSTERA
Urgències 639 34 85 83
972 80 53 08

PINTURA
A. PUIG
LLAGOSTERA
IRUANI, S.L.
C. Albertí, 20
Tel. 972 83 09 13
17240 LLAGOSTERA

LLAGOSTERA a la premsa

Recull en forma de titulars, triats de les notícies més interesants que han aparegut a la premsa relacionats amb Llagostera.
Si algun lector està interessat en llegir alguna de les notícies que surten en aquesta plana, pot adreçar-se a la Biblioteca, on les hi trobaran degudament arxivades.

Els usuaris denuncien que les obres del nou giratori de Llagostera són un perill
(Diari de Girona, 7 de maig del 2001)

2.200 firmes a Llagostera per al restabliment del servei de metge d'urgències
(El Punt, 6 de maig del 2001)

Un 70% d'al·legacions a la variant de Llagostera són a favor del traçat municipal
(Diari de Girona, 9 demaig del 2001)

Una enquesta revela que l'Entesa guanyaria per molt poc a Llagostera
(Diari de Girona, 2 de juny del 2001)

Geli dóna suport al traçat aeri alternatiu de Llagostera
(Diari de Girona, 16 de juny del 2001)

Postigo considera escandalós que es culpi Llagostera i diu que la Generalitat no fa bé les coses
(El Punt, 16 de juny del 2001)

Indignació a Llagostera
(El Punt, 17 de juny del 2001)

¿Todos contra llagostera?
(El País, 22 de juny del 2001)

L'intent de suborn a l'Ajuntament de Llagostera porta un any bloquejat al jutjat
(Diari de Girona, 24 de juny del 2001)

Unes obres a Llagostera col·lapsen els accessos a la Costa Brava
(Diari de Girona, 24 de juny del 2001)

Llagostera pot enderrocar les torres de la línia de les Gavarres
(Diari de Girona, 29 de juny del 2001)

24 municipis de girona acullen 112 infants sahrauís
(El Punt, 29 de juny del 2001)

El llagosterenc Josep Maria Orobitg s'endú els quatre o al tir paralímpic de Vitòria
(Diari de Girona, 8 de juliol del 2001)

Enher, la conselleria d'Indústria i can Pixa de Pedret
(El Punt, 15 de juliol del 2001)

El Govern no pot desbloquejar la línia elèctrica de les Gavarres
(El Periódico, 17 de juliol del 2001)

La Generalitat no logra desbloca la línia eléctrica de la Gavarres
(El País, 17 de juliol del 2001)

CCOO acusa Indústria i Fecsa de "criminalitzar" Llagostera
(Diari de Girona, 20 de juliol del 2001)

El PP fa pinya amb CiU per imposar la línia a Llagostera
(El Punt, 9 d'agost del 2001)

bar musical

l'escàndol

C/Colom, 5
Llagostera
972 83 06 17

El millor house del moment.

MONTSE SURROCA COMAS

ADVOCADA
Col·legiada núm. 2097

DRET CIVIL, PENAL I LABORAL

C/ Marina, 5
17240 Llagostera

HORES CONVINGUDES
Tel. / Fax (972) 831031

MT8

ASSESSORIA MONTIEL BOADAS, S.L.

- Laboral
- Fiscal
- Jurídica
- Comptable
- Assegurances
- Finques

17240 LLAGOSTERA (Girona)
Plaça Barceloneta, 8
Tels. 972 83 03 62 / 972 83 18 18
Fax. 972 80 52 30

Obres Hospital S.L.

Carrer Pocafarina, 47
Telèfon (972) 83 09 45
17240 LLAGOSTERA (Girona)

Biblioteca Julià-Cutillé

La Biblioteca Julià Cutillé ha ampliat la seva secció d'audiovisuals. A continuació teniu un llistat de les novetats que hi trobareu. Esperem que us agradin !

CD's

- Ana Belén. *Peces de ciudad*
- B.S.O. *Grandes clásicos del cine*
- Bon Jovi. *One Wild Night-Live 1985-2001*
- The Cure. *Galore-The hit singles*
- Depeche Mode. *Exciter*
- Dire Straits. *Sultans of Swing-The very best*
- Fundación Tony Manero. *Looking for la fiesta*
- George Michael. *Songs from the last century*
- Janis Joplin. *Absolute Janis*
- Jarabe de Palo. *De vuelta y vuelta*
- Jennifer Lopez. *J.Lo*
- Joaquín Sabina. *Nos sobran los motivos*
- Joe Cocker. *Live*
- Madonna. *Music*
- Manolo García. *Nunca el tiempo es perdido*
- Manu Chao. *Próxima estación Esperanza*
- Marilyn Manson. *Mechanical Animals*
- Oasis. *Familiar to millions*
- OBK. *Singles 91/98*
- La oreja de Van Gogh. *El viaje de Copperpot*
- Rosario. *De ley*
- Roxette. *Greatest Hits*
- Varis. *A les tres per molts anys*
- Varis. *Sabor Flamenco*
- Varis. *Simply the best*

VÍDEOS

- Alta Fidelidad
- American History X
- La delgada línea roja
- Enrique V
- Gladiator
- *Manolito Gafotas*
- Scream 3
- Los sin nombre
- Solas
- El talento de Mr. Ripley
- Tango
- Todo sobre mi madre
- La tormenta perfecta

Llar d'infants El Niu

L'adaptació a la Llar d'infants

L'adaptació de l'infant a la llar s'ha de tractar d'una manera molt particular. Per tant hauríem de tractar aquest procés de la manera més delicada possible i tenir en compte els factors que afavoreixen el benestar de l'infant.

El Niu

Què podem fer?

√ No parlar mai de la llar en termes negatius: "Allà aprendràs a menjar"

√ Anar anticipant als infants la seva incorporació a la llar, tot familiaritzant-lo amb els noms de la resta dels nens i nenes del grup i de les persones educadores.

√ Procurar que els petits escolars coneguin l'edifici, toquin les seves tanques o parets exteriors, vegin el pati i la seva futura estança.

√ Anar acomodant els ritmes de son, els hàbits d'alimentació i les petites rutines que seguiran a la llar.

√ Intentar aclarir tots els dubtes i interrogants parlant amb les persones educadores i comentant-los amb altres pares que també portin els seus fills a la llar per primera vegada.

I arribat el moment...

√ Ser molt respectuosos amb la seva incorporació progressiva, sense forçar situacions.

√ Portar els infants a la llar sense presses ni nervis, per tal que no sentin que els pares els abandonen ni que les persones educadores els prenen.

√ Procurar que els petits vinguin com més relaxats i tranquils millor.

√ Comentar diàriament, amb la persona educadora, com ha passat el fill o filla la tarda i la nit anterior.

√ No enganyar els infants. Acomiadar-se cada dia i recordar-los que més tard el vindran a buscar.

El Niu

√ No allargar excessivament els comiats.

√ Permetre que el nen o nena porti algun objecte molt personal que li doni seguretat: el xumet, un ninot, el seu coixí...

√ Recordar que el procés no sempre és constant i que hi pot haver alts i baixos.

√ No és bo comparar processos d'adaptació; cada infant és diferent.

√ No dubteu a expressar els vostres dubtes i sentiments a les persones educadores del vostre fill o filla.

√ Telefoneu sempre que en tingueu necessitat.

Equip d'educadores de la Llar d'infants El Niu

CEIP Lacustària

Lacustària a Holanda

El passat mes de febrer el CEIP Lacustària va participar en la segona visita preparatòria del *Projecte Comenius* proposat per 6 escoles de tres països: Anglaterra, Holanda i Catalunya. Vam anar a Lochen i Laren d'Holanda i vam poder visitar i conèixer molt de prop dues escoles: una integrada a l'espai urbà, la "*Prop*", i l'altra al rural, la "*De Branink*". L'experiència pedagògica va ser molt interessant i enriquidora ja que ens va permetre conèixer la pràctica de metodologies ben diferents a les que nosaltres estem habituats. Vam acordar els pilars del futur Projecte que acabarà de confirmar-se la propera tardor amb la visita a Llagostera de les escoles angleses i holandeses.

Una vegada més, l'escola Lacustària fa un pas endavant per obrir-se a Europa. Tots desitgem que aquests primers treballs ens portin finalment a l'objectiu que ens hem marcat: l'edició d'un llibre de lectura pera nens i nenes de 6 i 7 anys.

Calendari escolar curs 2001/2002

El curs escolar per als alumnes començarà el dilluns 17 de setembre i acabarà el 21 de juny.

Les vacances de Nadal seran del 22 de desembre al 7 de gener.

Les vacances de Setmana Santa s'escauran del 23 de març a l'1 d'abril.

Els dies de lliure disposició seran el 2 de novembre i el 7 de desembre.

Els dies de jornada intensiva seran el 21 de desembre i del 10 al 21 de juny.

Festa fi de curs AMPA

Un any més l'AMPA va organitzar la cloenda de les activitats extraescolars. El dissabte 9 de juny es va fer una exhibició de dansa -jazz- una representació de teatre al Casino Llagosterenc i un petit concert a càrrec dels participants de l'activitat de música. El 16 de juny es va fer un sopar -ball a la pista de l'escola- amb gran animació per a tothom.

Festa-comiat dels alumnes de 6è

Ja comença a ser tradició l'últim dia de curs, tots plegats, vam fer un petit homenatge als alumnes de 6è de l'escola.

Cada curs havia preparat una dedicatòria per a ells, uns en forma de poema, altres en forma de cançó... i així cada grup va anar expressant els millors desitjos per a tots aquests nois i noies que se'n van a l'Institut. També se'ls va fer entrega d'una orla de tot el grup-classe amb el seu tutor. Va ser un acte molt emotiu. Al final vam acabar la festa tots junts a la pista saltant i ballant.

Col·legi Ntra. Sra. del Carme

Què és Bongoh?

Bongoh és un projecte telemàtic, creat per un grup de persones l'any 1990 i inspirat en un món imaginari que creen els participants. Aquest projecte consisteix en treballar les diferents matèries: llengua, plàstica, coneixement del medi o informàtica... d'una manera diferent. Les escoles que participen en el projecte es comuniquen a través de l'ordinador i no es coneixen fins el dia de la trobada presencial. Aquest any els participants són: de Barcelona, l'escola Bon Pastor i el Sagrat Cor; de Badalona, les escoles Minguella i Sant Andreu; el col·legi Anunciata de Cerdanyola; el col·legi Sant Feliu de Cabrera de Mar; Vedruna de Palafrugell; Maristes de Rubí; Sant Lluís Gonçaga de la Garriga; Collbaix de Sant Joan de Vilatorrada; Sagrat Cor de Manresa; Llor de Sant Boi; Mare de Déu del Roser de Sant Vicenç de Castellet; Cassà d'Arenys de Mar i el nostre: Ntra. Sra. del Carme de Llagostera.

L'arxipèlag Bongoh està format per sis illes. Cada illa té la forma d'una de les lletres que formen la paraula Gongoh. A cada illa hi viuen dues escoles. Cada escola forma un poble i cada poble té diferents habitants i diferents tipus de cases, afeccions, problemes... Sovint en Rodaminah, habitant de l'arxipèlag que viu en el seu rodahvaixell, ens envia enigmes, informació, ens anima perquè continuem amb el projecte... Ningú coneix Rodaminah en persona, només coneixem els seus missatges.

Presentacions reals

Hola, som els bongohnians i bongohnianes del nord de l'illa G. La primera activitat que ens van proposar en el projecte Gongoh, va ser descriure a grans trets la nostra escola: els patis que tenim, com són les aules, el nostre caràcter, les excursions que hem fet durant el curs... En resum, explicar una mica com és el nostre entorn i com som nosaltres.

La segona feina que vam haver de fer va ser descriure com havíem arribat a l'illa. Vàrem treballar en grups de tres o quatre persones a l'hora de català. L'arribada la vam començar a preparar tan bon punt vam rebre el missatge d'en Rodaminah. Ell ens proposava que ens inventéssim un sistema de transport per arribar a l'illa G, l'única condició és que no podia ser ni en avió, ni en vaixell.

Arribada a l'illa G

Nosaltres vam arribar a l'illa G així: un dia a l'hora de coneixement del medi social estàvem estudiant l'arxipèlag Bongoh. Quan la senyoreta va assenyalar en el mapa l'illa G, tots vam sortir volant sobre el mapa amb les taules i tot; i el mapa, com si fos una catifa màgica, ens va portar a l'arxipèlag Bongoh, concretament a l'illa G. Mentrestant, a l'escola, la senyoreta de 4t va venir a la nostra classe i es va espantar perquè no hi érem, ni nosaltres, ni les taules. Va veure el llibre de la Maria obert per la pàgina de l'arxipèlag i ja es va imaginar què havia passat. Ràpidament va anar a avisar a la directora que de seguida va entendre-ho tot:

- No cal que patim: són a l'arxipèlag Bongoh! Com els de l'any passat!

Descripció del poble i de l'illa

En les descripcions del poble i de l'illa havíem d'explicar com eren les illes del nostre divertit arxipèlag Bongoh, com eren els personatges que hi vivien, la localització del poble dins l'illa, la descripció del paisatge, l'origen del nom, descripció d'un personatge, les activitats dels habitants, el tipus de casa que tenien, el relleu, el clima, la llegenda i el tema que els preocupava.

El nostre poble es deia Bongohplatano. els habitants es deien platanohumans, perquè s'assemblaven als plàtans; les cases estaven fetes de la pell de "persones" mortes (pells de plàtan). Les activitats dels habitants eren menjar platanosh i pescar els platanopeixosh al llacoplatano. També hi havia un tema que els preocupava: venien molts turistes com nosaltres i se'ls menjaven els platanosh. El clima és al contrari del nostre: l'estiu és fred i l'hivern és calorós. El relleu és pla, no hi ha muntanyes i hi ha un llac d'aigua dolça. La llegenda diu que un pagès va plantar una llavor de platanoh i la va regar amb l'aigua del llacoplatanoh. Al cap d'un temps va néixer una planta d'un verd fluorescent i llavors un plàtan també del mateix color. El pagès el va trencar per menjar-se'l. Quan el va tocar, el platanoh es va fer més i més gran fins a convertir-se en un plàtan parlador. Va començar a parlar i a parlar de quan de temps havia esperat i desitjat estar com ara.

Trobada a Bongoh

El dia 18 de maig de 2001 vam fer la trobada presencial del projecte Bongoh a Llagostera. Vam anar al polivalent a 2/4 de 9 del matí per preparar-ho tot. A les 10 del matí van començar a arribar els autocars de les diferents escoles. Van venir 9 de les escoles participants i en total érem 537 bongohnians i bongohnianes. Quan ja estàvem tots preparats vam fer la presentació. Consistia en cantar una cançó de benvinguda i anar presentant les diferents escoles. Cada col·legi havia de saludar amb el que nosaltres els dèiem. Un cop acabada la salutació cadascuna de les escoles va presentar el seu invent del mil·leni. Llavors vam tenir temps per mirar tots els invents. Més tard vàrem votar el que ens agradava més. Totes les escoles vam rebre un diploma pel nostre invent: el més mullat, el més salat, el més perfumat...

Alumnes de sisé

Colla Gegantera

La trobada de colles geganteres d'enguany va ser el dissabte, no sabíem com aniria i podem dir que estem orgullosos, perquè hi ha una gran participació de la gent del poble, nosaltres que en rondem unes quantes podem dir que és una de les més multitudinàries, a nivell d'espectadors. Gràcies per ajudar-nos cada any a fer una trobada més lluïda.

Ara que podem volem fer un aclariment del tema de la restauració de la geganta vella, no la vam restaurar nosaltres mateixos tal i com es deia en el programa de la festa, la vam portar a Barcelona a l'Ingenio, el taller on va ser construïda l'any 1956.

El fet és que ja ho havíem fet en un parell d'ocasions, d'arreglar-la nosaltres mateixos, però la segona vegada estava tan malmesa que en reconstruir-li el rostre va perdre part del seu encant, és a dir, l'expressió. La veritat és que si no ho sabies o no estaves molt acostumat a veure-la ni es notava, però nosaltres sí. A la geganta li van serrar cap i espatlles i li'n van fer un de nou, ja que encara conserven els motllos d'aquell temps. Vam anar a l'Ingenio precisament per això, perquè són els únics que tenen els motllos.

Va ser una completa aventura, en tots conceptes, per arribar-hi vam haver d'anar en metro, geganta i tot, perquè allà és molt dificultós d'aparcar. Quan la vam anar a buscar l'aparcament no va ser el problema. Havíem insistit molt que li donessin aquell punt d'inclinació que tenia el seu cap, que li donava un cert aire de moviment, i sobretot que conservessin tots els colors originals. Doncs feia pena de veure la pell era pintada d'un rosa que semblava plastilina, la corona tenia els detalls en rotulador, i els ulls no miraven enlloc i a més amb una sombra blava que semblava qui sap què. Un complert desastre. Sort que el mateix dia, desesperats, vam trucar en David Ventura de Navata, demanant

Salvador Clotas

auxili, i l'endemà mateix la vam portar a recuperar la dignitat. Amb tota aquesta moguda faltaven pocs dies per la festa major i vam fer com sempre una cursa contra el temps.

Els gegants de Ca n'Abrós

Aquests gegants de qui us volem parlar els vam veure a la trobada a Martorell, tot i ésser molt passada per aigua.

La seva història és tan particular com la seva vestimenta, ja es veu a la foto, són una parella de nuvis.

S'anomenen Eulàlia i Pep, mesuren 2'60 m. i 2'80 m. respectivament, estan a la ratlla entre gegants i gegantons, són de l'any 1992 i estan construïts de cartró pedra i estructura de fusta.

El fet és que una colla d'amics i amb motiu del casament d'uns companys, van agafar una foto de la parella, van encomanar a un constructor que els fes el bust d'aquests dos, una mica caricaturitzats, i finalment ells mateixos es van encarregar de la resta, l'estructura, els vestits...

El dia del casament, després del Sí, els companys els esperaven a fora a punt per fer-los una ballada de gegants amb unes figures amb la seva viva imatge.

Llavors va passar allò de la cançó de l'elefant. "i on el poso si és tan gran?"

L'Eulàlia i en Pep són grallers de la colla d'Abrera, i al poble no tenen gegants, però com que l'església on es van casar és a Ca n'Abrós, que és una barriada de Martorell, després de molt deliberar van decidir donar-los al "poblet". Aquests gegantons en algunes ocasions han acompanyat els gegants de Martorell a trobades fora del poble, però en principi sols els podreu veure a aquest poble i de ben segur que en Pep i l'Eulàlia de carn i ossos els acompanyen i us expliquen ben satisfets la seva història amb l'emoció del primer dia, tal i com van fer amb nosaltres.

Així ja coneixem uns gegants que no destaquen per alçada ni estructura, ni són d'un gran constructor reconegut a nivell geganter, però tenen la seva història, que és el que els fa més curiosos i diferents.

L'estiu a Llagostera Ràdio

Els programes més refrescants els has trobat al 105.7 FM

L'inici de l'estiu va fer arribar a Llagostera Ràdio molta il·lusió i ganes de tirar endavant projectes interessants i engrescadors, que des de feia molt temps voltaven per les nostres ments. Aquests mesos de juny, juliol i agost, la nostra emissora local t'ha portat nous programes divertits, molt diferents i molt refrescants, que t'acostaven a la millor música i al millor ambient.

Els matins, de dilluns a divendres i de 12 a 2, l'Anna Ramírez us acompanyava amb un programa en què la música no tenia fronteres. Hi podies trobar des de música dels seixanta o setanta, fins a cançons d'aquest estiu, rocks, temes dance, ... Era el seu *Sol d'estiu*.

En Jordi Puig, estava també, els dilluns, dimarts, dimecres, dijous i divendres, de les 5 fins a les 8 de la tarda, al peu del canó del seu *A la fresca*, un programa que et portava la millor música de l'any. Sens dubte era una gran solució contra el calor que acostuma a fer, a fora el carrer, a aquestes hores de la tarda.

Parèntesi, era un programa ideal per a gent a qui va "la marxa" i la música electrònica de bona qualitat. Els dilluns i dimecres, de 9 a 10 del vespre, teníeu una cita amb dj deep.

I els dilluns, si després de la gran sessió del nostre dj encara no estaves cansat ni tampoc tenies ganes d'estirar-te al llit... podies continuar escoltant el 105.7, concretament *El bulevard del bon rotllo*, un informal però ordenat programa, amb en Pep, el nostre meteoròleg Pere Casadevall, en Marc i l'Eduard. Si ets una persona a qui agrada riure, segur que has passat bons moments al seu costat! I continuem amb més programes, perquè en Quim Nogué et portava aquest estiu la música de la nostra caixa dels èxits. Era els dimarts i dijous, de 8 a 9, al programa *Hit Box*, un programa que reunia els amants de les bones vibracions. En Xevi Casas, també els dimarts i de 10 a 11 de la nit, us duia el millor de l'ska i el reagge. L'hora dedicada als que us agrada saltar i cridar, mentre escolteu música potent i ritmes animats.

Un cop de rock és, com el seu nom indica, un programa en què sols es tractava, el rock. Dues bones veus femenines, com les de la Judith i la Jèssica, t'acompanyaven cada dimecres de 8 a 9 del vespre.

El *Deixeu-vos portar*, us transportava al passat i us retornava al present mitjançant una meditada selecció de primeríssima qualitat de música espanyola i catalana. La veu única d'en Ramon et feia costat els dimarts i dijous de 9 a 10 del vespre.

I ara, de nou una novetat: *L'estiu és viu*, on cada dijous, de les 10 fins a mitjanit, en Lluís, l'Eduard i en David et portaven la millor música dels darrers anys i d'aquest 2001. Un programa perfecte per aquells que abans d'anar a dormir, volíeu llegir un llibre o seure a la terrassa a parar la fresca i escoltar, mentrestant, tot tipus de bones melodies, bandes sonores, monòlegs i recomanacions literàries.

En Carles Teba és el responsable que cada dimecres, de 10 a 11 de la nit, l'*Alta tensió*, una hora d'emissió amb música dura i potent estigui a la teva disposició.. Si el que volies, era aguantar tota la nit del dimecres despert, ja sabies que recórrer a Llagostera Ràdio podia ser la solució! Els divendres de 9 a 10 del vespre podies escoltar *Abailable*, un programa que t'acostava l'Anna i on se t'explicava la història d'alguns dels millors grups del present i del passat. *Música entre amigos*, era una proposta que et realitzava en Pepe. Si el que volies era música del passat, podies trobar en el seu programa el millor de la música clàssica, bandes sonores de les millors pel·lícules de la història ... Era els divendres, de 10 a 11 de la nit. Tot aquest material el podies trobar durant la setmana, però espera, espera, perquè quan arribava el cap de setmana, la nostra ràdio encara tenia corda per estona!

En Juan Codolar, et portava la informació local i comarcal, al seu noticiari anomenat *Trencant el gel* els dissabtes de 1 a 2. Poc després, de les 3 fins les 5, ens trobàvem amb la Cristina Boadella i el seu interessantíssim *Sí o què?* En ell podies trobar-hi bona musica i algunes propostes pel cap de setmana. Un programa ... fabulós! I tot seguit *Session Club*, un programa on la música electrònica i el bon rotllo eren els principals elements. Era cada dissabte de 5 a 7 de la tarda.

Ja a les 7 començava, segurament un dels programes més coneguts del 105.7FM: *Lleva 84 2.0*, amb l'esbojarrat duet format per en Jordi Puig i en Xevi Casas, a més d'altres col·laboradors (com l'Àlex Rodríguez) que, tots plegats, et feien passar uns moments difícils d'oblidar, de 7 a 9 del vespre. I per acabar la programació del dissabte comptàvem amb en Víctor, que ens acostava el seu *Vespre metàl·lic*, on hi podies trobar el millor del punk, heavy metal, i de la música dura en general. I ara ja sí, la programació setmanal acabava, els diumenges de 10 a 11 del matí, on podies escoltar *La veu de la parròquia*, amb el mossèn de Llagostera, el senyor Josep Ma. Jordà.

Si ser locutor de ràdio és una d'aquelles coses que t'agradaria ser, Llagostera Ràdio t'obre les portes i et dóna l'oportunitat que demostris el teu talent periodístic. I si el que vols és més informació sobre la nostra emissora local, no dubtis a consultar la nostra pàgina web: www.llagostera.com/radio

Ah, i després d'un gran estiu, no et pensis que estem disposats a afluixar la corda! Ni molt menys! La ràdio continuarà amb nous programes i nous locutors, amb més força que mai. Uneix-te a nosaltres i passat'ho bé amb la ràdio!

Llagostera Ràdio

Casino Llagosterenc

Els concerts d'estiu

Marc Sureda

Públic a la terrassa del Casino durant un dels concerts

Aquest any hem celebrat la quarta edició dels Concerts d'Estiu a la terrassa del Casino. És una activitat absolutament consolidada que ja forma part de les festes que a l'estiu es porten a terme, cada any, a Llagostera. Qui més qui menys ja sap que tots els divendres de juliol i agost, a partir de 2/4 d'11h. de la nit, a terrassa exterior dels locals de la nostra entitat, s'hi pot escoltar música en directe, gratuïtament, o com a molt, pagant les 100'- ptes. que s'afegeixen l'import habitual de la consumició, i que ajuden a sufragar el cost que comporta la organització dels concerts. Amb això, la subvenció de l'Ajuntament, la generosa aportació dels patrocinadors i la de la pròpia entitat els financem.

Ens ho plantegem com una manera agradable de passar un parell d'hores de les nits d'estiu, quan la temperatura dóna una treva i sortir a l'exterior es converteix en un exercici plaent, però també procurem acostar al públic, que forçosament acostuma a ser molt heterogeni, músiques en directe d'estils gens habituals. Sabem que plantejant-ho d'aquesta manera correm el risc, a vegades, de no resultar del tot entesos, però ens estimula, justament, oferir la possibilitat d'escoltar la música interpretada des de molts registres, influències i sensibilitats diferents, mostrant, des de les nostre limitades possibilitats, la immensa riquesa del fet musical, que transcendeix, forçosament, els estils més corrents i comercials.

Cada any procurem portar un o dos grups de jazz de les nostres comarques, també acostumem a oferir el nostre petit escenari a grups de música tradicional, per mostrar als nostres espectadors alguns dels exponents de l'actual moviment de recuperació que viuen aquestes músiques: tradicional catalana, celta, folk... Hem programat recitals de cantautors assequibles, de cançó de taverna, de rock, de blues, pop, de noves músiques, Country, fusió, bluegrass, swing, recitals de tangos, de cançó sudamericana, de versions estàndars, hem portat grups que han tingut posteriorment molta projecció, com Gazpacho, que l'any passat ens va oferir un esplèndid i divertidíssim recital de les seves peculiars rumbes; hi hem viscut moments històrics, com l'any que vàrem poder oferir l'actuació d'un genuí grup huasteca, que era la primera vegada que sortia de Mèxic i que més enllà del seu valor musical tenia també valor antropològic: va ser, pràcticament, una manera de fer turisme sense moure'ns de la terrassa del Casino.

Tenim, cada any, la temptació de potenciar-lo, d'augmentar el nostre pressupost i accedir a grups de caixet més alt, per fer-ho, caldria un replantejament radical: seria difícil mantenir la gratuïtat, hauríem d'accedir a més ajuts, requeriria un esforç d'organització més important, etc., i de moment mantenim aquesta formula que, pensem, quan els temps acompanya, ja té una acceptació considerable. També hem valorat la possibilitat d'incorporar-hi altres exponents del món de l'art i l'espectacle... en fi, ja ho veurem.

De moment ens complau pensar que hem arribat ja a la seva quarta edició, i que, com a mínim, aquesta és una fórmula que cada any es pot anar repetint.

Detall del programa

La Junta del Casino

Casal Parroquial Llagosterenc

Marc Sureda

Nens i nenes fent activitats a les instal·lacions del Casal

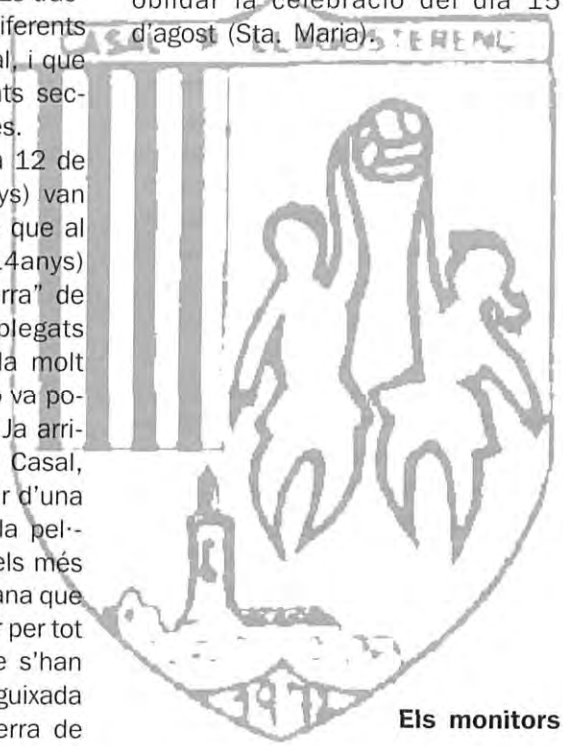
Malgrat que les vacances estivals passen volant per a la majoria de nosaltres, sens dubte, l'estació més calorosa de l'any ens presenta una gran oferta d'activitats alternatives, totalment diferents de les que es poden dur a terme en altres períodes de l'any. Un exemple ben clar, n'és el nostre Casal d'Estiu, que com cada any, obre les portes a tots els nens/joves d'entre 3 i 14 anys, perquè disfrutin les tardes dels mesos de juliol i agost, realitzant un gran nombre de divertides activitats, amb la millor companyia i el "bon rotllo" de sempre.

Enguany el Casal va començar el dia 9 de juliol, i acabarà el 31 d'agost. Uns 250 nens, dividits en 10 seccions i amb el seu monitor i premonitors corresponents, conviuen de dilluns a divendres i de 4 a 8 de la tarda, amb l'objectiu de fer noves amistats, realitzar i aprendre nous jocs, cantar boniques cançons, fer manualitats que posin a prova la capacitat artística de cadascú i sobretot ... passar-s'ho molt bé!

El Casal 2001, com en altres ocasions, gira entorn d'un centre d'interès. Aquesta vegada, ha estat el torn de les Festes Populars Espanyoles (Nadal, Cap d'Any, Carnaval, El Rocío,St. Joan, St. Fermins, ...). Així doncs, cada dilluns, els monitors, mitjançant una senzilla representació teatral, s'encarreguen de descobrir el tema a partir del qual s'ambientarà la resta de la setmana. A més a més, un dia a la setmana els premonitors també ens faran gaudir d'una agradable estona, tot presenciant la seva actuació: un petit conte, un ball, o per exemple una demostració de màgia.

Però, anem a explicar les activitats que nosaltres, els casalistes, anomenem "dies especials". Es tracta d'un conjunt d'activitats diferents a les d'un dia normal de casal, i que normalment realitzen diferents seccions juntes, d'edats properes.

Per exemple doncs, el dia 12 de juliol els més petits (3-7anys) van realitzar jocs d'aigua, mentre que al dia següent, els grans (8-14anys) varen mullar-se en una "guerra" de xeringues. El dia 20, tots plegats vàrem organitzar un cercavila molt animat en el que cada secció va poder lluir les seves disfresses. Ja arribada la tercera setmana de Casal, el dia 26, els petits van gaudir d'una sessió cinematogràfica amb la pel·lícula La Sireneta 2, mentre els més grans competien en una gimkana que els premonitors varen preparar per tot el poble. Altres activitats que s'han dut, o es duran a terme són: guixada a l'Avinguda de l'Esport, guerra de bombes de farina, sortida a la platja, sortida a Flotilàndia, jocs de cucanya, sortida al cinema a Girona, jornades esportives al pavelló, excursió amb bicicleta a la Pineda Fosca, una xocolatada, ... i tot això, sense oblidar la celebració del dia 15 d'agost (Sta. Maria).

Els monitors

G.E. Bell Matí

Excursió a Cabrera

En aquesta ocasió farem esment d'una sortida que gairebé repetim cada any en el mes de juny. Cabrera la tenim situada dalt d'un serrat que fa de frontera entre les províncies de Barcelona i Girona. Bonic mirador del poble de Cantonigrós, que es troba als seus peus, de tota la plana de Vic, Montserrat, el Pedraforca, el Puigsacalm i bona part dels Pirineus.

Sortim 13 amants de la natura el dissabte 16 de juny a les 8 del matí amb cotxes particulars fins la masia de la Comella, a la Vall d'en Bas, on comencem la nostra caminada per un corriol enmig d'una ufana i variada vegetació. Amb unes dues hores arribem a Sant Miquel de Falgàs (o de Castelló), que és un bonic mirador d'una gran part de la Garrotxa, seguint el nostre itinerari travessem tot el pla de Falgàs fins a la Pairalia de la Coromina, d'on fa poc va ser desnonat el conegut Joan de Falgàs. Aquí fem una bona parada per esperar 2 companys que havien sortit més tard. Quan ja hi som tots continuem el camí per entremig de boscos d'alzines fins a travessar el riu Fluvià, prop del seu naixement quan encara es un petit rierol, i continuem per un laberint de camins ramaders fins a la Casa Nova dels Racons, ja sota mateix de Cabrera. Amb poca estona arribem al Collet de Cabrera i ja només ens falta pujar per les escales que ressegueixen tota l'aresta de la cinglera per arribar al nostre destí. En total, unes quatre hores i mitja, sense compar les parades. Ens allotgem en un petit hostal on pel mòdic preu de 2.500 pessetes ens donen sopar, esmorzar i dret a dormir. L'endemà al matí, ja amb les forces recuperades, emprenem el camí de tornada tot passant per la Casa Nova dels Racons, per la falda nord nord-est de la muntanya d'Aiats, fins a la Serra d'en Mateu o Mateues, que ens porta a la Braseria i Masia del Coll, propietat de la família Colom "sis ales" on fem una queixalada per continuar pel mig d'un bosc de bedolls fins arribar a la Salut, on només ens cal fer la forta baixada, pel dret, que ens porta fins a Sant Feliu de Pallerols, on acabem l'excursió.

Joan Sàbat

Associació de Familiars d'Alzheimer de les comarques de Girona

De cares al proper mes d'octubre està previst realitzar un curs de voluntariat de 12 hores entre Llagostera i Cassà.

Aquest curs tractarà de l'Alzheimer, les demències en general i el tracte amb la gent gran. Es preveu realitzar sessions alternades a Llagostera i Cassà.

Als alumnes que acreditin almenys un 80 % d'hores d'assistència se'ls atorgarà un diploma expedit per la Generalitat.

El curs es realitzarà els dies:

19 i 20 d'octubre
26 i 27 d'octubre

Inscripcions i informació:
972 - 46 11 06

Impremta

NONELL

Tel. 972.83.00.45 Fax: 972.80.54.94
C/ Concepció, 27 17240 LLAGOSTERA

TALLER MECÀNIC

Joan Puig

I FILLS S.L.

Reparació i Venda de tota mena de
maquinària agrícola, jardineria i forestal

17240 - LLAGOSTERA

Crta. de Tossa, 13
Tels.: (972) Part. 83 03 89 - Taller 80 56 84

EMBOTITS ARTESANS

J. & V. Miquel S.C.

C/ Almògavers, 13 - Tel. (972) 83 02 99
17240 LLAGOSTERA (Girona)

FERROS FORJATS

JOSEP AIGUABELLA

CARPINTERIA METAL.LICA
AMB FERRO I ALUMINI
TANCATS DE TELA METAL.LICA

* * *

Carrer Tossa, 5
Tel. (972) 83 02 70

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

DROGUERIA FRIGOLA, S.L.

C/ ÀNGEL GUIMERÀ, 27
17240 LLAGOSTERA

TELÈFON I FAX: 972.83.06.42

JOSEP ALBERTÍ GÜELL

PINTOR

C/ Catalunya, 18
Telèfon 972 46 16 20

17244 CASSÀ DE LA SELVA

L'Àgora

Centre Educatiu
Carrer Girona, 31-Llagostera

Telèfon 972 805525

Reforç i repàs individuals i grups reduïts

Actiescola *Activitats de lleure i culturals per a infants i joves*

L'ESTIL

moda

Ens Trobareu a:
Plaça Catalunya, 16
Telèfon 83 09 08 LLAGOSTERA

L'inquisidor a la baronia

La inquisició era un organisme eclesiàstic que vetllava per a la conservació de la fe de la comunitat cristiana i castigava el qui trobava culpables d'heretgia. Més endavant es va estendre a altres camps: els blasfems, els pecats contra natura, l'adulteri, l'incest, etc.

El decret del papa Lluci III l'any 1184 es considera que va ser el document funcional de la Inquisició; aquesta al llarg dels segles va anar adquirint força i es va estendre per molts estats allargant els seus tentacles, i també arreu de Catalunya.

Dintre els diferents càrrecs de la Inquisició hi havia la figura del "familiar", que era un servidor laic. Va tenir molta importància i gaudia de privilegis eclesiàstics; era considerat com un honor i molt sovint era exercit per membres de la noblesa.

La baronia del marquès d'Aitona-Llagostera i Caldes de Malavella també va rebre la visita de l'inquisidor, amb motiu d'investir un nou membre "familiar". Va tenir lloc a Caldes, a la plaça pública que era coneguda com "de les Gallines".

Aquell dia – 8 de març del 1652 - , la gent començava a apropar-se a la plaça, ja que havia corregut la veu per la petita vila i els seus voltants que tindria lloc l'acte públic amb l'inquisidor i Jaume Gelabert, pagès, com a protagonistes. El batlle Joan Franquesa i els jurats Francesc Gelats i Rafel Mas i Marquès feia estona que havien arribat i estaven preparats per a presidir la cerimònia.

Per uns moments ens aproparem a la plaça per assistir a l'acte d'ingrés d'un nou membre de la Inquisició. Fa molt poc que ha arribat l'inquisidor Jaume Pla, que està acompanyat pel seu secretari, el canonge Bernat Boris, i també Jaume Gelabert. S'han posat a prop del batlle i els jurats, mentre molts curiosos van cercant el lloc més adient per veure-ho i escoltar-ho millor.

L'inquisidor porta un paper a la mà, es tracta dels Privilegis del Sant Ofici. Tot seguit l'estén – en mig d'un silenci impressionant- i dirigint-se a Gelabert comença a llegir el següent:

" Nos los Inquisidors Apostòlics contra la heregia, pravedad y Apostasia en lo Principat de Cathalunya y son districte ab los comtats de Roselló y Cerdanya i los Valls de Aran y Andorra, per la Santa Sede Apostòlica especialment donats, creats y deputats.

Per quan per las cosas que se oferexen del Sant Ofici de la Inquisició en la parròquia de Caldes de Malavella, Bisbat de Gerona, convé lo Sant Ofici y Nos tingam personas a qui cometre y encomanarlas. Per ço confiant de vos Jaume Gelabert, pagès de Caldes per ser com sou persona de tota confiansa y en a qui concorren las calitats que es requerexen, que ab tota solicitut y secret fareu lo que per Nos vos serà comés y encomanat en las cosas tocants al Sant Ofici de la Inquisició y execici de ell vos nomenat y cream per familiar de aquest Sant Ofici y es nostra voluntat que vos dit Jaume Gelabert, siau un del numero dels familiars de esta Inquisició y exortam y requerim a tots y qualsevols oficials y justicias, així eclessiásticas com seculars de dita parróquia y terme y de totas las altres ciutats, vilas y llochs de tot el districte de esta inquisició, que us hoian i tingan per tal familiar, guardantvos que segons dret y costum y cédulas de sa Magestat los que son familiars deuen y poden gosar (...)"

La lectura de l'inquisidor, seguida en silenci i atenció pels assistens continua, donant – al nou membre- llicència per portat armes, tant ofensives com defensives, de dia o de nit, en públic o en secret, per qualsevol lloc de tot el districte. També mana que, en virtut de santa obediència i sota pena d'excomunió i de cent florins per despeses extraordinàries del Sant Ofici, els oficials i justícies eclesiàstics i seculars, així con els agutzils, executors i ministres no li prenguin les armes, ni li trenquin els furs, privilegis, ni excepcions que els "familiars" del Sant Ofici han de gaudir, tant ells com els seus bens i sobre això que no el molestin ni l'inquietin de cap manera, sota citades penes,

Dit això procedeix a entregar al nou membre de la cèdula firmada i segellada amb el segell del Sant Ofici i confirmada per un dels seus secretaris, dient-li que ha ordenat escriure el seu nom al llibre en què s'inscriuen i s'assenten els familiars del Sant Ofici.

La cèdula havia estat redactada al Reial Palau Major de la Inquisició de Barcelona.

Després de la lectura i entrega del document, un nou membre passava a formar part de l'aparell inquisidor. Caldes ja tenia qui vetllaria perquè els seus habitants no es desviessin del camí marcat per aquest organisme repressor.

L'acte, realitzat al segle XVIII, ens ha deixat un regust amarg, pensant en els assistents i la resta de vilatans, per la manera en què fluïa aquest organisme en la seva vida, que imaginem plena de privacions, repressions i pors.

Josep Cantó i Antoni Mascort
(AHG)

MODONI

BAR MUSICAL CAFE

LLagostera 83 01 17

Quart 46 80 10

TRANSPORTS
FONT S.L.

C/Joan Maragall,11 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. (972) 830005 - Fax (972) 805055

C/Progrés, s/n -Tel./Fax (972) 504313
17600 FIGUERES

Estació Renfe Mercaderies - Tel. 2 38810 - Fax 239977
17180 VILABLAREIX

Pl. Sant Joan, 13 Tels. 320248 - 321683
17220 SANT FELIU DE GUIXOLS

RENAULT

Ramon Gurnés Vall-llosera

Ctra. Tossa, s/n LLAGOSTERA

83 09 07
80 54 03
Fax 83 10 66

De Carlemany I al moro Almanzor

Extret del llibre de Notícies de Llagostera i esdeveniments exteriors, d'Emili Soler i Vicens

Any 910

Sunyer I, fill primer de Guifré el Pilós, comte de Girona, Barcelona i Osona, portà les armes des de la Catalunya Vella fins a l'Ebre, aconseguí la Cataslunya Nova i féu pagar als sarraïns de Tortosa i comarca, l'impost d'ocupació anomenat RAFIQUES.

Sunyer I va tenir dos fills, Borrell II i Miró II, que van succeir-lo en el comtat.

Un altre Sunyer, anomenat d'Empuries, tenia fama de ser un gran navegant que, a més de negociar a tota la mediterrania, piratejava particularment a les ciutats mores del litoral d'Almeria i a l'interior de Còrdova, i recollia grans riqueses, tal com feien tots el poderosos de l'època.

El àrabs, en represàlia, feren moltes incursions ràpides a Barcelona i a tota la costa catalana, ocasionaren molts estralls i morts i empresonaren els que quedaven vius. Per això, el territori quedà abandonat, els camps sense treballar i els pobles i masies cremats.

Els comtes, com que no rebien ajuda dels carolingis, es varen considerar deslligats dels francs i amb independència per poder repoblar el país, i tornaren a concedir terrenys als senyors, als nobles i a nous frares, juntament amb alous perquè hi construïssin els monestirs. Els nous frares transferien propietats, com a masovers, a la gent que baixava de les muntanyes i a d'altres que venien de França, i es formaren parròquies.

Tota la collita era dels senyors, frares i capellans, que solament deixaven als pagesos una mínima part, que moltes vegades no els arribava per menjar tot l'any, amb l'agravant que tota la família pagesa no podia abandonar per res els conreus. Si algun fill es casava, la seva dona i els fills que venien quedaven sotmesos per sempre al mas. Els que no compilen eren desterrats i castigats, perquè tots erenh esclaus del senyor feudal, que disposava de les seves vides, sense necessitat de judici de cap classe.

Any 914

Es coneix una carta de venda de 500 sous d'or, segons la qual EMMO, filla de SISEGUNDOS, d'estrip goda, va vendre a GARSENDA, comtessa de Girona i Barcelona , la MEITAT de la vall de Llagostera (probablement la meitat no era del terreny, sinó de les collites i rendes, ja que l'altre meitat devia de ser del rei, dels monjos o del dels bisbes). Els termes eren a la part oriental, VALL D'ARO (Valle de Arace); al sud arribava fina al mar i als confins de CAULÉS (Caldenses); a l'oest, des de MAÇANET (Massanedo) fins als confins de CALDES (Calidas) i al mateix temps ESCLET (Ascleto); i al nod, des de els límits de CASSÀ (Cassiano) fins als confins de la VERNEDA (Verneta).

No s'anomenà la Vall de Panedes, que és possible que fos propietat dels monjos de Sant Feliu, encara que alguns historiadors creuen que no tenia propietat concret i que, en ésser del rei, li donaven el nom de SPENEDAT (procedent de la Marca Hispànica): En algunes escriptures de compra-venda de l'any 1.100 consta que aquests terrenys eren, una part, del monestir de Sant Feliu de Guíxols i les altres, del comte.

Els cunyats de GRASENDA, Sunyer I i Riquilda, tenien en propietat tot Vall d'Aro, Calonge i tossa, i algun alou a Panedes i a Llagostera que, més tard, donaren al monestir de Sant Feliu de.

Això fa suposar que, en fer la compra de la meitat de la vall de Llagostera, es volia arrodonir la propietat entre tota la família.

En aquesta època els monestirs aconseguiren independitzar-se dels bisbes.

Any 920

Una altra incursió ràpida dels mongols-hungaresos a Catalunya ocasionà la destrucció de masies, cases, pobles, castells, esglésies i monestirs; es cremaren, a més tots els importants arxius de les comarques, que existien a monestirs com els de Breda, Santa Coloma, Amer, Girona, Banyoles, Sant Feliu de Guíxols i Sant Pere de Rodes.

La gent del país, esporuguida pels crims i robatoris dels invasors, es posà a les ordres del comte d'Empúries GAUSFRED, que va aconseguir foragitarlos després de grans batalles, esforços i sacrificis.

El mateix Gausfred, fill de Sunyer II i Ermengarda, el 925 continuà l'ampliació del castell de Requesens per poder defensar aquella comarca, i també va reconstruir l'església d'Empúries.

El 935, la marina del califa de Còrdova, després d'atacar i robar totes les poblacions de la costa de l'Empordà i el Maresme, ocupà Barcelona per les armes i obligà Sunyer I, fill de Guifré EL PILÓS, a acceptar un tractat de domini territorial, molt humiliant per a Catalunya.

L'any 949 hagueren de posar un nou abat al monestir d'Amer perquè l'últim havia estat occit.

Any 951

El Papa AGAGIP tornà a confirmar el béns del monestir de la GRASSA i , entre d'altres propietats, anomenà l'església de SANT FELICE DE LOCUSTARIA, de la vila de Llagostera; aquest document, a mé de trobar-se al monestir de la Grassa, també es guarda als arxius de Carcassona (França).

En un altre document s'esmenten l'església de Santa Maria, Sant Feliu i la de Sant Pere de Galligants, totes elles de Girona, que més tard foren destruïdes i reconstruïdes.

Hi ha notícia que en aquest temps a SALIONS (Sant Lions), prop de Tossa, existis una remita rural amb la seva parròquia de pescadors i una PEGUERA (forn per a recollir pega de la resina dels pins), una de les indústries de lèpoca que servia per a calafatejar les embarcacions i fer-les impermeables.

Emili Soler i Vicens

GEMMA

perfumeria
estètica
complements

àngel guimerà, 28 - tel./fax (972) 83 15 82
17240- llagostera (girona)

ROBERT COROMINAS

972 830 578 Servei Oficial Llagostera

nou MONDEO
nascut per a ser líder

Una vida al teatre

Una vida al teatre no ha de ser una analogia de la vida. És la vida.

David Mamet

El dramaturg nord-americà David Mamet (Chicago, 1947) és conegut per la seva doble vessant teatral i cinematogràfica i per l'èxit que ha aconsseguit en ambdues tasques. Moltes de les seves *peces teatrals han estat* portades a la gran pantalla per la mateixa mà que les va escriure, com ara *Glengarry Glen Ross* o *Oleanna*, però també podem trobar el seu nom a l'autoria de guions de films tan coneguts, entre d'altres, com *Hoffa*, *Casa de jocs* (amb un esplèndid Joe Mantegna), *Els intocables d'Elliot Ness*, *Malcom X* o *El cas Winslow*. Tanmateix, Mamet es caracteritza per realitzar, a més, una interessant reflexió sobre el fet teatral que trascendeix la seva pròpia obra.

Al prefaci de *Writing in restaurants* (Escrit a restaurants), Mamet configura les dues bases del seu *credo* teatral: tots els aspectes de la producció haurien de reflexar la Idea de l'obra i el propòsit de l'obra és portar a l'escenari la vida de l'ànima. Aquesta constant preocupació i fascinació de Mamet el porta a fer reflexió al voltant d'aquests dos aspectes (el segon el manlleva d'una màxima d'Stanislavsky) tot confessant que en l'especulació teatral descobreix una tasca que el fascina i que en ell apareix prèviament a la dramaturgia.

L'anàlisi del seu pensament teatral el podem construir a través dels seus divertits escrits recollits a *Writing in restaurants* (1989), *True or false* (1997) o bé *Three uses of the knife: on nature and purpose of drama* (1998). Sense pretensió d'exhaustivitat hem recollit algunes de les idees que d'ells sen d'esprenen per aplicar-les a un text concret i magnífic, *Oleanna* (escrit l'any 1992) amb la intenció de calibrar quin nivell de fiabilitat tenen les seves paraules. *Oleanna* es va representar al Teatreneu el 1995, amb Josep Minguell i Míriam Alamany com a protagonistes. Actualment, podem recuperar la lectura d"aquest text teatral a l'editorial Proa.

Portada del llibre

Oleanna ens presenta a John, un professor universitari, i a Carol, la seva estudiant. Ella no és capaç d'acceptar que està suspenent la seva assignatura i el visita al seu despatx. *Ell* només sembla interessar-se per les trucades de telèfon que contínuament reb i no sembla escoltar o interessar-se pels problemes de Carol. La incomunicació latent entre ambdós personatges serà portada fins les últimes conseqüències. Aquest és, a grans trets, l'argument de l'obra.

En un dels articles que composen la primera part de *Writing in restaurants* anomenat "Radio drama", Mamet explica la seva incursió en el món del teatre radiofònic arrel de la producció en aquest medi d'una peça seva (*The water engine)*. La necessitat de reduir a l'essencialitat aquest tipus de

textes –evidentment, per condicionaments tècnics- el porta a reflexionar sobre l'aplicació d'aquest principi a les obres teatrals:

"***Cuando nos dicen, por ejemplo, que un Apuesto Príncipe se internó en el bosque, nos damos cuenta que ese Apuesto Príncipe somos nosotros. En cuanto se caracteriza al príncipe, "un Apuesto Príncipe rubio de mirada chispeante y con una ligera insinuación de bigote en el labio superior...", si nos falta el pelo rubio, la mirada chispeante y demás, nos decimos: "Vaya príncipe más interesante. Claro que no se parece a nadie que yo conozca...", y comenzamos a escuchar el relato como criticos en vez de participantes***"

Aquesta teoria, que ens parla de la necessitat d'interacció entre l'obra i l'espectador en el marc del teatre radiofònic, és difícilment aplicable al contacte visual amb la representació teatral, però sí ens funciona alhora de treballar purament amb el text. Això vol dir que forçosament un actor ha de representar aquell text, i aquell actor és algú amb cara i cos, a més de caràcter. Per tant, la identificació personatge-espectador és una funció que l'espectador portarà a terme o no depenent del grau de reconeixement que s'hi estableixi.

D'altra banda, l'acció com a resultat d'una suma d'aconteixments importa menys que aquella que es desprén de les paraules. Mamet creu fermament que caracteritzar els personatges o l'escenari equival a robar temps al teatre i debilitar-lo, i això el porta a parlar de les acotacions escèniques en termes minimalistes: cal caracteritzar els personatges únicament pel que diuen i cal situar-los en un espai *buit* on hi sobren els elements espectaculars:

"***A pesar del teatro que se hace en Broadway, la mejor producción es la menor producción. La mejor producción tiene lugar en la mente del espectador. Nosotros, el público, estamos mucho mejor con un letrero que diga UN PÁRAMO MARCHITO que con los efectos más brillantes del mundo.***"

L'estil didascàlic de David Mamet és, com diu la crítica, essencialment lacònic. L'expressió del contingut de les acotacions en poques paraules a *Oleanna* provoca que la caracterització del personatges es faci a través de les seves paraules i no d'informacions exteriors. El propi disfunció de definir el context i els personatges mateixos. L'absència de caracterització didascàlica dels personatges (només se'ns indica l'edat aproximada) té molt a veure amb l'essencialitat que reclama Mamet i predisposa l'espectador a la identificació. Mamet deixa en mans de l'espectador la tasca interpretativa dels espais i de l'acció de l'obra perquè així se'n sentin partíceps fins al final. La producció pot matar la imaginació i la història. O, com explica Mamet en el seu article "Interpretació oral", si diem que un personatge d'una obra ha passat uns anys a Alemanya, què importa quants anys s'hi ha estat, això no ha d'interferir en la representació d'aquell personatge: "**no importa com es diguin les frases, el que importa és què voleu dir. El que surt del cor va al cor. La resta són veus extranyes.**"

Mamet ens mostra la seva visió de l'artista com a portador de l'esperit de l'ànima dels seus temps, una ànima que s'observa i s'expressa en la figura de l'artista: "***L'artista és lexplorador avançat de la consciència social***" Això no comporta, però, una consideració de l'artista com a transformador de la societat: l'artista indaga, busca i troba, analitza les paradoxes, les contrarietats del seu temps i, finalment, les mostra en escena. Els principis ètics són un punt important en la ideologia dramàtica de Mamet. Tots els aspectes de la producció s'haurien de poder supeditar a la idea de l'obra, encara que sempre hi ha altres factors que poden posar entrebancs a aquesta fita. L'obra, diu Mamet, és una estricta llicò d'ètica que demana per si mateixa la completa reducció a la essencialitat: qualsevol element superflu, inútil, inoportú, debilita l'estructura de l'obra i pot provocar que la desconfiança del públic. El teatre és un mitjà únic per comunicar i inspirar una conducta ètica al públic, que assumeix la intenció i la ressolució de l'obra si aquesta se'ns presenta com un Tot. L'ètica teatral de Mamet passa per tots aquests elements. Si això no funciona, és a dir, si no es respecten els principis de l'acció, bellesa i economia teatrals, la comunicació amb el públic és inviable.

Si som simplistes podem afirmar que *Oleanna* és una obra teatral sobre el l'assatjament sexual, les seves situacions ambivalents i les seves conseqüències. Però, com sempre,hem d'intentar fer un acostament menys simple i que ens *expliqui* més.

Mamet diu que, en el primer acte d'una obra teatral, l'obra teatral té la total atenció del públic d'una manera natural, no li cal fer res al dramaturg perquè existeix una predisposició per avançat. És en el segon acte on hi ha el risc de caure al buit i perdre l'atenció de l'audiència. Cal potenciar-ne l'interés fins al màxim: **"l'audiència necessita acabar el segon acte amb una pregunta"**, dirà Mamet. Pel que fa a *Oleanna*, es compleix el precepte dels tres actes, que són les tres trobades de John i Carol al despatx de la universitat. El partit que ens disposem a jugar té a John i a Carol com a rivals. Si parlem en termes de poder, d'entrada és John qui es posaria de la banda de l'equip guanyador. Professor universitari, *a punt* d'aconsseguir

un ascens i en tràmits de compra d'una nova casa, reb la visita de Carol, una alumna bleda *a punt* de suspendre l'assignatura de John. El *combat dialèctic entre John i Carol* s'estructura a partir del caòtic sobreposament de veus, que simbolitza aquí el llenguatge d'aquells que parlen sense comunicar-se. Carol no comprèn *res del que John li diu, ni al* despatx ni a classe. El discurs de John tendeix cap a la buidor i el topicisme. Podríem dir que els dos personatges es troben en una situació límit, molt a prop d'un canvi, encara que John és el que té la posició més favorable. *John se sap superior i es confia.* Però l'equip guanyador comet un error i baixa la guàrdia. John comença a fer confessions personals a Carol: la seva vida, les seves frustracions, i decideix ajudar-la i posar-se al seu nivell com a signe de bidireccionalitat *de la relació professor-alumna.* Acaba el primer acte.

Si Carol era l'expressió del dubte en el primer acte, a partir del segon anirà mostrant paulatinament trets *del seu caràcter no vistos anteriorment*, encara que sí superficialment percebuts, per acabar prenent el control abruptament. Carol es mostra, creiem, conscientment inferior a John en el primer acte (**....sóc d'una classe social diferent.../ ...d'un nivell *econòmic diferent.../ Sóc una inútil***) i això provoca que John es creixi i acabi caiguent en la condescendència que el portarà al desastre.

Entre el primer acte i el segon hi ha un lapse de temps i d'acció. Creiem que aquest el.lipsi confereix a *l'obra un alt grau d'efectivitat i sorpresa*, encara que ja al primer acte hi ha traces que indiquen el camí cap el desastre. Tot comença amb un gest de John (la seva mà sobre l'espatlla de Carol), que provoca que Carol es comenci a treure tímidament la cuirassa:

CAROL: Sóc dolenta. (Pausa) Oh, Déu meu. (Pausa)

I, encara que es deixi entreveure la intenció de sinceritat que podria haver salvat John...

CAROL: Tota la meva vida...

... *una acotació escènica*, (**Sona el telèfon.**), anul.la qualsevol possibilitat de conciliació.

Així doncs, el primer acte acaba amb la derrota, encara desconeguda, de John i amb la victòria de Carol, que té en les seves mans dues armes de doble full (la mà sobre l'esquena i la propera concessió de la plaça permanent per a John).

"**M'agrada ensenyar. I m'afalago a mi mateix creient que *hi tinc traça. M'agrada el...el seu* aspecte de representació. Crec que ho he d'admetre, això.**" Aquestes són les paraules amb què comencen el segon acte. John i Carol es troben novament al despatx, però la situació és lleugerament diferent. Carol ha interposat *una demanda al* Tribunal de Permanència que li a d'atorgar la plaça permanent a John, amb l'ajuda de "el grup", exposant que la va assetjar sexualment, a més *de titllar-lo de "sexista" i "elitista"*. Els nivells de poder estan començant a virar. Carol creu que John ha estat utilitzant el poder de manera arbitrària i per això l'acusa. Però (i recordem que Mamet deia que tot segon acte havia d'acabar amb una gran pregunta), *qui està utilitzant ara el* poder de manera injusta? En John perquè es troba en una suposada posició favorable a la vida? O la Carol, que utilitza la ambiguitat de les *paraules i els fets per defensar-se*?

El gran encert d'*Oleanna* és, també, la capacitat de ser contemplada des de diferents òptiques. Cap dels dos personatges es presenta individualment: en John s'amaga sota les aparences i la Carol només pren *força parapentant-se darrera del* "grup".

El tercer acte (o el tercer *round*), encara definitivament John i Carol. Al final del segon acte, les coses semblen perdudes (Carol torna a posar en pràctica el seu inmens poder de tergiversació) i un nou gest de John (acotació: (**L'agafa perquè no surti.**), *dóna tot el poder de justificació* a Carol. És interessant que justament sigui un nou intent de sinceritat i comunicació entre John i Carol que porti un raig de llum a la situació:

CAROL: Creu que sóc una... És clar que ho sé. Pensa que sóc una infeliç noieta abandonada, de sexualitat confosa, poruga, reprimida, que vol revenja i poder. (Pausa) Oi? (Pausa)

JOHN: Sí. Ho crec. (Pausa)

***CAROL: No és millor així? Em* sembla que és el primer cop que m'ha tractat amb respecte. Perquè m'ha dit la veritat. (Pausa.) No he vingut aquí, com vostè creu, a recrear-me en les seves desgràcies. Per què hauria de fer-ho? No en trec cap benefici, del que vosté anomena la seva "desventura". (...)**

Però, si cap del dos pretenia ferir l'altre, què ha passat? I, per què fracassa aquest intent de sinceritat que *Mamet potser veu com un "jugador* de segona fila" en aquest joc tan salvatge? El *quid* de la qüestió, creiem, radica en les paraules novament pronunciades per Carol:

CAROL: Per què m'odia? Perquè em considera errada? No. *Més aviat perquè li sembla que* jo tinc poder sobre vostè.(...) És el poder allò que odia. Amb tanta força que..., que no és possible cap atmosfera de debat obert. No és que *sigui "poc probable". És impossible.* Oi?

Les paraules de Carol, més encertades que mai, expliquen de manera clara perquè, a pesar del final, cap dels dos resol els seus problemes ni molt menys justifiquen la *seva causa.*

La impossibilitat de la comunicació es fa palesa ja des del principi: no hi ha debat obert, només ceguesa.

És a dir, allò que anomena Mamet el "Perfecte Joc de Pilota", que es referiria a l'estructura d'una obra teatral, existeix en els paràmetres que ell exposa? Hi ha realment un equip guanyador? En el cas de *Oleanna*, i seguint l'estructura que proposa Mamet, John hauria d'haver guanyat el partit en últim moment. Creiem que en cert moment ho aconsegueix, o ell ho creu així. És en el moment en què explota i reacciona a tot el que Carol li està fent. És l'aparició de l'nconscient reprimit en el segon acte:

JOHN: Tu, cony de puta ranconiosa. Et penses que pots venir aquí amb el teu feminisme i les teves idees sobre el que és políticament correcte i el que no ho és, i destruir la meva vida?

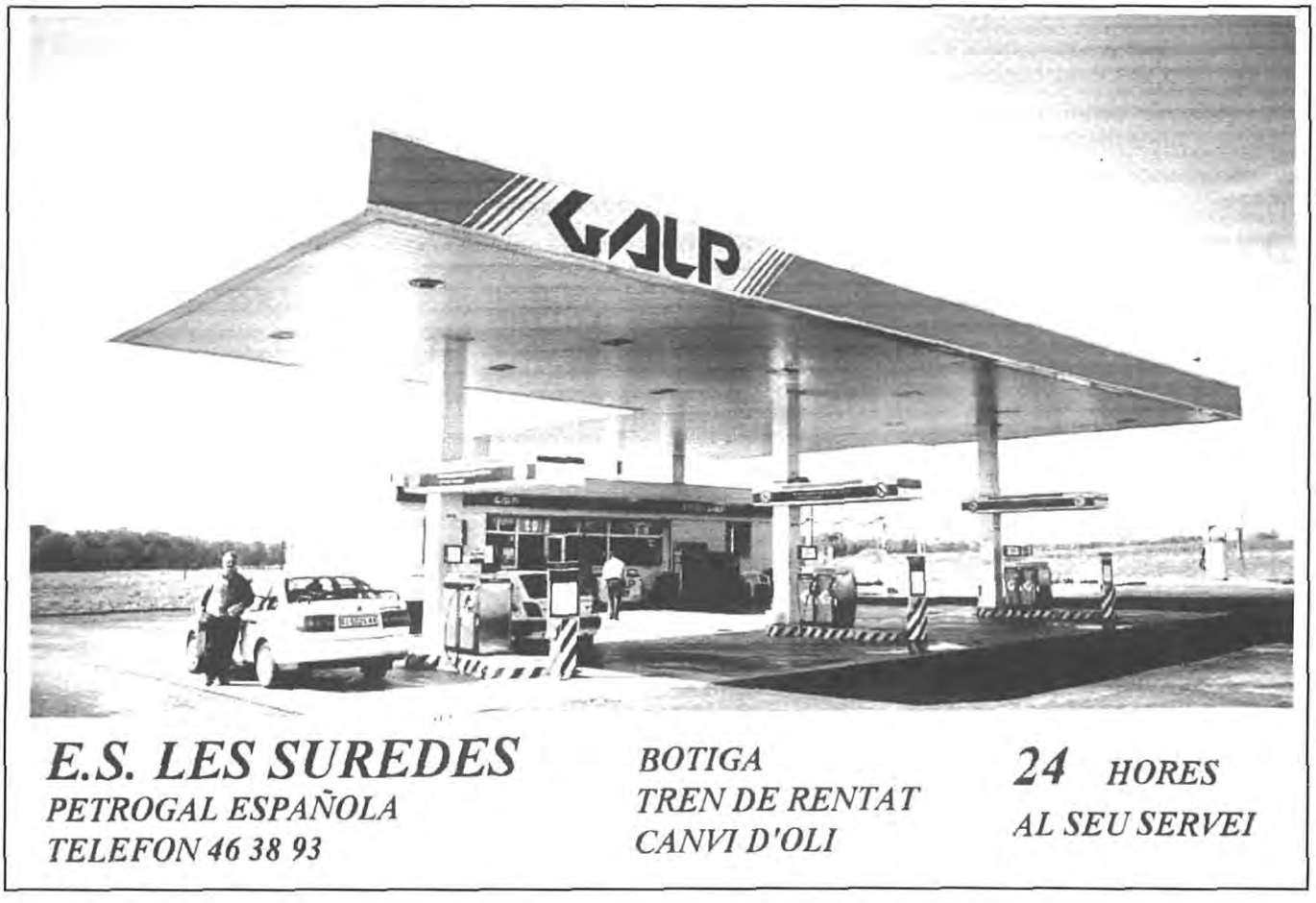
(La tira al terra.)

Després de la manera com et vaig tractar...? Hauries de ser... Violar-te, a tu? Que em prens el pèl...?

Però John no ha après les lliçons del segon acte i perd. Són aquells falsos "*random happenings*" (esdeveniments aleatoris) de què parla sovint Mamet: la força de Carol ha evolucionat en els tres actes i s'ha dimensionat com a personatge en tant que John li ha permès. A partir de què Carol s'integra en el "grup" (el grup de feministes) basarà totes les seves armes en el "nosaltres" i això no és aleatori. Les paraules amables del professor amagen, en el primer acte, una gran amenaça per a Carol: són paraules falses sobre l'educació, la llibertat d'expressió i, en últim terme, sobre la confusió de l'equitat. Però el poder exacerbat de determinades minories (com les feministes) que volen imposar per damunt de tot allò "políticament correcte" ens acaba apareixent també amb altes dosis d'irracionalitat. Per això, Carol també perd. No hi ha guanyador possible ni tampoc resposta.

"S'ha dit que un poema no s'acaba mai: només s'abandona. Com un poema, una obra dramàtica és difícil d'estructurar", diu Mamet. Com la poesia, el teatre és un art del llenguatge que expressa, mitjançant un ritme, un tema, una idea, un sentiment als quals cada poeta, cada dramaturg, vol donar un sentit propi i universal alhora. Mamet aconsegueix a *Oleanna* mostrar, mitjançant el ritme del diàleg, la veritable intenció dels personatges que ens porta a descobrir que les intencions subjacents es poden contraposar al significat de les paraules. Com passa sovint a la poesia.

Cristina Garcia Molina

Naixaments

05/05/2001	Àlex Malagón Riera
25/05/2001	Judit Comba Serrat
29/05/2001	Pol Palomo Blasco
30/05/2001	Carla Serrat Casabó
06/06/2001	Chaimae El Founti El Hamouti
20/06/2001	Joan Pla Robert
22/06/2001	Eduard Vert Ramírez
22/06/2001	Carla Renart Pont
25/06/2001	Unmu Ceesay Sillah
01/07/2001	Carlos-F. Funelloses Arman
02/07/2001	Roger Ruiz Pons
11/07/2001	Natàlia Alves Gálvez

Pol Palomo Blasco

Alex Malagon Riera

Carla Renart

Carla Serrat Casabó

Judith Comba Serrat

Matrimonis

29-4-2001	Carlos Descayre Solanas i Remedios Osorio Barragan
18-5-2001	Francisco-Javier Rincón Sesmillo i Maria Johanna Ruiters
26-5-2001	Ignacio Tomàs López-Dóriga i María-José Galilea Richard
9-6-2001	Jorge-Leonardo Ramírez Romero i Elisenda Pellicé Català
27-5-2001	Joaquin García Flores i Marta Puig Motjé
30-6-2001	Juan-Manuel Rodríguez Lázaro i María Nieves Martínez Ruiz
14-7-2001	Jorge Sánchez Fernández i Emilia Sánchez Expósito
20-7-2001	Javier Rigau Serra i Montserrat Surroca Comas

Defuncions

Data	Nom i Cognoms	Edat
4 maig	Joaquina Xargay Domenech	90
9 maig	José Romo Ruaix	74
9 maig	Maria Teresa Riera Codina	53
21 maig	Josefa Casals Espinós	76
25 maig	Angela Poch Llavià	77
1 juny	Carmen García Guillen	61
8 juny	Patricia-Phyllis Ayriss	74
13 juny	Joaquin Comas Boadella	67
17 juny	Pilar Collell Rovira	83
17 juny	Angela Viñolas Pidemunt	83
18 juny	José Sánchez Rodríguez	61
19 juny	Manuel Ruano Catalán	83
23 juny	José Maria Coris Martinell	82
4 juliol	Emilia Lloveras Xirgu	76
6 juliol	Francesc Ragolta Bagué	59
13 juliol	Joaquin Boadella Fabrellas	81
15 juliol	Miguel Borràs Bielsa	78
15 juliol	Francisca Llinàs Bas	89
19 juliol	Miguel Vert Llinàs	86
20 juliol	Carmen Suárez-Murias Giménez	69
23 juliol	Enemorina Torres Oliveras	93

Secció coordinada per Cristina Càceres, Marta Genoher i Pilar Ventur

Si voleu que aparegui una fotografia en qualsevol de le seccions del Registre Civil, feu-la arribar a l'aparta de Correus 76, o bé al número 5 del carrer San Pere. Si voleu que us vinguem a retratar deixeu-nos el missatge al contestado (972 83 12 10) o a l'adreça electrònica: elbutlleti@grn.es.

JOSEP ANGLADA
MANEL MOLINA

LLAGOSTERA

Josma

pintura ··· decoració

Tel 80 52 08 - 46 35 78

CARNS AGUSTÍ

EMBOTITS

C/ Consellers, 2
tel. 830257
LLAGOSTERA

LAMPISTERIA

J. FA

Es fan instal·lacions de gas i les revisions obligatòries

Passeig Pompeu Fabra, 49 - Tel. (972) 83 03 64
LLAGOSTERA

Llibreria - Material escolar

RAMONA FRIGOLA

C/ Ganix, 14 - Tel. 972 83 03 84 - LLAGOSTERA

IMPREMTA RODAS OFFSET TIPOGRAFIA

Camprodon, 24
Tel. i Fax : 83 02 10
LLAGOSTERA

LOVERAS

OBRES i CONSTRUCCIONS S.L.

Tels. 80 52 98
609 36 32 30
610 25 63 82

Mas Maiensa

vivers

jardineria

V.Bruguera 7
17240 LLagostera Girona

Tel 972 83 07 45

Menjars i Vins

Cal Degollat

Telf 972831125 / 972830129
C/ Sant Feliu, 55 17240 LLAGOSTERA (Girona)

La Genealogia de la Moral de Friedrich Nietzsche

Continuant la tradició inaugurada per la meva apreciada amiga Núria Capdevila,[1] he cregut convenient d'incloure en la nostra publicació local un text de Nietzsche que trobo el més deliciós dels que he llegit mai. Josep M. Calsamiglia descriu la *Genealogia de la Moral* com "l'obra més cruel i agosarada de Nietzsche." El fragment que ha estat escollit en aquest cas és una mostra clara de la seva audàcia, encara que potser menys de la seva crueltat.

Per entendre aquest text cal que acaroneu les paraules, que les pronuncieu dins la vostra ment, que repetiu la mateixa frase fins a la sacietat. És un text difícil, perquè Nietzsche havia de dir coses molt importants i li feien falta paraules molt concretes per a descriure-ho (és per aquest motiu, per la dificultat dels seus textos, que Hitler el va malinterpretar.) Finalment, doncs, si feu l'esforç i aconseguiu que us recorri un pessigolleig d'un extrem a l'altre del cos, haureu fet filosofia!

PRIMERA DISSERTACIÓ[2]

"Aquests psicòlegs anglesos, als quals cal agrair els únics intents que han existit fins ara de fer una història del naixement de la moral, ens plantegen en ells mateixos un enigma que no és gens insignificant. Per això, com que es tracta d'un enigma de caràcter personal, he de confessar que tenen un avantatge fonamental en relació amb els seus llibres: *ells mateixos són interessants*. Què pretenen pròpiament aquests psicòlegs anglesos? Tant si es vol com si no es vol, hom els troba sempre dedicats a la mateixa obra, és a dir, a la tasca de fer surar la *partie honteuse* del nostre món interior i de cercar allò que és pròpiament eficaç, fonamental i decisiu pel que fa al desenvolupament precisament allí on l'urc intel.lectual de l'home *voldria* trobar-ho en darrer lloc (com, per exemple, en la *vis inertiae* del costum, en la manca de memòria, en un mecanisme cec i fortuït d'unió de les idees o bé en quelcom de purament passiu, automàtic, produït d'una manera reflexa, molecular i fonamentalment estúpid). Què impulsa pròpiament aquests psicòlegs a seguir sempre *aquesta* direcció? És un instint secret, maliciós, vulgar, tal vegada irresponsable, de voler empetitir l'home? Es tracta potser d'un recel pessimista, de la malfiança d'uns idealistes desil.lusionats, ofuscats, que s'han tornat verinosos i mals sogres? És una enemistat i una rancúnia baixes i subterrànies envers el cristianisme (i envers Plató), que tal vegada mai no han arribat a passar el llindar de la consciència? Es tracta potser d'un gust rampellut per les coses estranyes, per les paradoxes doloroses, pel caire qüestionable i absurd de l'existència? O és finalment una mica de tot: una mica de vulgaritat, una mica d'ofuscament, una mica d'anticristianisme, una mica de pruïja i de necessitat de coses fortes com el pebre...? Em diuen, tanmateix, que només són granotes velles, fredes i ensopides que s'arrosseguen i saltironen entorn de l'home, a l'interior de l'home, com si aquí es trobessin en el seu element natural, és a dir, en *aigües pantanoses*. Sento això i em resisteixo a creure-ho, més encara, no ho crec. I si hom pot desitjar quan no pot saber, jo desitjo de tot cor que la veritat sigui la contrària: que aquests investigadors que analitzen l'ànima per mitjà del microscopi siguin fonamentalment animals valents, generosos i orgullosos, que saben refrenar tant el seu cor com les seves sofrences i que han estat educats per a sacrificar qualsevol desig a la veritat, a *totes* les veritats, fins i tot quan es tracta d'una veritat senzilla, acerba, lletja, adversa, contrària al cristianisme, immoral..., ja que aquestes veritats existeixen.

[1] *El Butlletí de Llagostera*, núm. 21, 2a Etapa, març 2001

[2] NIETZSCHE, Friedrich. *La Genealogia de la Moral. Un Escrit Polèmic*. Barcelona: Edicions 62, 1995. (El Cangur Clàssic;169) *Traducció de Joan Leita, Edició a cura* de Josep M. Calsamiglia

En memòria del meu pare, Josep Romo i Ruaix (1926-2001)
Eva Romo i Salvador

A la família "del carril":

En record d'en "Quim" i amb respecte afectuós a la "Lola"

Ens ha deixat un home bo,
ara reposa ple de pau
en un lloc lluny i millor,
sota la volta d'un cel blau.

De tot cor el recordarem
i aquesta recordança
fa que amb fé esperem,
Una feliç trobança.

Jesús Planella Arnau

Com cuidar-se el cutis

Existeixen diferents tipus de cutis, el sec-deshidratat, el gras i el mixt; dins d'aquests trobem l'extra sec, l'extra gras, l'asfixiat, el desvitalitzat i finalment el cutis arrugat.

Així doncs, cada persona té un tipus de cutis diferent i, per tant, cada persona se l'ha de cuidar segons el tingui.

Avui, us proposo tractar de:

Pell seca-deshidrada: Generalment és per una disminució de la secreció sudorípera a causa d'agents externs (vent sec, excés de calor, fred), sense oblidar-nos de la edat, caràcter, gènere de vida, alimentació i en alguns casos malaltia.

Reconeixement:

-A simple vista; s'observen solcs i arrugues, més o menys marcats segons el grau de deshidratació.

Es localitzen preferentment al front, al contorn dels ulls i a les comissures dels llavis.

Al tacte; pell aspra, flàccida, resseca.

A través de la lupa; la pell està coberta de fines escames despreses, presentant l'aspecte d'una xarxa de canícules entrecreuades. Poden existir també fissures i petites esquerdes.

Aconsellable:

1r.- Cada matí, rentar-se la cara amb aigua i posar la crema hidratant (de dia) de la pell seca.

2n.- Cada dia a la nit, rentar-se la cara amb la llet adequada a la seva pell, seguidament posar el tònic per desinfectar i rentar la cara per poder posar la crema nutritiva (de nit), especial de la pell seca.

3r.- També és aconsellable fer una neteja de cara casolana (de casa), un cop cada setmana.

Seria, rentar-se la cara amb la llet adequada i desinfectar amb el tònic adequat, aleshores agafaríem un gel exfoliant i ens faríem un piling, per netejar les impureses i treure totes les pells i revitalitzar-la. Per acabar ens posarem una mascarilla i la deixarem actuar uns minuts (mínim 10), després ens la traurem amb aigua i ens posarem la crema hidratant (de dia) per a la pell seca.

Si fan els 3 consells que els he donat amb unes setmanes en veuran els resultats.

En el proper número parlarem de la pell grassa.

Alexandra Aliu Molina

VEIG QUE LES COSES ES DESFANT, COM LES NITS I ELS DIES S´EXHAUREIXEN. ON LA GENT NO EM CONEIX I AMB LA MIRADA ABSENT. (I QUE LA IRREVERSIBILITAT TRANSFORMA.). TINC CURA DEGAIRABE TOT, PERO S´ENFONSA LA PLUJA QUE CAU EN AQUEST SOMNI TAN PROFUND. M´ATURO I FINALMENT PASSODE LLARGCOM ELS AGILS OCELLS ENTRELLIGANT-ME EN ROSTRES DE PLOM I LLORERSQUE FLOREIXEN. NO MALGASTO PAS RES, PERO EMCONMOU EL MUTISMEDEVANT L´ESCULL. - ARA PARLA´M DE TU. PARLA´M DE TU I DEL SILENCI...

Mon Pons

Sara

Merceria - Perfumeria

C/ Donzelles, 6 - Telèfon: 83 11 15
17240 LLAGOSTERA

Mobles Cateura

- MOBLES EN GENERAL I A MIDA
- MOBLES DE CUINA
- TAPISSERIA

Exposició i Venda
Carretera de Tossa, 7 — 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 83 09 95 — (Girona)

MP MIR PERRUQUER
C/Consellers, 19
17240 LLAGOSTERA
Tel. 649 749557

M.ª Carme Valentí
PERRUQUERIA
Passeig Pompeu Fabra, 36 — 17240 LLAGOSTERA
Telèfon 83 06 20 — (Girona)

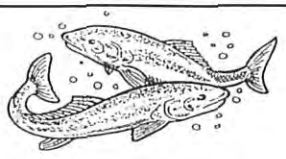
PS PAUHER SCHOOL
Idiomes
Angel Guimerà, 7 bis — 17240 LLAGOSTERA
Tels. 80 51 63 - 32 12 24

PAVIMAK
Alineació de Fratassadores
Venda i reparació de Maquinària per al Paviment Industrial
Carles Càceres i Noguera
C/ Sant Josep, 5 — Tel.Taller: 972 83 12 23
17240 LLAGOSTERA (Girona) — Tel. mòbil 687 70 80 20

PBS PAVIMENTOS BENITO SERRANO, S.L.
PAVIMENTOS DE HORMIGÓN
- PARKINGS Y PISTAS POLIDEPORTIVAS
- NAVES Y POLÍGONOS INDUSTRIALES
- URBANIZACIONES

PAVIMENTOS DE HORMIGÓN IMPRESOS (DECORATIVOS)
- ZONAS PEATONALES, PARQUES, JARDINES, PASEOS Y PLAZAS
- EXTERIORES DE HOTELES Y RESTAURANTES

Músic Aguiló, 26 — E-mail: serranet@mundivia.es — LLAGOSTERA
Móviles 649 97 75 51 - 619 70 98 67
Telf Y Fax: 972 83 09 79

PEIXATERIA PLANA
PEIX FRESC DE PALAMÓS
CONGELATS
Cristófol Colom, 7 - Tel. 972 830258 - 972 805195
LLAGOSTERA

Els Remeis de la "Conxita"

Oli de xàrria i greix de poma

En aquest butlletí us parlarem de dos remis ben naturals per curar diferents tipus de ferides: Un és l'oli de Xàrria i l'altre és el Greix de Poma.

OLI DE XÀRRIA(Arum Maculatum)

La xàrria és una planta molt semblant al lliri d'aigua, però és silvestre, aquesta planta la podem trobar en els llocs humits dels boscos mediterranis.

La saviesa popular diu que hi ha una data determinada de l'any en que si mirem els grans que fa la xàrria i aquests tenen forma de gra de blat, aquell any si plantem blat tindrem una collita extraordinària. Si el gra té forma de blat de moro, la collita de blat de moro serà excel·lent, i si el gra té forma de civada doncs haurem de plantar civada si volem tenir la millor collita.

Per fer l'oli de xàrria agafarem els grans que fa la planta (tants com vulguem) i els posarem a macerar amb un litre d'oli d'oliva verge i dues cullaradetes de càmfora. Ho deixarem reposar ben bé durant 40 dies i després l'oli ja està llest per poder-se fer servir, i tenim l'avantatge que aquest oli no es fa malbé encara que passin dos o tres anys.

L'oli de xàrria el podem fer servir per:

Talls
Ferides
Morenes

Com s'aplica?

Com una pomada, posat a sobre la ferida o el tall i tapat amb una gasa.

GREIX DE POMA

Per fer aquest remei no podem fer servir pomes qualssevol necessitem pomes del ciri, que actualment costen una mica de trobar, també necessitem escorça de saüquer i el greix que hi ha enganxat al budell prim del proc.(el porc ha de de pagès no de granja)

En una cassola de porcellana o de ferro lacat, posarem dos o tres trossos d'escorça de saüquer, el greix del budell prim i la poma ben neta , tallada en quatre trossos i sobre tot sense pelar i posarem a coure.

Quan tot ja sigui ben cuit ho colarem tot, ho guardarem en pots i ja ho podrem utilitzar.

El Greix de Poma el podem fer servir per:

Ferides infectades.
Infeccions de panxa
Infeccions de mama
Cremades i cremades infectades

Com s'aplica?

En el cas de ferides infectades o cremades ho posarem a sobre i tapat amb una gassa.

En el cas d'infeccions de panxa o de mama ho farem servir com una pomada per fer-nos fregues.

Sílvia Cortès

Fruit de la xàrria un cop recollit

Conxita Pijoan i Sílvia Cortés

Exposició de Plantes i Flors

Marc Sureda

Moment de l'exposició de plantes i flors el dia del lliurament de premis

Aquest any per la Festa Major la comissió encarregada de la exposició de Plantes i Flors vàrem organitzar altre cop l'exposició al Casino Llagosterenc. Com en els darrers anys vam tenir les següents categories: Planta verda, Planta de flors, Cactus, Rams, Rosa individual, Ikebana i Bonsai. Com a novetat vam incloure la categoria d'Aparadors, perquè creiem que d'aquesta manera l'exposició esta més oberta al poble i no queda tant tancada dins d'un únic espai.

La categoria de Rosa individual va quedar deserta perquè degut a les condicions climatològiques de la primavera passada les roses no eren de la qualitat necessària i el jurat va decidir no donar cap premi en dita categoria. Tant mateix aquest any es va donar un premi especial a l'aportació que es va considerar com més original i treballada que va ésser per un bonsai. El número de participants va estar en la seixantena de persones que amb les seves aportacions van fer possible la Exposició i a les quals volem agrair molt especialment la seva col·laboració. Agrair a tots el col·laboradors les seves aportacions en forma de trofeus i materials per l'exposició. També volem agrair especialment als alumnes i professores dels Col·legi Públic Lacustària i L'Escola Nostra Sra. del Carme per la seva col·laboració en l'ornamentació de l'entrada a la sala d'exposicions. Finalment, només queda fer esment dels premis:

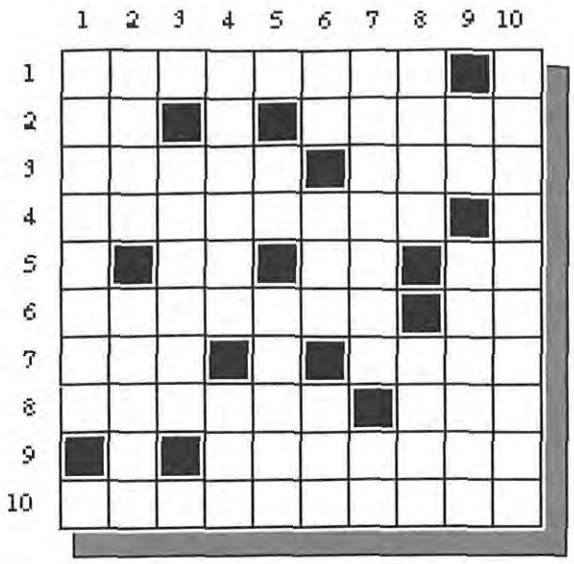
Premis a les millors aportacions: Sra. Saltò (Fulla verda), Sr. Duch (pl. Florida), Sra. Galiano (Cactus), Sra. Boadas (Ram), Sra. Blanch (Ikebana), Sr. Turon (bonsai) i Fotos Vall·llosera (Aparadors). Accèssits: Sra Esteve (Fulla verda), Sra. Saltò i Sra. Martí (pl. Florida), Sra. Pena (Càctus), Sra. Muntada (Ram), Sra. Casadevall (Ikebana), Sr. Bayé (Bonsai), Casa Llirinos i Cortines Edit (Aparadors). Premi especial Sr. Bayé.

Teresa Puèrtolas

Marc Sureda

Mots encreuats

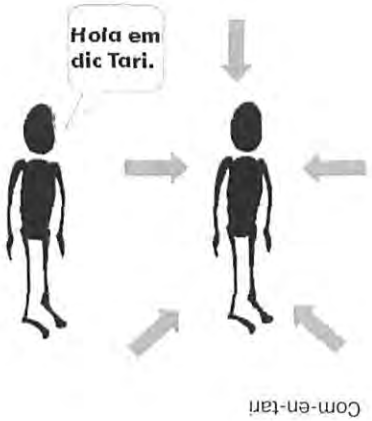

Horitzontals: 1. Situaries en un context històric. Ecos de societat purament espirituals. 2. El mallorquí salat. Bull a la manera d'en Tísner. El permís que devia obtenir el pare Apel.les per sortir de Florència. 3. Aquests disputen que si bec no bec. Reunió de quatre reis. 4. Van a l'aeroport amb l'esperança que arribin més avions dels que marxen. Aquesta sempre necessita que algú l'acompanyi. 5. Illot netíssim. Principi d'icterícia. Permet que molts prescindeixen olímpicament de l'aritmètica a l'hora de donar l'adreça. Jo en boca teva. 6. Fomentaren l'ús massiu dels cinturons de castedat. Revista en Braille. 7. En cap cas s'inverteix quan no s'és siamès. A l'inici també és al final. D'enginy esmolat. 8. Moren a la platja, però sempre hi tornen. Comparteix amor amb els poetes provençals. 9. La lletra que cancel.la. Alçar el to d'un instrument gairebé al triple. 10. El deixarà fet pols amb un piló.

Verticals: 1. Provoca l'ús minvant de la picadora. Vint durets. Cavall grimpaire. 2. Si et pregunten res dels seus estadants, orienta'ls. La hisenda més odiada pels gourmets. 3. Test occidental. El millor és que mai no cal demostrar-lo. La novena de Beethoven. 4. Deixa de ser el rei. On vaig dir Dídac ara em desdic i ja no dic Diana, que féu en Carles d'Anglaterra. 5. Tu rai, que no et queixes! Ets el millor de la casa. La cobra el viatjant i la paga l'anorèxica. 6. La divisa japonesa al 66%. E de cap per avall. Vi romà. 7. Llarga. Principi psicològic. Greixos propis de les oficines centrals. La del llop és l'avantsala de la panxa del bou. 9. Final del combat. Qui ho fa la paga. 10. Deixarà els sobres a punt per al màiling.

Set diferències i ...

Com-en-tari

Car-peta

LLIBRERIA
PAPERERIA
MALLORQUÍ
FOTOCOPIES
OBJECTES DE REGAL
I JOGUINES

Passeig Pompeu Fabra, 21
Telèfon 83 03 33
LLAGOSTERA

mobles
SOLER
JOAN SOLER I RISSECH
Mobles d'encàrrec clàssics i moderns
C. Àngel Guimerà, 6 - Tel. 83 00 44
LLAGOSTERA

Perruqueria MARTA
C/ Consellers, 3 baixos - Tel. 83 12 86
17240 LLAGOSTERA

Pinsos Viñas de Llagostera, S.L.
Crta. Sant Feliu, Km. 22 Tel: 83 01 90
17240 LLAGOSTERA (Girona) Fax: 80 54 53

PLANTES FRUITERES
PLANTES ORNAMENTALS
Interiors i Exteriors
FALGUERAS
A LLAGOSTERA
C/ Camprodon, 39
Carretera Girona a Sant Feliu
Tels. 972 83 07 72 i 972 80 55 79

PLANXISTERIA i PINTURA
ALBERT
Albert Mallorquí i Guich
Ctra. Tossa, 45
Tel. 80 53 09
17240 LLAGOSTERA

Servei de pneumàtics Nacionals i d'Importació
Llantes d'Alumini
Cargols Anti Robatori
Recautxútats
pneumàtics
CASA BLANCA
C.I.F. G-17217688
Tel. 80 50 85
C/. Ramal, s/n
17240 LLAGOSTERA (Girona)

PRODUCTOS DE CORCHO AGLOMERADO S.A.
Carrer Lleida, s/n
Telèfon 83 00 20
LLAGOSTERA

Asanes

Encara que les asanes o postures iòguiques siguin solament un aspecte del ioga, per a l'occidental sedentari representen una part essencial de la seva pràctica, produint-li uns efectes ràpids i tangibles, al mateix temps que el preparen per a altres formes del ioga.

Mentre que la gimnàstica sueca i altres esports centren l'acció en el món eterior desenvolupant sobretot la musculatura somàtica, les asanes actuen a fons en el nostre univers interior, per una banda en el pla físic (*vísceres, glàndules endocrines, cervell*, sistema nerviós voluntari i el vegetatiu) i per l'altra en el pla mental. Produeixen calma, així com una serenitat que no exclou ni el dinamisme ni l'alegria. Proporcionen una flexibilitat inigualable, una resistència sorprenent i no causen ni cansament ni nerviosisme. A més, constitueixen un exercici de concentració de primer ordre; però, per a tots ells cal precisar les condicions prèvies a la pràctica:

-moment
-roba
-condicions generals
-condicions exteriors
-material
-lloc
-condicions físiques

El moment més adequat per una sessió d'asanes és el matí, després de l'agençament personal; ens posarà en forma per a tot el dia!

Si per qüestions d'horari ens és impossible la pràctica matinal, podeu treballar el vespre, ja sigui abans de sopar o bé abans d'anar a dormir. Normalment, el nostre cos es troba més bé a la nit que al matí, tota vegada que en el moment de llevarnos tenim el cos poc flexible a causa de la llarga immobilitat de la nit; però, això no vol dir que les asanes tinguin menys eficàcia.

Sempre que es pugui, va bé practicar a l'aire lliure. És ideal fer les asanes a la platja, al costat d'un llac o d'un riu, al jardí o a la terrassa, o bé en una habitació ben ventilada i calenta. No treballeu mai en una habitació poc airejada o amb l'aire enrarit.

Porteu el mínim de roba que la decència o la temperatura ens permetin. A l'estiu, associeu el ioga amb el bany d'aire i de llum. A l'hivern, si teniu fred a l'habitació on practiqueu, no dubteu de posar-vos roba còmoda d'abric. Eviteu la roba massa ajustada que privi la circulació sanguínia.

És suficient una estora o catifa, o bé una manta doblegada (no massa gruixuda).

Cal començar la pràctica en dejú. Si no, esperar 4 o 5 hores després d'una menjada copiosa i 2 hores després d'una menjada lleugera. Buidar la bufeta i si és possible l'intestí, abans de la sessió. Cal practicar tots els dies, en el mateix lloc i a la mateixa hora. Només per causes majors ho deixarem de fer. D'aquesta manera acondicionarem el nostre organisme, reaccionant cada vegada millor a les asanes. Si estem molt cansats comencem a poc a poc, dedicant els primers minuts a la respiració iòguica i a la relaxació, per passar tot seguit a les asanes. Després de les asanes no s'aconsella "ni un bany molt calent ni un bany molt fred" per impedir que la sang aflueixi a la perifèria, ja que durant els 30 minuts que segueixen a les asanes, l'organisme continua augmentant l'afluència de sang cap als òrgans profunds i un bany molt calent o fred neutralitzaria aquesta acció. Sí, però, que podem prendre una dutxa d'aigua tèbia (temperatura corporal).

L'adepte es recollirà un moment per crear l'estat d'esperit en què el cos es considera sagrat, inclús en les seves funcions més humils. Les asanes s'han de practicar amb precisió, respectant les regles que es deriven d'una experiència mil·lenària, transmesa pas a pas a través de les generacions de ioguis. El hata iogui ignora les presses i l'adepte occidental ha de fer l'esforç de rebutjar tot tipus de precipitació. No hem de tenir pressa per aconseguir la perfecció!

La pràctica regular i quotidiana és una prova d'èxit. Una petita dosi; però, tots els dies.

Al començament és possible que es tinguin cruiximents, pel sol fet d'haver posat en funcionament músculs que feia anys que es tenien inactius. Si continuem practicant, en pocs dies les fiblades desapareixeran del tot.

Resum en deu punts:s

1. Les asanes no són exercicis de força, actuen per si mateixes sense violència.

2. La lentitud dels moviments és essencial perquè el ioga sigui eficaç.

3. Mantenir les postures el temps prescrit.

4. Contraure únicament els músculs indispensables per mantenir l'asana, i relaxar la resta.

5. Concentrem-nos en aquelles zones de cos on treballa l'asana.

6. El retorn a la postura inicial també s'ha de fer molt lentament.

7. Entre dues postures, descansem uns segons i relaxem el major nombre de músculs, inclusiu els de la cara.

8. Si disposem de poc temps, reduirem el nombre d'asanes, mai accelerarem el ritme.

9. Fem sempre les asanes seguint el mateix ordre.

10. Acabem sempre la sessió amb Shavasana (mínim cinc minuts).

Om Santi Om

Griselda Garcia

Gabinet Terapèutic

TERÀPIES MANUALS
RECUPERACIÓ FUNCIONAL
QUIROMASSATGE DIPLOMAT
QUIROPRÀXIA DIPLOMAT
DRENATGE LIMFÀTIC

RENART - PONT

C/ Mas Sec, 53 - 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 - 83 10 07 - Fax 972 - 83 13 67

superAvui

FRUITES
PUIG

El nom dels bons aliments !

CAN MUNTANER

Can Meri
Restaurant & C@fè Internet

830180
Pizza
Plats per Emportar
Can Meri

Obert tot l'any
de 9 matí a 12 nit

http://www.ctv.es/canmeri
Almogàvers 17 - Llagostera

TABACS
MONTSE PLENSE SENDRA

C. Camprodon, 10
Tel 972 83 05 28
17.240 LLAGOSTERA (Girona)

TECHNAL
RED D'INSTAL.LADORS

Serralleria
CASTELLÓ - MARTÍ, S.L.

CARPINTERIA METÀL.LICA EN FERRO I ALUMINI
i ALUMINI AMB RUPTURA DE PONT TÈRMIC

C/ Indústria, 10 (sector CAVISA)
Tel. (972) 83 06 27
Fax (972) 83 10 65

17240 LLAGOSTERA
(Girona)

CONFECCIONS
J. CAPDEVILA
c/. Comte Guifré, 6
Tel. (972) 83 00 88
17240 LLAGOSTERA

Telf. 972 83 18 69

sine materia
GESTIÓ, ASSESSORAMENT,
I COORDINACIÓ CULTURAL, S.L.L.

RECADER
JOAN XIRGU CIURANA

Recaderia i paqueteria
de dilluns a divendres,
matí i tarda

Agència a Girona:
Cooperativa de Recaders **Tel. 23 39 61**
A Llagostera:
C./ Concepció, 45 **Tel. 83 01 57**
Mòbil 630 07 33 07

Horòscop

per Madame Merduix

ÀRIES
del 22/3 al 20/4

Amor: Les coses es poden complicar ja que alguns malentesos i discusions trigaran a posar-se a lloc.

Feina: En aquest terreny tindreu més sort, perquè els vostres mèrits seran reconeguts.

Salut: Preneu-vos les coses amb calma i procureu no deixar que l'ansietat us domini.

TAURE
del 21/4 al 21/5

Amor: L'amor i la felicitat us somriuran durant molt de temps. Gaudiu-ne!!!

Feina: Hi haurà complicacions a la feina que us poden posar molt nerviosos i podeu perdre els papers.

Salut: Aneu amb compte amb el que mengeu; el vostre estómac no és de ferro.

BESSONS
del 22/5 al 21/6

Amor: L'acció de Saturn sobre el vostre signe, pot fer que hi hagi dificultats en el terreny amorós.

Feina: Les coses només les aconseguireu amb més esforç i compromís de treball.

Salut De moment no cal patir per res.

CRANC
Del 22/6 al 23/7

Amor: No us cal patir per res en aquest terreny. Vosaltres sou els reis.

Feina: Sembla que les coses us van prou bé, de feina no us en faltarà.

Salut: Ja veureu que si dormiu les hores necessàries us trobareu molt millor.

LLEÓ
del 24/7 al 23/8

Amor: La família us reclamarà més atenció, no la deixeu de banda.

Feina: Us proposaran un gran repte. Abans d'acceptar-lo penseu bé el que us convé més.

Salut: Les pressions familiars i laborals faran que esteu molt sensibles i irritables.

VERGE
del 24/8 al 23/9

Amor: Hi haurà moltes sorpreses en aquest terreny. Retrobareu antigues amistats de fa molts anys.

Feina: Aquí tot anirà millorant poc a poc. Haureu de tenir una mica més de paciència.

Salut: No cal patir, esteu extraordinàriament bé.

BALANÇA
del 24/9 al 23/10

Amor: Hi poden haver canvis en aquest terreny, que no per això han de ser negatius per a vosaltres.

Feina: Els projectes personals moltes vegades no són compatibles amb les obligacions. Haureu d'avaluar que és el millor per a vosaltres.

Salut: Tot i que ja no som al més d'agost, el sol encara us podria cremar. Protegiu-vos bé.

ESCORPÍ
del 24/10 al 22/11

Amor: Els fracassos del passat no s'han d'arrossegar tota la vida. En comptes de carregar-los, apreneu-ne alguna cosa positiva.

Feina: Els projectes més desitjats començaran a fer-se realitat. No perdeu més el temps i dediqueu-hi tota l'energia .

Salut: Potser un lleuger mal de cap, però res més.

SAGITARI
del 23/11 al 22/12

Amor: Esteu passant una etapa en què necessitareu més llibertat i menys compromissos.

Feina: En aquest terreny, si bé no tindreu grans avenços tampoc no hi haurà canvis perjudicials per a vosaltres.

Salut: Després de les farres d'estiu ja és hora de descansar.

CAPRICORN
del 23/12 al 20/1

Amor: Demostrar els sentiments no és sempre dolent. Deixeu-vos anar.

Feina: No vulguis canviar, encara no és el moment.

Salut: Penseu que de tant en tant s'ha de visitar el dentista.

AQUARI
del 21/1 al 19/2

Amor: Els petits problemes de parella, no s'han de deixar de banda, sempre és millor parlar-ne.

Feina: Qüestions pendents poden donar-vos alguna alegria.

Salut: Recordeu que el marisc cru no és bo per a tothom.

PEIXOS
del 20/2 al 21/3

Amor: Sou uns somiadors i haureu d'anar amb compte si no voleu emportar-vos un disgust.

Feina: Algunes qüestions laborals es poden solucionar, si sou més seriosos i us comprometeu més.

Salut: No sou invencibles, però gairebé.

TALLER MECÀNIC
Joan Puig
I FILLS S.L.
Servei de Grua Permanent
17240 - LLAGOSTERA
Crta. de Tossa, 13
Tels.: (972) Part. 83 03 89 - Taller 80 56 84

Transports
PAYRET
Servei diari a Barcelona

C. Cantallops, 2
Tel. 972 83 02 56
17240 LLAGOSTERA
A Barcelona:
C/ Pamplona,62-64
C/ Àlaba, 51

Tapisseria i Tendals Sanchez
☎ 972 83 03 87
Confecció i col·locació de tot tipus de tendals
Pressupostos sense compromís
C/ Barcelona,16 17240 Llagostera (Gi)

PERRUQUERIA ROSER
Pompeu Fabra,9
17240 LLAGOSTERA
(Girona)

Transportes
JAPIC PETIT, S.A.
TRANSPORTS INTERNACIONALS I NACIONALS
Calle Girona, 18 - Tels. (972) 83 03 04 - 80 52 57 - FAX 83 05 55
17240 LLAGOSTERA (Girona - España)

Joieria Rellotgeria
Català
Taller Propi
Dissenys Exclusius
Àngel Guimerà, 7
Telèfon 972 80 52 90
17240 LLAGOSTERA
(Girona)

EL BUTLLETÍ de Llagostera
www: http://ww2.grn.es/elbutlleti
e-mail: elbutlleti@grn.es
C/ Sant Pere, 5
Apt. correus 76
17240 LLAGOSTERA

Espectres

La festa era a Caldes de Malavella, haviem quedat per fer unes copes amb unes senyoretes fantàstiques. No recordo exactament si aquest qualificatiu es va mantenir tota la nit o es convertí cap al final en impresentables. El que si és cert, és que elles utilitzaren el segon adjectiu l'endemà, fent referència a la nostra conducta.

S'acostava la mitjanit quan ens dirigíem al poble veí. Jo anava de copilot i vaig poder veure damunt de la tanca del Mas Pujades un home petit.

Tot i el plugim constant que anava caient, no feia una nit molt fosca. Els fars del cotxe varen il·luminar la tanca de fusta del camí d'entrada al mas quan vaig percebre la figura petita. En agafar el revolt vaig adonar-me perfectament que es tractava d'un home d'uns cinquanta centímetres d'alçada. Potser no amb la claredat que hauria desitjat, però puc atrevir-me a dir que vaig veure el seu anorac groc i la seva cara barbuda amb un cigarret a la comissura dels llavis, resguardat de la pluja per una mena de gorra de mariner, també groga. El rostre colpit pel pas del temps va dibuixar un somriure de salutació mentre aixecava tímidament una mà.

- Para, aturat! Un espectre! –vaig cridar.

Entre rialles i comentaris sarcàstics, S., el conductor, va negar-se a parar. Vaig perdre una oportunitat única, almenys fins ara, de tenir un contacte amb un personatge singular, de poder constatar l'existència d'un ser que al llarg del temps ha estat considerat fictici.

Nans, follets, espectres i diables varis, tot tipus d'ens fantàstics poblen els contes i els mites de tots els pobles. L'espectre de carretera més famós del nostre país, és l'aparició d'una noia fent autostop en un lloc determinat. En carregar-la, t'informa d'un restaurant molt bo a pocs quilòmetres. Després de molt insistir-te que t'hi paris a sopar, fins al punt de posar-se molt pesada, tu acabes parant-hi per no sentir-la. En baixar del cotxe t'adones que ha desaparegut, però davant la mirada intimidatòria del vigilant del pàrquing del restaurant, optes per entrar-hi. El sopar sempre és molt car i de poca qualitat, però pagues sense dir res, encara intimidat per l'aparició de l'espectre. Personalment, des que conec aquesta història, abans de carregar una noia fent autostop, sempre li pregunto si coneix algun bon restaurant per allà a la vora. Si contesta afirmativament, m'excuso dient que m'he descuidat el canari i marxo sense carregar-la.

Realitat i ficció es barregen indissolublement en aquestes històries, arribant amb el temps a ser impossible separar la part real de la part imaginada.

Fa poc temps, les Gavarres varen allotjar una mena de mico infernal que delmava el bestiar dels voltants xuclant sang a tort i a dret. Es va dir que havia vingut de Mèxic, on corre la llegenda que un animal meitat home, meitat mico, xucla la sang de les cabres com si fos un vampir recalcitrant. Es va dir que era més aviat baixet i li faltava una dent. També va sortir al diari que s'havia fet una batuda per les muntanyes intentant capturar-lo, quan en realitat cinc persones (les que suposadament feien la batuda) havien anat a esmorzar als Metges acompanyats de dues caixes de cervesa.

Una vegada més no podem determinar d'una forma concreta la línia que separa la realitat i la ficció.

En el cas de l'home petit, l'endemà vaig retornar a trenc d'alba al lloc dels fets. Vaig poder comprovar sense cap mena de dubte que al costat de la tanca del mas hi havia petjades d'unes sabates de 8'3 centímetres. La mesura és precisa, doncs anava equipat amb cinta mètrica, llanterna, corda i queviures, que consistien en quaranta-vuit toblerones (tots els que tenia a la botiga entre els de xocolata blanca, negre i amb llet). També vaig veure dues burilles de cigarret del tamany d'una quarta part dels cigarrets normals.

Quan vaig pujar a la tanca per entrar al mas, vaig sentir gossos que bordaven. Escagarrinat vaig donar per acabada la investigació i vaig fugir a correcuita. Un munt d'interrogants sense resposta es varen obrir en aquell moment: Va estar gaire estona sobre la tanca? Els paquets de cigarrets per homes petits, adverteixen sobre el risc del tabac per la salut? Va anar de viatge de fi de bàsica a Mallorca? I el que més em va preocupar, on va comprar aquella gorra de mariner amb les dimensions del seu cap?

Joan Frigola

(≡) ACPC
Associació Catalana de la Premsa Comarcal

En temps de (V)acances,
(T')acompanya la (P)remsa (C)omarcal.

Allà on vagis, compra-la.

La poció màgica

Tot i que Llagostera ja tenia una certa experiència en el món dels mitjans de comunicació, mai com ara hi havia estat tan present; i mai com ara ho havia estat per un afer tan allunyat dels espais dedicats als successos o al trànsit. Llagostera és notícia, contínuament, per un conflicte que està començant a esdevenir simbòlic, i del qual és molt difícil sostreure's quan es pretén tractar la nostra actualitat social i política. Allò que inicialment era una disputa entre els propietaris afectats i una companyia elèctrica malcriada pels poders, que des de la Generalitat es pretenia explicar com una qüestió entre rancis interessos particulars d'uns quants propietaris bel·ligerants i el suprem interès general del país, s'ha convertit en un conflicte entre tota una població (o dues o tres, si comptem Santa Cristina i Cassà), cansada de sacrificar el seu territori per ubicar-hi infrastructures alienes i una gran empresa avesada a actuar sempre amb tots els vents a favor, que disposa de moltes complicitats a les alçades i que pretén créixer i arribar a la liberalització en condicions favorables, i ara, finalment, comença a convertir-se en una qüestió fonamentalment relacionada amb el model de desenvolupament, que és al capdavall, que el que ha estat sempre. Hi ha qui afirma que l'estat actual de les coses, la solidaritat i la comprensió de l'opinió pública general, que inclou, fins i tot, la dels sectors afectats presumptament pel presumpte obstruccionisme dels irreductibles llagosterencs, és molt fràgil, i que podria trencar-se fàcilment si l'espantall tan insistentment esgrimit dels talls de subministrament elèctric, acaba per produïr-se i per perjudicar seriosament l'economia dels pobles costaners. No ho negaré. Però malgrat tot penso, modestament no cal dir-ho, que hem de mantenir amb solidesa la nostra postura, per dues raons: perquè és legítima i perquè és raonable. I la defensa de les bones causes s'ha de portar, com a mínim, fins al límit d'allò que en cada moment és possible, i en l'actualitat, més que mai: ho és tot. La resistència llagosterenca, que des de la Comissió de Festes s'ha identificat enginyosament amb la dels gals encapçalats per l'Astèrix davant de l'Imperi Romà, suscita majoritàriament simpatia perquè els imperis manen, en efecte, però acostumen a resultar antipàtics, i perquè pràcticament tothom (des d'aquí fins els Andes xilens on viuen els maputxes) sap de l'arrogància d'Enher, o Fecsa-Enher, o Endesa, que tot és la mateixa cosa, i perquè cada vegada més gent desconfia de les complicitats entre les grans empreses i el poder polític; i perquè tal i com han anunciat recentment l'Associació del Naturalistes Gironins i Greenpeace, la Costa Brava està a un pas de saturar-se i tothom pot entendre que l'explotació dels seus atractius naturals ha de tenir el límit lògic de la seva preservació. Encara que només sigui per poder-los seguir explotant. El Govern del país i els ajuntaments afectats, per comportar-se amb la sensatesa i la transparència adequades, haurien d'haver reaccionat al projecte d'Enher (una empresa l'objectiu de la qual és vendre energia, convé no oblidar-ho ni un sol moment), en primer lloc, obtenint la certesa de la seva necessitat: assegurant-se que realment la nova línia és imprescindible i que s'han intentat i esgotat totes les polítiques destinades a l'estalvi i la racionalització del consum. I en el supòsit de que efectivament ho sigui: exigint la mínima afectació de les persones i el territori, és a dir: demanant el soterrament que, per cert, tècnicament és factible i el cost del qual només duplica o a tot estirar triplica el cost del traçat aeri. És cert que des de la Generalitat ja està declara d'interès general i que l'obra ja està molt avançada i que des de la Coordinadora Antilínia, en moments difícils, s'hauria acceptat un traçat aeri alternatiu, i és cert que en el cas que la Coordinadora arribés a un acord, la resta de la societat hauria d'acceptar-ho ja que si hem arribat a aquest punt en el qual jo m'atreveixo a defensar que tot és possible, és en aquesta darrera època, en efecte, gràcies a la fermesa demostrada des de l'Ajuntament, però sobretot gràcies a l'oposició decidida, tenaç i solitària de la Coordinadora en els primers temps. Tot això és cert, però també ho és que nosaltres disposem d'una poció màgica similar a la que va convertir en invencibles als habitants d'aquell llogarret del nord de la Gàl·lia, on hi vivien l'Asterix i l'Obèlix, i que els donava la força suficient per derribar dues centúries de romans d'un sol cop de puny. Al sud del Gironès, els nostres druides, l'han de preparar amb tota la raó i la legitimitat que ens empara i unes bones dosis de convenciment.

Enric Ramionet

Quin model de festa volem?

Hores d'ara desconec el resultat econòmic de l'última festa major, però si ens atenem a l'assistència de públic en la principal activitat de pagament (el ball al polivalent), els números no poden ser gaire lluïts. El dèficit de la festa del 2000 ja va esdevenir motiu de controvèrsia política a la Casa de la Vila i, francament, és una d'aquelles ocasions en què l'oposició té arguments prou sòlids com per fer sortir els colors a la cara a un equip de govern per més majoria absoluta que tingui. La qüestió no és només si s'ha estirat més el braç que la mànega o si el temps no hi ha acompanyat o si aquell dia coincidien un munt de festes a quaranta quilòmetres a la rodona. No, la qüestió és quin model de festa tenim i si ha de tenir un pressupost autosuficient o si el conjunt de la despesa s'ha de contemplar com una partida més de l'estat de comptes general.

Des que es va imposar el concepte de festa major popular molts ajuntament hi han fet una aposta molt concreta i hi han destinat una partida suficient per afrontar totes les despeses que s'originen. És a dir, no es tracte de subvencionar, ni de cobrir el forat d'un pressupost mal plantejat. És una decisió política i una proposta molt concreta: la festa és de tots i per tant la paguem entre tots. Alguns gestors d'altres municipis han buscat formes alternatives de finançament o patrocini, en les empreses que hi ha instal·lades en la població o que hi tenen alguna relació concreta o puntual. Per exemplificar-ho, ens remetem a l'anomenat "urbanisme trabucaire" patentat en una època a Girona, quina filosofia bàsica era aprofitar les obres de grans empreses perquè aquestes contribuïssin pagant determinades instal·lacions públiques, socials i/o culturals. (De fet, en el "urbanisme trabucaire" hi havia altres premisses que ara no vénen al cas). No dic que sigui el model adequat, però a vegades les arques municipals estan prou buides i es fa necessari trobar fórmules imaginatives.

Els veïns de dins i de fora

Per tant, primer hauríem d'aclarir quina mena de festa major volem organitzar i amb quina finalitat lúdica (en el sentit, que arribi als diferents segments del teixit social de la població) . En altres ocasions m'hi he referit, però l'exemple de festa major popular més solvent que conec, almenys pel que fa al ball, és la de Sant Feliu de Guíxols. Convoquen a tothom a ballar al passeig, i tant li fa que hi hagi la Salseta com un grup "hortera" de Castelló que vaig poder veure el dia dels focs d'enguany: la gent s'ho passa bé i el passeig dels ganxons és una disbauxa. O a Caldes de Malavella, antic i actual model. Abans, hi havia més presència de les activitats culturals; ara, tots els actes són gratuïts.

El ball i la música són part fonamental de la festa, gairebé l'essència del sarau, però una festa major popular implica moltes altres coses, i la més important és la participació de la gent del poble. Els veïns són els principals protagonistes i sovint també els principals absents, i no pas per culpa de les comissions de festes, més aviat per la desídia, el desinterès o, senzillament, perquè aprofiten els quatre dies festius per viatjar, que tampoc està malament.

I pels que es queden: fer festa major no és només concentrar-se al Casino, prendre el vermut i escoltar les sardanes (que també ho és); fer FM no és només anar a donar un vol per les fires i gastar-se mil duros amb la mainada (que també); fer FM no és només anar un dia a l'envelat a escoltar (i ballar) amb la Principal de la Bisbal o la Maravella (que també); fer FM no és només visitar les cada vegada més nombroses exposicions en els diferents locals (que també),... Fer Festa Major és o ha de ser un estat d'ànim, i intueixo que s'ha perdut la xispa de la remuntada que es va fer en els anys vuitanta, quan es va aconseguir dinamitzar la festa creant-se una comissió que ha anat mantenint el caliu fins avui.

No és tant un problema llagosterenc, sinó que tornem a estar davant d'una crisi del concepte de festa, de la tant reivindicada festa popular de finals dels anys setanta. Però el que avui és imaginació i espontaneïtat, demà és repetició i model obsolet o quasi. Cada any, la festa s'hauria de presentar amb alguna novetat, amb algun esquer que fes exclamar: "mira que fan aquest any per la festa!" , però per això és necessari que hi hagi renovació i col·laboració. No es pot deixar la responsabilitat a una comissió i després rentar-se'n les mans, o el que és més greu, criticar i qüestionar, dues de les feines que més bé es donen a tots aquells que no han fet mai res per la col·lectivitat.

És cert que la pròpia dinàmica social canvia els costums i si fa uns anys la festa era el lloc de trobada per, com a mínim, els veïns i parents de Cassà, Caldes o Vidreres, avui hi ha altres alternatives que ho fan innecessari. Tampoc es produeixen els multitudinaris àpats familiars de fa uns anys, i l'oferta lúdica, en general és tant considerable que pels qui els ve de gust i poden, cada dia és festa major. Si ens fixem en el ball, veurem on és la gent jove: ja no va al polivalent a saltar amb la Salseta (quins carrosses!), sinó que han trobat el seu espai en la carpa "dance" que ja és l'autèntic focus d'atenció en el present. Per tant, és hora de canvis.

Podríem teoritzar molt més sobre tot plegat, però hi ha unes quantes idees que voldria suggerir:

- Avui per avui, no té sentit que s'hagi de pagar per anar al ball de la festa, per poc que sigui. En canvi, no hi ha més remei que fer pagar en els espectacles teatrals o similars, d'altra manera, el públic no podria ni seguir la funció.

- L'Ajuntament ha de fer una aposta clara i desinhibida sobre com planteja la festa major i, si ha de ser popular i participativa, que si destinin els diners que calgui i que es busquin alternatives de patrocini si el pressupost no hi arriba.

- És fonamental que tothom trobi el seu espai en la festa: petits, joves, adults i gent gran. Ni es pot marginar ningú, ni s'ha d'oblidar ningú. Sempre hi ha qui ha d'estirar del carro, però totes les entitats han de poder tenir veu en la preparació del programa i poder-hi incloure les seves activitats.

- Si es vol que la festa de Llagostera sigui un referent a la comarca, se l'ha de dotar d'alguna singularitat que desperti l'interès dels veïns i no em feu dir què, perquè tot està inventat, però ben segur que si hi posem pensament sortiran una pila de propostes (Per exemple, Astèrix i els irreductibles, ha estat molt bé) .

- No es pot canviar d'un dia per l'altre el xip de la gent. Però des de fa uns anys he vist com s'adornaven alguns carrers i com d'aquest treball col·lectiu n'ha quedat un sopar anual, que em sembla extraordinari. L'engrescament no és espontani però una vegada hi ha el pòsit només s'ha de cultivar.

- L'essència de la festa es digui disbauxa o gresca, és fonamentalment jove i és cap aquest col·lectiu on s'han de dirigir els esforços, però vetllant de no trencar els fils intergeneracionals. Aquest ha estat un dels grans errors de tots els qui en algun moment donat hem volgut canviar les coses.

Joan Ventura Brugulat
Agost-2001

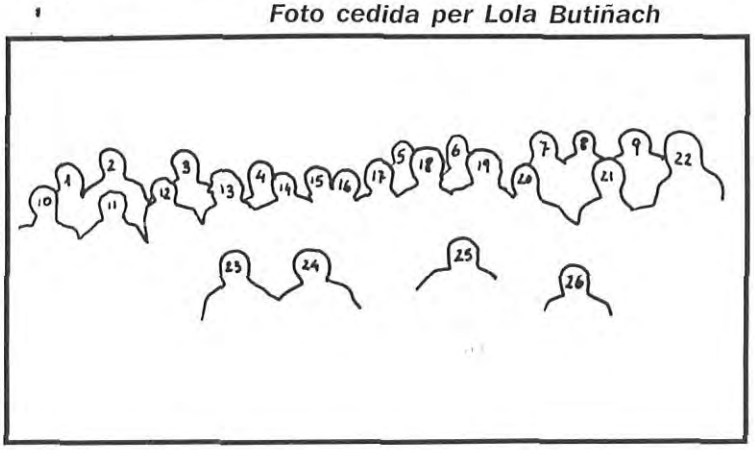

Àlbum de Fotos

Gremi hoteler
Llagostera 1967

Foto cedida per Lola Butiñach

Secció coordinada per Núria Capdevila

1- ?
2- Josep M aimi
3- Joaquim Rissech
4- ?
5- Joaquim Corominas
6- Joaquim boadella
7- Miquel Butiñach
8- Pere Mayol
9- Ricardo Presas
10- *Jaume Soler*
11- Asunción Morató
12- Lola Corbera
13- Paquita Payret
14- Emerio Llagostera
15- ?
16- Pilar Prunell
17- Teresa Bosch
18- Laura Soler
19- Isabel Boadella
20- Enriqueta Plaja
21- Montserrat Codina
22- Joan Tres
23- Jaume Auladell
24- Miquel Vert
25- Pelayo Buxeda
26- " xofer"

Per fer aquesta secció ens cal la teva ajuda. Si tens alguna foto antiga de gent del poble que creguis que pot ser interessant, truqueu-nos al 83 12 10. El Butlletí en farà una còpia i us retornarà l'original. Gràcies.

52 Famílies ja han confiat amb Master

LLAGOSTERA

UNA SITUACIÓ IMMILLORABLE

Augusta
Lacust-àrea
Lacustària
Lacust-era
Lagostera
Llagostera

niciem la construcció de la 4ª Fase Sector Maiena

24 habitatges amb pàrquing i traster inclosos

MASTER LLAGOSTERA. INFORMACIÓ I VENDA D'HABITATGES DE PROTECCIÓ OFICIAL

- Planta baixa amb pati/jardí privat
- Planta primera
- Àtics dúplex amb estudi i grans terrasses.

▸ Tots amb pàrquing i traster inclosos.

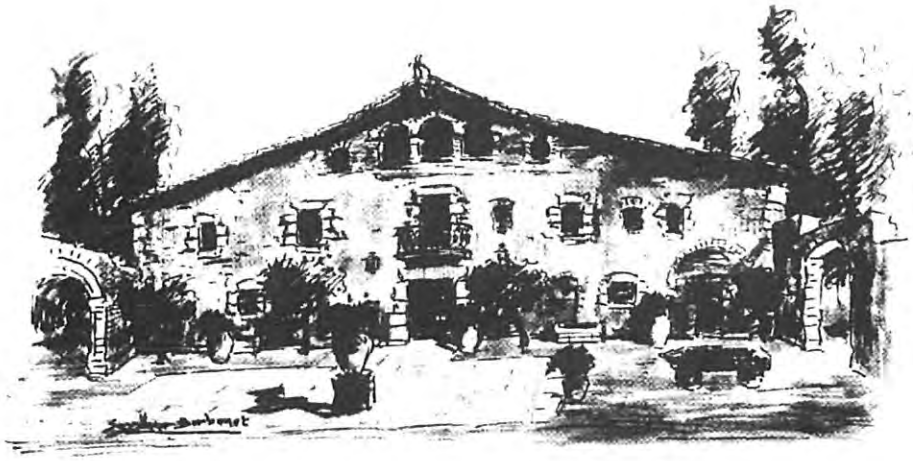
Disseny avançat, sol tot el dia, obra vista gris/beix, teulada especial tecnologia alemanya, orientació immillorable, aïllaments tèrmics i acústics, fusteria exterior d'alumini lacat blanc, ascensor hidràulic, calefacció individualitzada a gas, terres gres i aixetes Roca, cuines Xey, porta d'entrada blindada, vidres amb càmera, estucats, edifici adaptat a la nova llei de telecomunicacions. ***Tot això i més per aconseguir una millor qualitat de vida.***

Finançament concertat amb **CAIXA DE GIRONA**; vivendes acollides al Nou Pla d'Habitatge 1998-2001. Durada d'hipoteca 20 anys.

L'informarem personalment de la millor oferta del mercat qualitat/preu/finançament, directament a l'Oficina del Master. ***VISITI'NS.***

CORPORACIÓ MASTER
SERVEIS IMMOBILIARIS

c/ Garbí, núm. 1 i 3 Oficina - 17240 LLAGOSTERA (Girona)
Tel. 972 83.16.15 - Fax 972.83.02.39
Horari: Laborables de 9 a 14 hores i de 16 a 19 hores.
Dissabtes matí, visites concertades.

Restaurant
Mas Roure

Ctra. de Vidreres a St.Feliu - 17240 LLAGOSTERA
Tel. 972 83 12 02 - Fax. 972 80 51 02
e-mail: rourem@teleline.es